

Quan Hệ Bất Chính

CÔNG TỬ,
HOAN HI

Quan Hệ Bất Chính

- Công Tử Hoan Hi -

Công ty phát hành: IPM

Nhà xuất bản: NXB Hội Nhà Văn

Dịch giả: Thanh Hằng

Kích thước: 13.5 x 20.5 cm

Số trang: 223

Ngày xuất bản: 03/2014

Giá bìa: 58.000 đ

Chủ dự án: Annabelle Tran

Nguồn sách: pcy1127

Chụp pic: chocomintchip

Type: Bell Jingle, Ngân Amber, Linh Bui

Beta: Ca tần đào hoa

Tạo prc: Annabelle Tran

Nguồn: Hội Chăm Chỉ Làm eBook Free

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu

"...có biết vì sao người xưa lại ví tóc với tình yêu không? Bởi vì tóc cũng giống như tình yêu, rụng một sợi không mấy may đau, rụng hai sợi chẳng màng quý trọng, từng mảng từng mảng rụng rơi mới thấy nhói lòng, đợi đến khi mái đầu nhẵn bóng mới đau đớn khóc than..."

Quan Hệ Bất Chính

Giữa thành phố phồn hoa đô hội, có những khu phố nhỏ.

Trong khu phố nhỏ, có tiệm làm tóc giản dị nằm cạnh tiệm Internet chẳng chút xa hoa.

Ở đó, có cậu thợ làm tóc hoà nhã kiệm lời cùng gã gian thương lông bông ngang tàng.

Xuân về hè qua, thu đi đông đến, vui buồn hợp tan, ngày ngày ném trái.

Gian thương và thợ làm tóc cùng chạnh lòng trong ngày Quốc Nạn, cùng xem khai mạc Olympic, ngồi bên nhau tán gẫu trong quán nướng bùng cháy lửa hồng.

Gã bị bệnh, cậu săn sóc, nằm bên nhau bọc bạch nổi niềm sâu thẳm.

Cậu buồn bã, gã lặng lẽ ở bên vỗ về an ủi.

Cuộc đời của những phận người bé mọn, bình lặng nhỏ nhoi, chẳng đáng bận lòng.

Tình yêu của những người bình thường, bé nhỏ giản đơn nhưng ngọt ngào đậm thắm.

Hạnh phúc, như viên kẹo sữa nồng nàn, ngọt đến tận cùng tâm khảm.

-o0o-

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

-o0o-

Chương 1

Một ngày trước khi bắt đầu kì nghỉ, tiệm làm tóc luôn nườm nượp khách, nơi khuôn cửa hẹp gần như chật ních người. Có người khách nóng tính bị dòng người chen bật ra ngoài cửa, giậm chân cất giọng lơ lớ: "Trời ơi, sao mà đông thế này? A Tam à, phải đợi bao lâu nữa đây? Tôi đã cố tình ăn trưa sớm, đang là giờ cơm trưa, mà sao vẫn... Hai giờ chiều tôi có hẹn đánh bài với mấy chị em nữa đó!"

"Đến ngay! Đến ngay đây!" A Tam tay đẩy xà phòng, vừa luống cuống gọi đầu cho khách vừa hướng dẫn mấy thợ học việc mới đến: "Hoàng Mao, chị Trương xong rồi, mau xả sạch tóc cho chị ấy đi. A Lục, chị Ký đang chờ gọi đầu kia. Dì Triệu, dì chờ chút nhé, xong ngay đây."

"Xong ngay? Tết đến cậu uốn yóc cũng bảo là "Xong ngay", kết quả thì sao? Thì sao nào? Tôi vẫn phải chờ suốt ba tiếng đồng hồ. Khôn khổ cái thân tôi, về đến nhà mâm cơm nguội hết, đành lùa lại bát cơm với nước canh, cả đêm bụng cứ óc a óc ách chẳng thể ngủ nổi."

Lời than vãn khiến ai nấy cười rộ. Các cô các chị chờ đến lượt mình bắt đầu bàn tán xôn xao: "Cô Triệu này, cô đến giờ này là muộn rồi đấy. Tôi đây này, xếp hàng từ chín giờ sáng mà bây giờ mới gọi đầu xong, nếu mà đợi Nghiêm Nghiêm thì chẳng biết đến bao giờ."

"Chà chà, tìm Nghiêm Nghiêm chắc chắn phải chờ rồi, rất nhiều người muốn Nghiêm Nghiêm làm đầu cho mình, tôi đây biết thân biết phận, tìm cậu Đề Bàng cũng tốt chán."

"Mỗi lần đều là Nghiêm Nghiêm làm cho tôi, tôi cứ phải chờ Nghiêm Nghiêm."

Cuộc trò chuyện sôi nổi ồn ào, hết nói về việc cậu làm tóc Nghiêm Nghiêm lại nói đến cửa hàng. Tiệm này tuy nhỏ, không sang trọng như mấy salon làm tóc đầu phố, nhưng ông chủ tốt tính lại đàng hoàng, không chèo

kéo mời mọc dùng mấy dịch vụ dưỡng tóc linh tinh khác, mà chỉ nhờ vào tay nghề của mình kiếm sống, hơn nữa giá cả phải chăng.

Ngoài ông chủ thì cửa hàng còn có hai thợ phụ, một người là cậu Đê Bàng mập mạp kia, gặp ai cũng cười, cây kéo trong tay cứ gọi là thoăn thoắt, đầu húi cua muốn dài bao nhiêu là chính xác bấy nhiêu phân, không sai lệch li nào. Người còn lại là Nghiêm Nghiêm, một thanh niên vóc người dong dỏng, ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, sơ mi trắng, quần tây đen, mái tóc ngắn đen nhánh. Cậu ít nói, những ngón tay thon dài luôn trong làn tóc vuốt bên này kéo bên kia, kiểu tóc làm xong đều đẹp mắt vô cùng. Tất nhiên, người làm ra kiểu tóc ấy cũng đẹp, khiến cho các dì các cô xung quanh đây cứ xoắn xuýt mãi.

Tiếng cười nói hi hi ha ha của khách hàng truyền đến tai, Nghiêm Nghiêm khẽ mím môi, vẫn lặng lẽ lên thuốc nhuộm cho lợn tóc trong tay.

"Màu này có sáng quá không anh?" Thiếu nữ ở tuổi này luôn khao khát đc thể hiện mình, nhưng lại thiếu dũng khí đối mặt với người lớn. "Bảy ngày sau đi học lại liệu có bị thầy giáo phát hiện không? Trường em không cho nhuộm tóc."

"Không sao, chỉ khi nào đi dưới nắng mới thấy rõ màu thôi." Kiểm tra lần nữa những lợn tóc ướt sũng, Nghiêm Nghiêm đứng thẳng người, trao cho cô bé một ánh nhìn khẳng định qua tấm gương soi.

"VẬY... liệu ba mẹ em có phát hiện ra không? Mẹ em còn đỡ, chứ ba em... hay cần nhẫn lắm."

"Không sao đâu, rất đẹp mà..." Cậu vốn định lựa lời an ủi thêm cô bé, chợt bên dãy tiếng ồn ào.

"Buôn gian bán lận gạt tiền trẻ con! Quân lừa đảo."

Dân vùng này quen xem chuyện náo nhiệt, chẳng thà nghỉ làm chứ tuyệt đối không bỏ lỡ cơ hội hóng hớt thị phi. Người đàn ông hùng hổ mắng chửi bên ngoài, quả là liều thuốc kích thích hữu hiệu cho những vị khách

đang buồn chán vì đợi chờ, ai nấy thi nhau nhòm dậy ngó ra: "Chuyện gì thế? Lẽ lạt mà cãi nhau om xòm vậy?"

Cửa hàng đông đúc phút chốc thưa thớt hẳn. Tóc của cô bé nọ phải một lúc nữa mới ngấm thuốc, Nghiêm Nghiêm tranh thủ lúc rảnh tay dựa vào tường thư giãn.

Mỗi khi Tết đến, cửa hàng luôn đông khách, từ hôm kia đã bắt đầu bận rộn, hai ngày nay cứ luôn chân luôn tay cho đến tận tối mịt. Sáng nay vừa mở cửa hàng là đã đón rất nhiều khách. Đè Bàng gần như không rời khỏi cây kéo. Nghiêm Nghiêm nhảm tính sơ sơ, chỉ riêng duỗi thẳng uốn xoắn cậu cũng đã làm cho bảy, tám người, chưa kể đến cắt tóc, tạo kiểu... Khó trách A Tam phải than thở: "Qua cái tết này chắc tay tôi nhũn ra trong xà phòng mất thôi!"

Cuộc cãi vã bên ngoài vẫn đang tiếp diễn, người đàn ông nọ thấy đám đông xúm lại, càng lớn giọng: "Mày có biết con tao phải thi vào trường điểm không? Lúc trước nó còn làm lớp trưởng, thi cử lúc nào cũng trong Top 3! Từ ngày quen mày... chính mày dạy nó chơi game khiến nó bỏ bê bài vở, thậm chí còn dưới điểm trung bình! Mày là phường gian thương chuyên vuï dập tương lai trẻ em! Tao sẽ kiện! Kiện cho cửa hàng mày phải đóng cửa!"

Không cần nhìn cũng biết người đàn ông kia ắt hẳn mặt đỏ tía tai, cổ nổi gân xanh, giọng nói khàn đặc, may mà chưa khạc luôn cả tim cùng đờm ra ngoài.

A Tứ xem chán chê bèn trở vào huých Nghiêm Nghiêm: "Lại là tìm anh Ngụy. Con trai ông ta lén lấy tiền trong nhà để mua một máy PSP^[1] ở chỗ anh Ngụy."

[1. PSP: viết tắt của Play Station Portable, một thiết bị giải trí cầm tay do Sony thiết kế và sản xuất.]

Nghiêm Nghiêm "Ồ" một tiếng lại đi qua nhìn mái tóc nhuộm của cô bé.

A Tứ đi theo: “Anh không ra xem à?”

Nghiêm Nghiễm nâng lợn tóc lên kiểm tra mấy lần: “Việc làm không hết cậu còn lòng dạ để hóng chuyện hả? Mau làm cho khách đi, coi chừng chú Khoan thấy lại mắng cho một trận bây giờ.”

Ngoảnh lại đã thấy A Tứ bị chú Khoan kéo ra một góc dạy dỗ.

Một lúc sau khách hàng cũng lần lượt quay lại, Nghiêm Nghiễm vừa kiểm tra tóc cho cô bé kia xong đã bị khách quen kéo lấy: “Nghiêm Nghiễm à, cậu tư vấn hộ chị xem lần này chị nên uốn lợn to hay cắt tóc tém cúp thì hợp? Họ đều nói chị uốn lợn to trông già lắm, nhưng chị thấy có già lắm đâu...”

Trận cãi vã bên ngoài vẫn chưa kết thúc. Thương thay lòng mẹ tình cha, từng tiếng “gian thương”, “lừa đảo” như xé ruột xe gan. Mấy vị khách ngoảnh đầu hóng chuyện chột thảng thốt kêu lên “Ói trời”, A Tứ cũng phụ họa theo: “Đánh nhau rồi! Đánh nhau rồi! Chú Khoan nhìn xem kè bên đánh nhau rồi!”, giọng cứ oang oang át hết cả tiếng xì xào trong cửa hàng, nhưng lời còn chưa dứt, đầu đã bị chú Khoan cốc một cái rồ đau.

“Đánh nhau thật kìa!”

Thế là ghé còn ngồi chưa ấm, đám người lại lũ lượt kéo ra ngoài, ngay cả mấy dì không nhiều chuyện cũng chốc chốc đưa mắt liếc nhìn.

Nghiêm Nghiễm vẫn hững hờ với cuộc huyên náo ngoài cửa, khéo léo rút lại cánh tay đang bị níu lấy, bước trên sàn nhà đầy tóc, đi về phía quầy tính tiền: “Dì à, dì chờ một lát. Cháu... chú Khoan giao cho cháu việc tính tiền.”

Quầy thu ngân ngay sát bên cửa kính, Nghiêm Nghiễm đứng ở quầy, lật lật sổ sách, mắt liếc ra ngoài. Qua kẽ hở của đám người có thể thấy một người đàn ông trung niên đeo kính, gương mặt nho nhã đỏ bầm vì tức giận, đánh túm lấy cổ áo một thanh niên, ngón tay cũng sắp cào lên mặt người ta. Một cậu bé lộ ngọc đứng sau lưng người đàn ông, không có vẻ gì là sợ hãi, trên gương mặt gầy gò ngăm đen còn toát vẻ non nớt cũng như những cậu

bé đang đắm chìm vào thế giới ảo trong quán game kia, cậu bé đang cố nín áo bố, ra sức phân bua, đầy vẻ khó xử.

Từ đầu đến cuối, kẻ bị túm cổ áo kia vẫn luôn thản nhiên, chốc chốc lại lắc đầu nói vài câu với người đàn ông, chắc do thái độ không nghiêm túc nên chỉ khiến lửa giận của ông ta bốc cao hơn.

Sau một hồi cãi vã, kẻ bị gọi là gian thương đẩy ông bố đang nộ khí xung thiên kia ra, thẳng thừng nói gì đó. Tuy không nghe rõ, nhưng Nghiêm Nghiêm vẫn có thể đoán ra được.

“VẬY THÌ ÔNG CỨ ĐÁNH TÔI ĐI.” NGUY TRÌ SỚM ĐÃ QUEN VỚI VIỆC PHỤ HUYNH TÌM ĐẾN MẶNG XƠI XƠI NHƯ THỂ NÀY RỒI.

Quả nhiên, người đàn ông kia rất biết nghe lời, dứt lời, tên kia ôm mũi gục ngã, nằm lăn ra đất giãy giụa. Ông bố thở một hơi dài, xách cổ áo đứa con trai hùng hổ đi về. Trước khi đi còn không quên xem lại tiền trong tay có bị gian thương tráo thành tiền giả hay không.

Kịch đã hạ màn, quần chúng rã đám. Nghiêm Nghiêm thấy NGUY TRÌ đứng dậy, vội chụp mắt, quay lưng đi vào trong. Tiếng khách gọi “Nghiêm Nghiêm”, “Nghiêm Nghiêm” lại cất lên cao vút.

“Nghiêm Nghiêm, chị chờ cậu cắt tóc cho chị đấy nhé!”

“Vâng chị Trương em xong ngay đây.”

“Nghiêm Nghiêm à, tóc của chị có nên uốn lại không? Thằng đơ hết rồi này.”

“Ồ! Lần này em sẽ đổi loại thuốc khác, giữ nếp lâu hơn loại cũ.”

“Nghiêm Nghiêm này, tôi muốn đổi kiểu tóc khác, cậu xem giúp tôi kiểu nào thì hợp.”

“...”

Khi NGUY TRÌ đẩy cửa bước vào, Nghiêm Nghiêm đang bận làm tóc cho khách, xung quanh có mấy người đang ngồi chờ. Dường như rất bận

rộn, rất tập trung như chẳng màng đến việc gì khác.

A Tứ len lỏi như con lươn giữa đám đông khách khứa, tươi cười hỏi: “Anh Ngụy cũng đến cắt tóc à?”

Nghiêm Nghiễm cúi đầu, gắng chú tâm vào những sợi tóc ngắn dài trên mái đầu phía dưới: “Tóc bị chẻ ngọn, tôi sẽ cắt đi nhé. Cô có muốn các tầng tóc rõ hơn không?”

Bên cạnh, A Tam đang sấy tóc cho khách, tiếng ù ù át cả tiếng nói.

Người khách mỉm cười, Nghiêm Nghiễm cúi đầu cẩn thận xem xét đuôi tóc cháy vàng.

Ngụy Trì quen nơi quen chốn lấy hộp khăn giấy trên quầy thu ngân, rút hai tờ giấy nhét vào mũi: “Nghiêm Nghiễm, tóc anh bản rồi.”

Nghiêm Nghiễm cầm kéo cắt tóc cho khách.

“Nghiêm Nghiễm, cậu gọi đầu cho anh đi.”

Nghiêm Nghiễm cầm miếng bọt biển phủi tóc vương trên người khách.

“Nghiêm Nghiễm, tóc anh dài rồi.”

Nghiêm Nghiễm đi vào trong, uốn tóc cho một vị khách khác.

“Nghiêm Nghiễm, tôi nay cậu cắt tóc cho anh nhé.”

Nghiêm Nghiễm giúp A Tam sấy tóc cho khách.

“Nghiêm Nghiễm,…”

“Không có thời gian.”

Sau đó, Ngụy Trì im bật. Nghiêm Nghiễm tắt máy sấy, quay đầu nhìn sang. Trước bàn thu ngân đã chẳng còn bóng dáng cái kẻ lươn lẹo kia nữa.

A Tứ cười hi hi sán lại gần: “Anh Nghiễm, hồi nãy anh Ngụy nói tối nay muốn anh cắt tóc cho anh ấy. Tiếng máy sấy to quá chắc là anh không

nghe thấy.”

“Tôi nghe thấy rồi.” Nghiêm Nghiêm sầm mặt, lạnh lùng nói: “Đem sổ sách qua đây, ghi tiền khăn giấy vào đó.”

Buổi tối cửa hàng vẫn đông khách, thậm chí cửa hàng bên cạnh đã tắt đèn, bên này vẫn còn đèn đuốc sáng choang, trong ngoài nườm nượp ra ra vào vào. Đến ông chủ cửa hàng tóc kang trang bên kia đường cũng đứng ở cửa ngậm ngùi: "Chú Khoan à, dù thế nào cũng chừa miếng cơm cho tui tui với chứ."

Chú Khoan cười hì hì: "Đâu có, đâu có. Các vị là cá lớn, còn chúng tui chỉ là phận tép riu, chính các vị phải cho chúng tui con đường sống ấy chứ."

Chú Khoan gần đây rất vui vẻ, trả là vợ chú vừa có thai. Chú đã bốn mươi, có thể nói là trời ban quý tử. Thế nên vừa mới chập tối, chú đã vội về với vợ, mọi chuyện trong tiệm đều giao hết cho Nghiêm Nghiêm.

~*~

Gần đến nửa đêm, những vị khách cuối cùng lần lượt rời khỏi, cửa hàng khôi phục lại vẻ tĩnh lặng. Đề Bàng là người đầu tiên chào Nghiêm Nghiêm ra về vì phải đi đón bạn gái tan làm. Sau đó mấy người tay nghề cao như A Tam, A Tứ thấy tiệm đã ngót khách cũng lần lượt kiếm cớ đánh bài chuồn. Trong tiệm chỉ còn lại Hoàng Mao, A Lục, vì là thợ học việc mới tới nên ngại miệng không dám xin về, chỉ đứng tán dóc giữa cửa hàng không còn người khách nào. Nghiêm Nghiêm thấy đã khuya, thâm nghĩ chắc không ai tới nữa, liền cho họ nghỉ, chỉ mình cậu ở lại dọn dẹp.

Vì là tiệm làm tóc, nên tóc nhiều vô kể, nào là tóc đen, tóc bạc, tóc dài, tóc thẳng, tóc xoắn. Quét đến mấy lượt, mà từ góc ngạch hay kẽ gạch thì thoảng lại vẫn thò ra vài sợi.

Chú Khoan hỏi, có biết vì sao người xưa lại ví tóc với tình yêu không? Bởi tóc cũng giống như tình yêu, rụng một sợi không mấy may đau, rụng hai sợi chẳng màng quý trọng, từng mảng từng mảng rụng rơi mới

thấy nhói lòng, đợi đến khi mái đầu nhẵn bóng mới đau đớn khóc than. Tiếc thay thuốc mọc tóc hầu như đều không hiệu nghiệm.

Nghiêm Nghiễm vừa quét vừa nghĩ, có lẽ là vì tóc và tình yêu cần một quá trình tích lũy lâu dài chăng? Một sợi tóc chẳng đáng gì, chỉ khi từng sợi từng sợi được gom vào một chỗ, đầy cả một túi mới giặt mình tiếc nuối.

Chợt như có gì thoáng qua trước mắt, Nghiêm Nghiễm ngẩng đầu lên. Cậu bé bị bố lôi đến tìm Ngụy Trì ban trưa đang đứng ngoài cửa, hai tay áp lên cửa kính, muốn vào nhưng lại ngần ngại không dám.

Nghiêm Nghiễm bước đến mở cửa: "Em đến cắt tóc à? Anh đóng cửa rồi, mai em tới nhé!"

Cậu bé ngẩng lên nhìn Nghiêm Nghiễm, rồi lại liếc sang hàng Ngụy Trì: "Cửa hàng bên cạnh...cũng đóng cửa rồi ạ?"

Thấy Nghiêm Nghiễm gật đầu, cậu bé không giấu được vẻ thất vọng: "Vâng. Cảm... cảm ơn anh."

"Em tìm Ngụy Trì?"

Cậu bé cúi đầu, buồn bã đáp: "Vâng."

Nghiêm Nghiễm nhận ra đồng phục cậu bé đang mặc là của trường cấp 3 đầu phố: "Bố em đâu? Khuya thế này rồi còn cho em ra ngoài sao?"

"Mai được nghỉ nên ông ấy đi đánh mạt chược rồi, tới sáng mới về."

"Mẹ em đâu?"

"Trực ca đêm ạ." Cậu bé rất gầy, chỉ cao đến ngực Nghiêm Nghiễm, khoác lên người bộ đồng phục rộng thùng thình hết như mâm giá đỡ. Cậu lí nhí nói: "Em chỉ có cơ hội tối nay thôi, sau này không ra ngoài được nữa."

Nghiêm Nghiễm thở dài, nghiêng người để cậu bé vào trong: "Em đợi ở đây đi, lát nữa anh ta sẽ đến."

Cậu bé ngạc nhiên ngược lên với ánh mắt nghi ngờ. Nghiêm Nghiêm cũng mặc kệ, tiếp tục dọn dẹp.

Cửa hàng của Ngụy Trì chuyên kinh doanh những thứ mà ở cửa hàng chính quy không thể mua được như máy trò chơi điện tử, linh kiện đi kèm, nâng cấp và cài đặt máy, còn bán cả đĩa game và điện thoại di động trốn thuế, thỉnh thoảng còn giúp đặt hàng từ nước ngoài. Đối tượng khách hàng từ công nhân viên chức cho đến học sinh sinh viên, nói trắng ra chính là một tay “gian thương” mà mọi người vẫn thường nhắc đến. Học sinh ham chơi ở các trường gần đây đứa nào cũng biết Ngụy Trì, một điều "anh Ngụy", hai điều "anh Ngụy", sùng bái vô cùng.

Cậu bé nói, bạn bè đều gọi cậu là "Đậu Nha"^[2].

[2. Đậu Nha: tức là giá đỡ.]

Nghiêm Nghiêm phì cười.

Cậu bé ngượng ngùng, ngồi xuống một băng ghế gần đó, tò mò nhìn quanh: "Anh Ngụy khi nào thì tới ạ?"

Nghiêm Nghiêm không cười nữa, cật kéo vào hộp đồ nghề: "Anh không biết."

“Anh ấy sẽ đến thật chứ ạ?”

"Thật."

Đậu Nha không tin, Nghiêm Nghiêm bình thản cầm cây kéo cắt tóc soi dưới ánh đèn: "Hôm nay anh ta không đến, về sau đừng hòng đến nữa."

Lời vừa dứt, cửa kính nặng nề bị đẩy ra, vang lên "ken két", Ngụy Trì đầu tóc bù xù hệt như lông nhím thản nhiên bước vào, gã chẳng thèm nhìn Đậu Nha mà đi thẳng tới chỗ Nghiêm Nghiêm: "Em trai, gọi đầu."

Nghiêm nghiêm nhìn Đậu Nha bằng ánh mắt "thấy chưa?" cậu bé ngạc nhiên đến ngây cả người.

Ngụy Trì đặt túi trong tay xuống bàn gương, theo ánh mắt Nghiêm Nghiễm mới nhìn thấy Đậu Nha, tức thì nhảy căng lên: "Lạy hôn! Thăng nhóc này ở đâu ra thế?"

Nghiêm Nghiễm tỉnh bơ: "Đến tìm anh đó."

Đậu Nha rụt rè đứng dậy: "Anh Ngụy, em..."

Chưa nói hết câu đã bị Ngụy Trì xua đuổi: "Đi ra đi ra! Nhìn thấy mày, mũi anh đây lại đau."

Đậu Nha co rúm người lại: "Anh Ngụy, cái máy PSP đó anh giữ hàng cho em vài tháng được không? Đợi em có tiền mừng tuổi rồi sẽ đến mua."

"Biển! Lúc mua mày cũng bảo là tiền mừng tuổi."

"Tiền mừng tuổi... là ứng trước thôi mà."

"Ứng trước thế bố mày không biết chắc?"

"Giờ thì biết rồi."

"Mày còn nói, em thi tốt nghiệp rồi, vào lớp 10 rồi."

"Thì sớm muộn gì em cũng vào lớp 10 mà."

Nghiêm Nghiễm không nhìn được liền bật cười.

Đầu tóc Ngụy Trì dựng cả lên, lời xênh xệch cậu nhóc ra ngoài: "Đi, đi, đi! Nói bừa thì ai chả nói được."

Hai người lôi lôi kéo kéo ra ngoài tiệm, Nghiêm Nghiễm khoanh tay ngồi xem kịch hay sau quầy tính tiền. Đậu Nha mặt dày, tay nín chặt, luôn miệng gọi "Anh Ngụy".

Ngụy Trì cố đẩy cậu bé ra, người ngồi trong tiệm chỉ nghe gã càu nhàu: "Anh cái gì mà anh! Anh cái đầu mày ấy."

Nghiêm Nghiễm cúi đầu cố nhịn cười. Sau đó không biết Đậu Nha nói gì, Ngụy Trì cũng nhỏ giọng dần đi. Gió đầu thu nhẹ nhẹ, Ngụy Trì mặc

chiếc áo thun cộc tay rộng thùng thình, dưới mặc quần lửng xóc xếch, chân xỏ đôi dép lê, nghiêng đầu ngậm điều thuốc, cái nhẫn bạc trên tay to như con vít, nhìn thế nào cũng chẳng giống một thanh niên nghiêm túc, nhưng nói chuyện lại hùng hồn đạo lý: "Nghe đây, thi cử xong rồi kêu bố mày dẫn tới, không thì anh đây sẽ bán cái máy phiên bản giới hạn đó ngay cho người khác ngay."

Đậu Nha gật đầu như bỏ củi, Ngụy Trì đầy vẻ đắc ý, vỗ đầu cậu bé mấy cái: "Thôi về đi, ngoan ngoãn nhận lỗi với bố mày. Sau này nghe lời, học hành cho đàng hoàng, biết chưa hả? Đừng có mặt lạnh với ông già ấy, không có ông ấy sao có mày? Đúng là ngốc, vậy mà cũng không hiểu."

Trông thấy Nghiêm Nghiêm lắc đầu, gã bèn lè lưỡi làm mặt quỷ. Nghiêm Nghiêm đổ dầu gội đầu ra tay, chờ lát nữa gội đầu cho hấn. Ngụy Trì đẩy cửa, nhưng vẫn đứng ở bên ngoài: "Nghiêm Nghiêm."

Nghiêm Nghiêm đứng trước bàn gương duy nhất còn chưa dọn dẹp: "Ừ?"

Ngụy Trì chỉ vào cái túi để trên bàn gương khi nãy, bên trong là một hộp cơm: "Đồ ăn khuya, anh mua cho cậu đó."

Nghiêm Nghiêm ngẩn người.

Ngụy Trì nhìn bàn gương nơi Nghiêm Nghiêm đang đứng, lược, tông-đơ, kéo hẩy còn gọn gẽ nằm đó. Lại nhìn dưới đất, chổi và chiếc hót rác nằm ngay ngắn bên ghế, gã liền nhe răng cười: "Hi hi, cậu đợi anh thật đấy à?"

Nghiêm Nghiêm quay đầu đi vào trong: "Không phải."

Ngụy Trì "Ồ" một tiếng rõ dài, nửa cười nửa không tựa cửa kính, kéo dài giọng gọi với theo: "Nghiêm Nghiêm à thế tiền khăn giấy của anh có được trừ đi không?"

Bên trong, tiếng vòi nước chảy tồ tồ, Ngụy Trì khịt khịt mũi, khoe miệng cao đến tận mang tai.

Chương 2

Ngụy Trì mở tiệm vào đầu tháng Năm năm ngoái, hôm khai trương đánh trống thổi kèn, lẵng hoa đầy cửa, pháo nổ đi đùng không dứt. Người qua đường dừng chân đứng xem, chỗ cửa hẹp đến nỗi không thể hẹp hơn được nữa, một cô gái trẻ tóc dài mắt to một mình đứng đó, hai tay bịt tai, co đầu rụt cổ, sợ tiếng pháo không dám đụng đây.

Thợ trong tiệm đều bỏ việc đổ ra ngoài xem, chú Khoan tức đến giậm chân huỳnh huých. Nghiêm Nghiêm biết điều, rót cho chú một cốc nước, nhân lúc chú cúi đầu uống nước liền liếc nhanh ra ngoài cửa, không thấy cô gái mà họ nói đâu, chỉ thấy la liệt những pháo, từng dây từng dây treo ở đó, nổ vang như sấm. Ngoài cùng còn có một bánh pháo tròn, nổ đi đùng tán ra lớp khói dày đặc, dễ chừng hơn nửa giờ cũng chưa tan.

Một thanh niên trẻ tuổi mặc áo T-shirt đỏ rực luôn lách như con lươn giữa ma trận pháo đỏ, hào hứng châm đốt. Thịnh thoảng giật mình thon thót bởi tiếng pháo nổ, lại còn hoa chân múa tay, gương mặt bảnh bao sáng sủa ấy thật giống một đứa trẻ thích bày trò nghịch phá, trong lúc né tránh pháo nổ còn suýt nữa ngã vì vấp phải chiếc dép lê.

Nghiêm Nghiêm nhìn gã, chợt nhớ đến nguyện vọng ngày mình còn nhỏ, đợi sau này lớn lên có thật nhiều tiền, sẽ mua thật nhiều pháo chất đống trước cửa, sau đó sẽ dành nguyên một ngày để đốt pháo cho thỏa thích.

Những chuyện trẻ thơ, đến khi lớn lên mới cảm thấy nó ấu trĩ. Giống như người nghèo đến mức không mua nổi bát đậu nành để uống, thế là ngậm thẻ độc: "Sau này ông đây phát lên, mua đậu nành phải mua một lúc hai bát, uống một bát đổ một bát."

Hôm đó, Ngụy Trì đã làm được. Trong thời gian thất chặt an ninh, duy trì trật tự chào đón Olympic, để có được tất cả chỗ pháo ấy, không biết Ngụy Trì đã phải đi bao lần cửa sau, dúi bao nhiêu phong bì, sức lực và tiền

của bỏ ra có khi đủ mở một tiệm kinh doanh pháo. Tiếng pháo nổ đình tai nhức óc đến nỗi hàng xóm láng giềng đều phải vươn cổ ra cửa sổ chửi đổng, nếu không phải có người gọi điện báo cảnh sát, chỉ e trận pháo này sẽ còn nổ đến lúc nửa đêm khi mà tiệm làm tóc tắt đèn đóng cửa.

Ngụy Trì chẳng buồn đếm xỉa đến việc bị bêu rêu trên TV, với lớp da mặt dày cộp của gã tuyệt đối dám chạy đến đài truyền hình đòi tiền cát-sê. Thế nhưng gã lại để tâm đến bà ngoại đang làm tổ trưởng tổ dân phố. Tiếng pháo nổ vừa dứt, bà lão nghe được tin đã dẫn theo mấy cụ hưu trí giận dữ đi tới, mắng thằng cháu như tát nước, chất giọng Giang Nam mượt mà vang lên dồn dập, từ ngữ sắc bén ấn tượng không kém mấy dây pháo nghe đâu là do Ngụy Trì đặt hàng làm riêng.

Bà lão mồm mạp quát lớn: "Ngụy Trì, mày muốn chết à!"

Ông chủ Ngụy dám lạnh lùng đối mặt với muôn lời chỉ trích, ngay lập tức cúi đầu khom lưng, tay khoanh lại, đến thờ cũng chẳng dám thờ mạnh: "Bà ngoại, cháu chỉ đốt mấy dây cho vui thôi..." Giọng điệu khúm núm, hết như con chuột nhỏ mắc kẹt trên bệ đèn dầu^[1], đầy vẻ ngượng ngùng, lại như thoáng hiện chút gì đó tiếc rẻ vì chưa được thỏa lòng.

[1. Đây là hình ảnh lấy từ một bài hát thiếu nhi rất phổ biến ở Trung Quốc. Lời bài hát có khá nhiều dị bản, trong đó có một bản như sau: "Chú chuột nhỏ trèo lên bệ đèn, ăn trộm dầu rồi không xuống được. Chú chuột nhỏ trèo lên bệ đèn, meo meo meo và mèo đã tới."]

Những người xung quang hi hi ha ha cười rộ, Đề Bàng quàng vai A Tam, suýt nữa ngã lăn khỏi bậc thềm. Ngụy Trì hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn sang. Nghiêm Nghiêm từ phía sau cửa đang cầm khăn lau kính, từ trên cao nhìn xuống khoe miệng khẽ nhếch và nét mặt có chút bất lực và bứt rứt của gã.

Hình tượng lưu manh cứ thế ghi sâu vào lòng Nghiêm Nghiêm. Về sau, bất kể Ngụy Trì ra dáng anh cả thế nào trước mặt đám học sinh ngây thơ, cứ nhìn gương mặt ngang tàng không sợ trời không sợ đất đó, Nghiêm

Nghiêm lại nhớ đến bà lão uy quyền và đứa cháu khép nép trước mặt bà. Nghĩ thế, rồi chột nhoẽn miệng cười.

Khai trương cửa hàng, khách nườm nượp. Có lúc Nghiêm Nghiêm đứng ở trước cửa tiệm ngắm cảnh phố phường, cái nồi lớn nghi ngút khói cửa cửa hàng bánh bao hấp^[2], vô số áo quần trong shop thời trang, trước nhà hàng hải sản nơi ngã ba luôn nườm nượp những chuyến xe khách du lịch, quán bên cạnh vẫn luôn vang lên cái giọng không đến nỗi khó nghe: "Một trăm? Thế mày về lấy nhựa mà tự làm đi nhá! Anh đây bán hàng chính hãng nguyên đai nguyên kiện nhập từ Nhật về, từng ấy tiền còn không đủ cho anh mua vé máy bay nhá!"

[2. Nguyên văn là Sinh Tiên. Đây là một món ăn đặc sản của vùng Thượng Hải, Chiết Giang, Giang Tô và Quảng Đông. Nhân bánh thường là thịt heo kèm da đông, về sau có thêm nhân thịt gà và nhân tôm. Vỏ bánh mềm mịn, phía trên rắc mè đen và hành lá.]

"Chết máy rồi? Thời buổi này còn có chuyện nâng cấp đến chết máy hả? Đã bảo không biết thì phải hỏi, bọn bay nhất quyết nói tự mình làm được, giờ nhìn mà xem... Cái gì? Làm sao hả? Bọn bay hỏi anh anh hỏi ai? Chả lẽ lôi dịch vụ hỗ trợ khách hàng của SONY ra hỏi?"

"Ê ê, hai thằng ranh kia! Hôm nay là thứ Tư không cần đi học sao? Biến! Đừng có đem chuyện ở trường có đại hội thể thao ra phỉnh, cái có đó từ hồi đi học anh đây đã nói suôn mồm rồi. Bọn mày có biết vì sao mỗi lần chơi FIFA đều thua anh không? Lậy hồn, đến bảng chữ cái tiếng Anh còn chưa rành mà đã đòi chơi game chính hãng? Mau về tìm thầy giáo dạy cho hết đám từ vựng trên màn hình kia rồi hẵng quay lại."

Ngụy Trì mau chóng làm quen khắp lượt với thợ trong tiệm chú Khoan. Gã bày một bộ PS2 trong quán, có thể chơi miễn phí. Đều là những cậu chàng hai mươi mấy tuổi đầu, người đi học với kẻ đi làm chẳng khác gì nhau, chữ "Chơi" luôn đứng trước chữ "Tiền". Mỗi khi chú Khoan và bà chủ đi khỏi, đám Đề Bàng, A Tam đã lủi nhanh sang tiệm Ngụy Trì. Nghiêm Nghiêm bị họ kéo theo mấy lần, lần nào cũng chỉ im lặng đứng một

góc nhìn mọi người chơi. Ngụy Trì sán lại gần: "Cậu chàng đẹp trai, lần sau anh sang tiệm cậu, cậu cắt tóc cho anh nhé."

Nghiêm Nghiễm chỉ Đề Bàng: "Anh tìm cậu ấy đi, cậu ấy cắt đẹp hơn tôi."

Các cô các dì hay đến tiệm vẫn nói, khách nam tìm Đề Bàng, khách nữ tìm Nghiêm Nghiễm.

"Vậy à?" Ngụy Trì trầm ngâm, ánh mắt lấp lánh, cuối cùng kiên quyết lắc đầu: "Không được! Anh cứ tìm cậu đấy."

Nói đoạn, gã thẳng thừng giật lấy tay cầm từ tay Đề Bàng ném cho Nghiêm Nghiễm, còn gã lại giật của A Tam: "Cậu chàng đẹp trai, chúng ta chơi một ván chứ?"

Nghiêm Nghiễm không chịu được ánh mắt khiêu khích của gã, mắt nhìn chằm chằm vào màn hình: "Tôi tên Nghiêm Nghiễm."

"Anh biết, ngay ngày khai trương đã biết rồi." Ngụy Trì cũng nhìn phía trước, ngón tay thoăn thoắt chỉnh chế độ game: "Anh ngồi ở đây nghe người ta gọi cậu suốt ngày mà. Phải rồi, anh là Ngụy Trì. "Trì" tức là "Đi trẻ" ấy."

Ván đó Nghiêm Nghiễm thua thảm hại. Nói như A Tứ thì là: "Đúng là thảm hại vô bờ đó anh Nghiễm à. Nhìn anh thế này em chột thấy tự tin đây mình."

Nghiêm Nghiễm bực đến đỏ bừng cả mặt, xiết chặt tay cầm: "Ván nữa."

Tiếp tục thua chổng vó.

Càng thua càng chơi, càng chơi càng thua. Đến khi chú Khoan nổi trận lôi đình chạy sang quát: "Đâu hết rồi? Mấy thằng ranh này đưa nào đưa này lủi nhanh như thỏ! Nghiêm Nghiễm, trông cửa hàng thế này đây hả?"

Cả đám được phen chạy toán loạn.

Ngụy Trì chờ ai nấy đều đi cả mới gọi Nghiêm Nghiễm lại: "Nghiêm Nghiễm, đừng quên đây."

"Biết rồi." Nghiêm Nghiễm đáp không được vui vẻ lắm: "Lần sau cắt tóc cứ tìm tôi."

Ngụy Trì lắc lắc ngón tay một cách khoa trương: "Không phải việc này."

"Sao?"

"Anh tên Ngụy Trì, "Trì" tức là "Đi trễ" ấy." Ngụy Trì cười rạng rỡ, giữa căn phòng tối lờ mờ, ánh sáng đủ màu sắc từ game hắt lên gương mặt gã, trông hết như bảng màu bị đánh đổ.

Chẳng ai ngờ được, chỉ mấy ngày sau, một trận động đất khiến cả nước bị thương.

TV ngày ngày phát hình ảnh những nơi bị nạn, nhìn mà không khỏi rơi lệ xót xa. Khách trong tiệm thưa hẳn, có lẽ trong tình cảnh này chẳng ai để tâm xem tóc mình dài hay ngắn.

Chú Khoan lắp một cái TV ở góc tường sát cửa ra vào, Nghiêm Nghiễm và những người khác rảnh rỗi liền tụ lại xem TV giữa cửa hàng không một bóng khách. Xem hồi lâu liền có người cúi đầu chạy ra ngoài. Bà chủ khóc sụt sùi, hai mắt sưng như hạch đào, chú Khoan nhét vào tay vợ xấp khăn giấy: "Khờ quá đi, sao bà mau nước mắt thế?" chính chú cũng len lén dùng tay quệt nước mắt.

Nghiêm Nghiễm thấy mắt cay xè, vội ra ngoài cho thoáng khí. Như thường lệ, cậu nghe thấy giọng Ngụy Trì vang lên: "Đã bảo hôm nay không làm việc mà."

Hai cậu học sinh cấp 3 đứng trước cửa tiệm không chịu đi: "Anh Ngụy, cho tụi em chơi một lát đi, tụi em không làm ồn đâu."

Giọng anh Ngụy khàn khàn đầy bức dọc: "Đi tiệm khác mà chơi, anh đây hôm nay không có tâm trạng."

"Anh Ngụy, mấy tiệm net gần đây đều đóng cửa cả, bọn em chỉ còn biết qua chỗ anh thôi. Anh à, coi như thương bọn em đi, bọn em chơi hai ván liền..."

Bên trong đột nhiên vang lên "rầm rầm", hai cậu học sinh sợ hãi lùi lại. Nghiêm Nghiêm chạy sang, đứng sau lưng chúng nhìn vào, hóa ra Ngụy Trì dùng chân đá đổ cái bàn uống trà bằng thủy tinh vừa lắp, trà nước bánh mứt vung vãi cả ra sàn: "Cút! Mẹ kiếp chúng mày nào phăng à? Có hiểu cái gì là ngày Quốc nạn không? Một ngày không chơi game sẽ chết hả? Còn lòi thôi nữa anh nhét chúng mày vào máy PSP hết!"

Hai cậu học sinh bị gã quát đến run lấy bẫy, vội vã chạy đi mất. Nghiêm Nghiêm đứng ngoài cửa, nhìn sàn nhà hỗn độn, và một Ngụy Trì người đầy nước. Nhìn đến tờ báo gã nắm chặt trong tay, màn hình TV LCD 42 inch trên tường còn phát hình ảnh trực tiếp từ khu bị nạn Nghiêm Nghiêm chột cảm thấy tay gian thương này không "gian" lắm: "Nè, tiệm bừa bọn thế này anh cũng dám làm ăn sao?"

Ngụy Trì không ngờ cậu ta cũng có mặt, hấn ta ngăn người, mặc cho nước trà thấm vào chiếc T-shirt. Trong lúc lúng túng, ông chủ Ngụy đã làm một việc khiến hấn phải hỏi hận: giấu bàn tay đang nắm chặt tờ báo ra sau lưng.

Nhìn ánh mắt trêu chọc của Nghiêm Nghiêm, Ngụy Trì biết đã bị cậu trông thấy, trong lòng thầm đóng cho mình con dấu "ngu có hạng".

Nghiêm Nghiêm tốt bụng không nói ra, cúi người nhặt giúp gã đồng tạt chí rơi trên sàn.

Ngụy Trì cất lời: "Nghiêm Nghiêm."

"Vâng?"

"Vừa nãy vào đây, mắt cậu đỏ lắm."

Nghiêm Nghiêm từ từ đứng dậy. Ngụy Trì vẫn nắm trong tay tờ báo đã bị vò nát, trông rất ngốc nghếch: "Anh nhìn thấy mà. Không sao không sao,

con người ấy mà, cũng có lúc đau lòng, rơi nước mắt là chuyện bình thường thôi."

Trong lúc không đề ý, Nghiêm Nghiêm trượt tay. Rất không may, chiếc bàn trà thủy tinh vừa được nâng lên lại rơi thẳng xuống bàn chân đang xỏ dép lê của Ngụy Trì.

"Ồi..." Lần này Ngụy Trì chẳng hề che đậy, bật khóc trước mặt Nghiêm Nghiêm.

~*~

Cuộc sống của những phó thường dân chẳng sóng to gió lớn cũng chẳng thất kinh hồn vía. Thời gian cứ lặng lẽ trôi. Hàng ngày cầm cái lược đuôi dài đặt lên rồi lại đặt xuống, cũng như trăng tàn mặt trời mọc. Việc kinh doanh của tiệm vẫn như thường lệ, lúc bận rộn thì tay mỗi đến không nhắc nổi, khi rảnh rang ngồi nhìn người qua lại. A Tam, A Tứ chạy sang tán chuyện với cô nàng tóc dài trông cửa hàng giúp Ngụy Trì, chú Khoan cũng không thềm cản.

Nghiêm Nghiêm thường nhân lúc khách đang gội đầu hoặc uốn tóc ra đứng nơi bậc thềm trước cửa tiệm ngắm cảnh phố phường. Thi thoảng hút một điếu thuốc, làn khói hây còn đang lượn lơ, Ngụy Trì đã đứng ngay bên cạnh: "Không bận à?"

"Không đến nỗi. Còn anh?"

"Cũng tạm."

Lặng im một thoáng, lại bắt đầu nói những chuyện vu vơ đầu đầu, từ cô gái trẻ trong phòng tập giảm cân đối diện đến quán canh vịt mới mở nơi góc đường, rồi chiếc xe hơi đời mới vừa lướt qua.... Ngụy Trì hỏi Nghiêm Nghiêm: "Cậu đi làm từ khi nào?"

Nghiêm Nghiêm đáp: "Tốt nghiệp cấp hai."

Quê cậu chỉ là chốn hẻo lánh, không có tàu hỏa, mất nửa tiếng đi xe bus đường dài đến được huyện vẫn phải tiếp tục chuyển xe khác. Cùng tuổi

với cậu, bất kể nam nữ phần lớn đều chỉ học hết cấp hai rồi khăn gói theo chân cô dì chú bác đi tìm việc làm.

Nghiêm Nghiễm nói với Ngụy Trì: "Chú Khoan là chú ruột của tôi, bên họ mẹ."

Ngụy Trì nuốt ực một cái mới vỡ lẽ: "Thảo nào chú ấy để cậu trông cửa hàng, thì ra là tin người nhà."

Thấy điều thuốc trong tay Nghiêm Nghiễm sắp cháy hết, gã đưa một điều mới. Nghiêm Nghiễm mỉm cười, nhưng không nhận.

Chú Khoan nói, muốn cắm rễ ở đất thành thị không thể nhờ vào cái miệng ba hoa là được, xét cho cùng vẫn phải cần đến thực tài. Có cái nghề trong tay đi khắp thiên hạ cũng không lo thiếu miếng ăn. Chú kể cho Nghiêm Nghiễm nghe con đường lập nghiệp của mình, từ anh thợ gọt đầu ở huyện nhỏ, đến thợ làm tóc ở salon trên tỉnh, rồi sau đó tự mình mở cửa hàng, cuối cùng là đến với thành phố lớn mang tầm quốc tế này. Chú không nói nhiều về nổi vất vả trong những năm đó, chỉ nói đại ý với đám trai trẻ trong cửa hàng: "Là như thế đấy. Sau này mấy đứa sẽ hiểu thôi."

Ngụy Trì đưa điều thuốc lên miệng: "Còn cậu? Có thấy khổ không?"

Nghiêm Nghiễm ngoảnh đầu nhìn mấy cậu học việc đang nhả nhả buôn chuyện trong cửa hàng, nhớ lại khoảng thời gian mới đến học tập sự. Hai năm trước, kéo và lược cậu đều không được động đến, từ sáng đến tối gọt đầu cho khách hàng. Tối đến mọi người về hết, một mình cậu ở lại lau gương, dọn dẹp, mấy ngón tay ngày ngày đều ngâm trong xà phòng, đến mức tróc da thô ráp. Không được mất lịch sự với khách. Khách vào đến cửa thì là thượng đế. Xưa nay chỉ có thượng đế kén chọn, làm gì có chuyện con người kì kèo với thượng đế. Nếu gặp phải vị khách tính khí khó khăn, chỉ có thể cẩn thận gấp đôi, nếu xảy ra tranh cãi, người sai luôn luôn là mình.

"Vậy đó, cũng tạm." Ai bảo cậu chọn cái nghề này? Trên đời làm gì có nghề nào ngồi mát ăn bát vàng.

"Cũng phải." Ngụy Trì không nói thêm, đập thuốc, mắt nhìn xa xăm đám mây trắng trên bầu trời: "Con người chính là như vậy, đào đâu lắm kẻ vớ vẩn thế chứ. Anh đây này, học hết tiểu học rồi lên trung học, xong trung học lại thi đại học, tốt nghiệp xong thì thất nghiệp, cứ thế mở một tiệm tự mình làm chủ cho thoải mái. Cùng lắm là người ta đến lớp được thầy cô khen, anh đến văn phòng nghe phê bình. Hồi đại học, người ta thi xong đi lĩnh học bổng, còn anh thì đóng tiền thi lại. Kỳ thực cũng như nhau cả thôi, anh chẳng thấy xấu hổ gì hết."

Gã ngồi chồm hồm trên bậc thềm, nói thật thản nhiên.

"Nếu như không có kẻ trộm thì cần cảnh sát để làm gì? Không có mấy đứa như anh đóng tiền thi lại, thì làm sao có học bổng cho người hạng nhất kia? Người người đều muốn có thành tựu, không ai chịu công hiến thì anh đây góp công tô vẽ. Anh nói với bà ngoại, cháu thế này là đang phục vụ xã hội, cũng là người có ích cho xã hội đây."

"Bà ngoại anh nói thế nào?"

Ngụy Trì hít sâu một hơi thuốc: "Bà chửi anh nguyên cả ngày."

Nghiêm Nghiễm đứng dựa tường, cười nghiêng ngả.

Ngụy Trì cũng chợt thấy vui, phìi mông đứng dậy, bá cổ Nghiêm Nghiễm: "Nào nào, có thời gian đứng đây tán phét chi bằng sang chỗ anh chơi một ván game. Anh đây tô vẽ cho kẻ khác, giờ cũng cần người tô vẽ cho anh chứ."

Nghiêm Nghiễm huých gã thật mạnh: "Biến."

Thế nhưng cậu vẫn bị kéo vào quán net. Ánh nắng đầu hè âm áp tưởng như có thể xuyên qua lồng ngực vỗ về con tim.

~*~

Olympic năm đó, Nghiêm Nghiễm cũng xem ở nhà Ngụy Trì. Gã nói trong nhà chẳng có ai, ở nhà với ở cửa hàng chẳng khác gì nhau, chi bằng ở lại cửa hàng, có nhiều bà xã cận kề ở bên. Chiếc LCD tinh thể lỏng 42 inch

trên tường là vợ cả, cái laptop quảng trên kệ là nhân tình, điện thoại di động trong túi là bà ba, PSP là nhân ngãi, chưa kể bà tư, bà năm, bà sáu, bà bảy, điểm phúc tề thiên chẳng kém Vy Tiểu Bảo: "Giàu chơi xe, sang chơi đồng hồ, anh đây không chơi nổi đàn bà, chỉ đành chơi công nghệ."

Nghiêm Nghiễm uống bia, giọng khó chịu: "Tôi đây đến công nghệ còn không chơi nổi."

Ngụy Trì tốt bụng cụng ly với cậu: "Thế nên anh mới tìm cậu. Có so sánh mới có cân bằng."

Nghiêm Nghiễm biết gã miệng chó không mọc được ngà voi, ngấm ngấm nghiên răng, cười híp mắt sờ sờ cảm mình: "Ngụy Trì, tốt nhất anh đừng bao giờ tìm tôi làm mặt cho anh. Anh biết đấy, tôi rất hay trượt tay, nhớ chẳng may cầm dao cạo không chắc thì..."

Ngụy Trì ngây ra, bất giác đưa tay sờ cổ mình. Nghiêm Nghiễm thích thú hớp một ngụm bia, hoàn toàn đắm chìm vào lễ khai mạc ấn tượng khó quên.

Âm thầm lặng lẽ, Ngụy Trì ghé bên tai cậu: "Cậu giỏi lắm."

Nghiêm Nghiễm mỉm cười cụng ly với gã: "Anh quá khen rồi."

Chương trình truyền hình trực tiếp tối đó phát đến tận nửa đêm, trên đường ngoài ánh đèn chập choạng, hầu như chẳng còn bóng người nào. Âm thanh náo nhiệt trong TV đối lập rõ rệt với vẻ tĩnh lặng im ắng ở trên đường, khiến người ta cảm giác như hư hư thực thực.

Ghế sofa nhà Ngụy Trì êm ái, ngồi mãi ngồi mãi rồi lại xích gần nhau, vai chạm vai, đầu ai khẽ tựa lên bờ vai ai đó. Ngụy Trì thở dài: "Anh đây tuy không đẹp trai đến mức nghiêng nước nghiêng thành, nhưng vẫn có người nói anh giống Kim Thành Vũ, còn là nhóm trưởng của một nhóm game nữa. Không phải anh bốc phét, trong nhóm có một cô bé, anh đi đến đâu đều theo đến đó, khóc lóc đòi nhận anh làm anh nuôi, sao giờ lại rút giá đến độ cùng cậu ngồi xem TV thế này?"

Nghiêm Nghiêm âm thầm cắn cái lon trong tay: "Thế thì anh đi tìm em gái anh đi."

Ngụy Trì trằm mặc hồi lâu, tựa đầu vào Nghiêm Nghiêm, giọng điệu chua xót: "Tình đời đen bạc, lấy xong trang bị liền chuồn mất dạng." Nếu mặt gã gắn thêm hai sợi mì, chắc sẽ sống động hơn nhiều.

Sau khi lễ khai mạc kết thúc, Ngụy Trì không chịu yên quấy quả đòi ăn khuya. Gần tiệm làm tóc có một quán nướng, hai tầng lầu nhỏ nhỏ chật ních những người. Phục vụ trong quán mò hôi đầm đĩa đứng trước giàn nướng, giống như Tôn Ngộ Không cầm quạt Ba Tiêu đứng trước Hỏa Diệm Sơn, quạt từ đầu đến cuối, rồi lại quạt từ cuối lên đầu.

Ngụy Trì chỉ bảng giá sau lưng người phục vụ, thản nhiên gọi món: "Xiên thịt dê, cánh gà, tim gà, thịt heo, bánh bao nướng... cho 20 mươi xiên, thêm cả mấy con sò và hào nữa. Cá nướng hành tại chỗ^[3], chọn con to chút. Vài chai bia ướp lạnh, à, thêm mấy cân tôm hùm nhà."

[3. Một món ăn đặc sắc bắt nguồn từ vùng Trùng Khánh, Vạn Châu, con cá được đem lên vỉ nướng hoặc bếp than khi đang còn sống.]

Nghiêm Nghiêm nghe mà cau mày: "Anh ăn hết không?"

Ngụy Trì ngượng ngùng sờ sờ bụng: "Anh đói rồi."

Nghiêm Nghiêm nói: "Chẳng phải hồi chiều anh vừa ăn một tô com chiên to tướng ở tiệm tôi sao?"

Ngụy Trì nhìn Nghiêm Nghiêm, nét mặt kì quái: "Com đó do cậu chiên?"

Nghiêm Nghiêm nhìn gã từ đầu tới chân, ánh mắt bình lặng.

Ngụy Trì cup mắt sờ sờ mũi, quay đầu gọi phục vụ: "Chú em, mau tìm cho anh một bàn trống."

Ngồi vào bàn, Ngụy Trì rút điều thuốc, nhưng lại không tìm được bật lửa. Nghiêm Nghiêm bèn đưa cái của mình cho gã. Ngụy Trì châm xong,

cười cười: "Đành chịu, không cai được."

Nghiêm Nghiễm nói: "Từ từ rồi sẽ cai được thôi."

Ngụy Trì nghe rằng, đưa bao thuốc cho Nghiêm Nghiễm: "Đợi cậu cai được đi rồi hãy nói."

Phục vụ trong quán quen biết Ngụy Trì, gã lớn lên ở vùng này, vỗ ngực tự xưng mười dặm quanh vùng không ai không biết: "Anh Ngụy, sao dạo này không thấy anh tới? Ngày trước hay kêu em giao thức ăn khuya."

Ngụy Trì dương dương tự đắc: "Anh đây tu tâm dưỡng tính rồi."

Cậu phục vụ bung mâm thức ăn bằng một tay, cười cười len lỏi trong dòng khách đông nghịt: "Anh cứ bóc phét đi."

"Tốt nghiệp xong không tìm được việc làm, anh ở nhà ăn bám một thời gian, dù sao cũng chẳng ai quản anh." Ngụy Trì giải thích với Nghiêm Nghiễm: "Game ấy mà, một khi đã chơi là khó dứt ra lắm."

Nghiêm Nghiễm cúi đầu từ tốn ăn, giọng Ngụy Trì xuyên qua tiếng nhạc sập sình trong quán truyền đến tai, rõ ràng chỉ cách một cái bàn, nhưng lại tưởng như truyền từ nơi xa lắm: "Thực ra anh cũng từng đến công ty làm việc, Nhưng không hợp. Cậu tưởng tượng ra không? Cái thân anh thế này, khoác áo vét, thắt cà vạt, cầm theo máy tính xách tay? Ngày ngày chen chúc trên xe điện ngậm chặt cứng. Máy thằng bạn nói bộ dạng anh lúc đó khiến chúng nó nhớ tới một câu thành ngữ..."

Nghiêm Nghiễm nhìn gã nói đến vắng cả nước bọt khóe miệng khẽ cong lên: "Cáo đội lột người."

Ngụy Trì ỉu xiu: "Cậu còn ác hơn chúng nó. Máy thằng đó cùng lắm chỉ nói anh lưu manh giả danh trí thức thôi."

Nghiêm Nghiễm mỉm cười không đáp. Ngụy Trì lại tiếp tục: "Còn bà ngoại nữa... Đàn ông mà, nuôi gia đình kiếm cơm bỏ miệng là việc tất yếu hàng đầu. Nuôi không nổi vợ con, chí ít cũng phải nuôi được bản thân. Sau

này cũng phải có chút tiền mua thuốc cho bà ngoại. Bà lớn tuổi rồi, sức khỏe không tốt..."

Nguy Trì còn nói mãi, câu trước chẳng khớp câu sau, lưỡi liên thoảng không ngừng, uống một lon bia lại tuôn một tràng. Nghiêm Nghiễm nhâm nhi bia, lơ đãng nghe gã nói.

Nguy Trì mặt mày đỏ gay đột nhiên nhìn thẳng nói: "Nghiêm Nghiễm à."

"Dạ?"

"À..."

"Sao nào?"

"Bỏ đi, anh không nói nữa."

"..."

Đợi đến khi rời khỏi quán nướng, trời đã tờ mờ sáng. Nguy Trì chỉ cao hơn cậu nửa cái đầu, trông chẳng cao lớn lắm nhưng lại nặng trình trịch. Nghiêm Nghiễm diu gã quay về, trong lòng thầm tính toán khi về rồi có nên ngủ một lát không, cứ thế này đi làm e sẽ xảy ra sai sót.

Nguy Trì lại phà hơi bên tai cậu: "Nghiêm Nghiễm."

Nghiêm Nghiễm trợn mắt nhìn trời: "Hả?"

"Nói với cậu một chuyện."

"Nói đi."

Nguy Trì bá cổ Nghiêm Nghiễm, giọng trầm thấp: "Sau này đừng nấu ăn nữa."

"Hả?"

"A Tam, A Tứ thiệt quá đáng. Làm việc cả một ngày chẳng thoải mái gì, phải được ăn thứ ra hồn một chút chứ. Sau này mấy cậu thay phiên nấu

com, cậu cứ bảo người khác làm thay. Chà đập thực phẩm cũng là lãng phí đấy."

Tóm lại, sau đó, trời sáng, Ngụy Trì tỉnh dậy trước một gánh điếm tâm bên đường. Bà dì bán cháo quẩy tốt bụng nhắc nhở: "Này, cậu chiếm chỗ của tôi rồi."

Ngụy Trì mơ mơ màng màng nhớ lại vài đoạn lộn xộn, Olympic, quá nướng, bia, Nghiêm Nghiễm... Sau đó... Sau đó thì sao ta? Lại lờ lờ ư?

Chương 3

Đến một năm sau Ngụy Trì vẫn thường lôi chuyện đó ra nói: "Nghiêm Nghiễm, cậu thật không nghĩa khí. Chẳng may anh có mệnh hệ gì thì sao?"

Nghiêm Nghiễm chẳng thèm nhìn gã, cây kéo sáng loáng trong tay "xoạt xoạt" như phát cò: "Thì coi như tôi trừ hại cho dân."

Ngụy Trì thấp giọng mắng: "Đồ quỷ."

Nghiêm Nghiễm cúi xuống hỏi khách hàng: "Dài cỡ này đã được chưa? Có cần cắt thêm không?"

Cô bé trong gương với ánh mắt lạnh lùng, nhìn qua loa rồi liếc sang sau lưng Ngụy Trì: "Mẹ ơi, cắt nữa được không?"

Người mẹ nghe thế liền nhìn ngang nhìn dọc đầu tóc cô bé: "Không cần ngắn nữa. Ngắn nữa sẽ không buộc lên được."

"Không đâu ạ." Nghiêm Nghiễm xóc tóc cô bé thành kiểu đuôi ngựa: "Tóc vẫn còn dài."

Người phụ nữ suy nghĩ một lát rồi mới gật đầu: "Vậy thì cắt đi."

Nghiêm Nghiễm: "Hai tháng sau đến cắt tía lại lần nữa, kiểu tóc sẽ đẹp hơn."

Cô bé nghe xong lại đưa mắt sang nhìn mẹ, hết như một con rối. Người mẹ đáp: "Tôi biết rồi, mấy hôm nữa tôi đưa nó đến dưỡng tóc. Tóc tôi cũng cần phải cắt rồi. Nghiêm Nghiễm, cậu để ý hộ tôi xem có kiểu tóc mới nào phù hợp không."

Nghiêm Nghiễm nhận lời, rồi dẫn người mẹ đến bàn tính tiền. Người mẹ hỏi giá cả dịch vụ dưỡng tóc. Nghiêm Nghiễm báo giá từng loại, khiến người mẹ phân vân. Cậu tiện thể hỏi luôn cô bé: "Tiểu Tiểu, em muốn làm loại dưỡng tóc nào?"

Tiểu Tiểu ngẩn ra, im lặng một lát lại đưa mắt sang mẹ: "Loại nào hả mẹ?"

Mẹ con Tiểu Tiểu là khách quen của cửa hàng, lần nào cũng đến cùng nhau, Tiểu Tiểu hầu như không cười^[1], chỉ ngồi im lặng và rất biết nghe lời. Cô bé không giống những vị khách nữ khác, nín káy Nghiêm Nghiêm hỏi này hỏi nọ, kiểu như "Uốn phải mất bao lâu đây?", "Cậu xem chị để tóc dài có hợp không?", rồi thì "Sao khắp phố toàn thấy tóc xoắn, giờ đang là mùa à..."

[1. Tên của cô bé Tiểu Tiểu nghĩa là cười.]

Nghiêm Nghiêm kiên nhẫn trả lời từng người. Họ cúi đầu xem tạp chí, lát sau ngẩng đầu lên hỏi: "Nghiêm Nghiêm à, cậu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?", "Có bạn gái chưa?", "Cậu thích mẫu người như thế nào?", "Chà chà, Tiểu Thanh theo bà chủ nhà cậu chăm sóc da cho khách nom cũng được lắm, cậu không thích à?"... Máy câu hỏi của các cô các dì thường khiến Nghiêm Nghiêm không biết trả lời thế nào cho phải.

Nghiêm Nghiêm hơi ngượng, mẹ Tiểu Tiểu liền cười nói: "Cậu không cần hỏi con bé đâu. Tiểu Tiểu nhà tôi dễ tính lắm, làm cái nào nó cũng không phản đối."

"Có cô con gái ngoan như thế này, cô thật là có phúc." Ngụy Trì ngồi một mình buồn chán, bèn lân la đến gần bắt chuyện.

Mẹ Tiểu Tiểu nghe quen mấy lời khen thân nhiên kéo tay cô bé: "Nhờ trời. Con gái mà, dịu dàng một chút mới được người ta thương."

Ngụy Trì tiếp tục nịnh nọt: "Chắc cô bé này học rất giỏi đây. Năm nay lớp mấy rồi? Hay đang học đại học?"

"Tốt nghiệp đại học rồi." Mẹ Tiểu Tiểu càng cười vui vẻ hơn, "Con bé đi làm hơn một năm rồi."

Ngụy Trì và Nghiêm Nghiêm nhìn Tiểu Tiểu, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Mẹ Tiểu Tiểu quay đầu lại hỏi con gái: "Tháng Bảy năm ngoái con bắt đầu đi làm, đúng không Tiểu Tiểu?"

Tiểu Tiểu khẽ gật đầu, thấp giọng "Vâng" một tiếng.

Bên cạnh có cô bé cỡ tuổi Tiểu Tiểu đang uốn tóc, là kiểu lộn xoăn ở ngọn, khiến người ta liên tưởng đến các nàng công chúa trong truyện cổ tích phương Tây. Nghiêm Nghiễm phát hiện, Tiểu Tiểu thỉnh thoảng liếc mắt nhìn sang: "Em muốn đổi mới kiểu tóc một chút không? Năm nay rất nhiều người đến uốn tóc, tóc xoăn trông dễ thương hơn."

Mẹ Tiểu Tiểu ánh lên vẻ kinh ngạc, song sau đó lại tối hẳn đi. Mẹ Tiểu Tiểu chen vào: "Không cần đâu, uốn xoăn rất hại tóc. Tiểu Tiểu nhà tôi còn nhỏ, tóc xoăn trông sẽ già lắm."

Nghiêm Nghiễm muốn nói thêm, nhưng lại không nghĩ ra lý do gì khác. Ngụy Trì nói: "Không đâu. Cô à, đó không thể gọi là già, mà là chín chắn. Thiếu nữ đôi mươi tóc uốn xoăn xoăn, vừa hoạt bát lại dễ thương, như thế mới có người theo đuổi."

Nhưng mặc cho Ngụy Trì nói đến tận mây xanh, mẹ Tiểu Tiểu dường như đã quyết tâm: "Chuyện đó tính sau vậy. Đi thôi Tiểu Tiểu, mẹ con mình quay lại cửa hàng quần áo ban nãy thử lại bộ đồ đó. Con mặc màu vàng trông trắng trẻ hơn, bộ màu tím kia không đẹp, nhìn quê lắm, đến mẹ mặc còn không hợp."

Ngụy Trì nói: "Cô à, con gái lớn rồi, nên để nó tự mua quần áo cho mình."

Người mẹ vẫn hăng say nói với con gái, làm như không nghe thấy.

Nghiêm Nghiễm nhìn cô bé được mẹ dắt đi. Trên mặt Tiểu Tiểu luôn lộ nét thờ ơ, dường như mọi chuyện không liên quan đến mình. Chỉ khi sắp bước ra khỏi cửa, Tiểu Tiểu ngoảnh lại nhìn Nghiêm Nghiễm và Ngụy Trì, nở một nụ cười bất lực.

Nguy Trì chỉ vào mẹ con Tiểu Tiểu, nói với Nghiêm Nghiễm: "Bây giờ thì cậu biết cái gì gọi là mẹ vợ luôn biết nâng cao giá rồi chứ? Không phải con gái vùng này cao giá, mà là chúng ta không đầu lại các bà mẹ vợ."

"Anh có kinh nghiệm rồi à?"

"Nếu anh nói từng có kinh nghiệm, cậu có vút anh ra via hè nữa không?"

Nghiêm Nghiễm quay sang thu dọn chỗ bàn gương, Nguy Trì gãi gãi đầu, theo sau cậu. Gãi ngả ngón tựa tay lên khung gương, nghiêng đầu, ngậm điều thuốc, cặp kính gọng đen lỏng lẻo đến sắp rơi khỏi sống mũi, cười đê tiện, chân còn rung rung: "Cậu chàng đẹp trai, cho anh 'thử kinh nghiệm' với cậu một lần đi."

Nghiêm Nghiễm vung tay ném miếng bọt biển dùng để quét tóc vụn vào mặt hắn.

~*~

Cậu bé Đậu Nha gầy gầy mắt tằm bấy lâu, giờ thấy đi cùng mẹ đến uốn tóc. Mẹ Đậu Nha nhìn khá là sành điệu vừa đi vừa căn nhắc con trai: "Ranh con, đừng nghĩ nhà đi vắng hết thì có thể chơi game. Mẹ biết thừa mẹ vừa đi là máy liền mở máy. Đánh máy cũng vô ích, đánh rồi chỉ đau tay mẹ. Chẳng thà mẹ đi tới đâu máy đi theo tới đó, xem máy còn giờ trò gì nữa."

Cậu nhóc vốn mặt mày tiu nghỉu, vừa thấy Nghiêm Nghiễm liền toét miệng cười, sau đó lại xì mặt như sắp mếu. Nghiêm Nghiễm cũng cười rồi gọi A Tam dẫn mẹ Đậu Nha đi gọi đầu, rồi chỉ cái ghế tròn gần cửa, ý bảo Đậu Nha ngồi xuống: "Bài tập làm xong rồi à?"

"Làm sao mà xong được!" Người mẹ hay căn nhắc không ở đây, Đậu Nha mới được thoải mái, kể khổ với Nghiêm Nghiễm, "Máy hôm nay em toàn phải học thêm. Toán, Ngữ Văn, Tiếng Anh, Vật Lý... Bố mẹ còn ghi danh cho em một khóa Tiếng Anh Cambridge, buổi tối còn phải học lớp bồi dưỡng Toán Olympic. Khó khăn lắm mới được nghỉ mà chán chết đi được."

Nghiêm Nghiễm tặc lưỡi: "Vất vả thế sao?"

Đậu Nha dang hai chân, vươn vai một cái: "Đành chịu thôi, đây là cuộc đời của em mà. Đầu tiên là đậu vào trường điểm cấp ba, sau đó thi vào trường đại học danh tiếng. Bố mẹ nói, nếu không đậu được trường trong nước thì sẽ bỏ tiền cho em ra nước ngoài học. Tóm lại chỉ có thi với cử, thi đến chừng nào nướng em cháy khét mới thôi^[2]." Cậu bé ánh mắt mệt mỏi thần sắc thê lương, ngược nhìn trời mà than: "Cuộc đời em là một con đường không lối về, được đắp bởi bài thi và bài tập." Ngôn từ già nua thốt ra từ một đứa trẻ trên mặt hãy còn đầy mụn do đến tuổi dậy thì, nhìn thật buồn cười.

[2. Chữ “thi” trong tiếng Trung Quốc đồng âm với chữ “nướng”.]

Nghiêm Nghiễm vỗ đầu cậu nhóc: "Đừng có hở ra là học theo Ngụy Trì, chẳng có gì tốt cả."

Đậu Nha tinh nghịch lè lưỡi, cười hihi, nét giao hoạt nơi đầu mày cuối mắt giống hệt ai kia ở cửa hàng kế bên.

Nghiêm nghiễm không nhìn được néo mặt cậu nhóc: “Ngoan ngoãn ngồi ở đây, không được quậy phá.”

Sau đó có khách đến, không gian phút chốc trở nên chật chội, ngay cả người xoay cũng khó khăn. Nghiêm Nghiễm vừa phải trông máy uốn tóc bên này, lại vừa chăm người dưỡng tóc bên kia, lược và kéo không lúc nào rời tay. Giữa lúc bận rộn ngẫu nhiên liếc thấy Đậu Nha ngồi bên cửa kính. Cậu nhóc vẫn chán nản cắt móng tay, thi thoảng lại xoay xoay tay bên này, nghiêng nghiêng đầu bên kia, thấy người ta cúi đầu bấm di động liền trưng ra ánh mắt khát khao. Nhân lúc mẹ không chú ý, cậu nhóc còn kín đáo nhòm sang quán kế bên qua lớp cửa kính, nếu thấy ai đó đi vào, đôi mắt mệt mỏi đều ánh lên vẻ ngưỡng mộ.

Nghiêm Nghiễm im lặng lắc đầu, lách qua đám người vỗ vai cậu nhóc: "Này."

"Dạ?" Đậu Nha giật mình ngẩng đầu.

Nghiêm Nghiễm lại chẳng nhìn Đậu Nha, chỉ đứng trước cái kệ bên cạnh cậu nhóc như đang tìm gì đó: "Sau khi sấy xong tóc mẹ em sẽ lên tầng hai để bà chủ làm mặt, cũng khoảng một tiếng."

Đậu Nha ngẩng đầu há hốc mồm, vẻ mặt ngây ngô ấy khiến Nghiêm Nghiễm nhớ đến bộ mặt ngây thơ vô tội mỗi khi ai kia giở trò lưu manh. Nghiêm Nghiễm vươn tay quẹt mũi cậu nhóc, rồi cầm chai dưỡng tóc đi mất.

Cửa hàng rất ồn, giọng ca trầm thấp của Trần Dịch Tấn hát câu "Đàn ông tốt chẳng dễ làm có phải lỗi của cả xã hội" chìm chìm giữa tiếng máy sấy "u u" và tiếng cười nói của khách hàng. Nghiêm Nghiễm miệt mài xử lý các mái tóc khác nhau, gội, cắt, sấy, uốn, nhuộm, ngày qua ngày đều không thay đổi, dù nhắm mắt vẫn có thể quen tay làm được.

Tiếng giày cao gót lộp cộp phát ra từ cầu thang gỗ, mẹ Đậu Nha tóc mượt da sáng uyển chuyển bước xuống như một quý bà. Nghiêm Nghiễm nhìn theo ánh mắt người mẹ, bên cửa kính, tiểu Đậu Nha vẫn ngoan ngoãn ngồi đó cắt móng tay.

Lúc tính tiền, người mẹ còn hỏi con trai có muốn đi uống trà trưa ở quán thức ăn nhanh gần đây không. Nghiêm Nghiễm nghe thế, khẽ mím môi. Hết như lúc đến, Đậu Nha liếc nhanh về phía cậu, toét miệng cười, đôi mắt nhỏ chớp chớp, vẻ ranh mãnh lại càng lộ rõ.

Mẹ Đậu Nha bước ra trước, Nghiêm Nghiễm ga lăng mở cửa hộ, chợt thấy tay như bị nắm lấy, cúi đầu xuống thấy Đậu Nha cười thần bí: "Anh Ngụy nhờ em chuyển lời anh, bận thì cũng đừng quên thư giãn."

Nói xong, cậu nhóc quay đi, ngoan ngoãn theo sau lưng mẹ.

Nghiêm Nghiễm xòe tay, trong lòng bàn tay là một viên kẹo bạc hà, bất giác nhìn sang cửa hàng bên cạnh, bên trong ồn ào, khách ngồi chật kín, họ đều là những người trẻ tuổi, hoặc ngồi chơi game, hoặc cúi đầu lật lật giở giở. Ngụy Trì đứng sau quầy trưng bày, bị khách hàng vây kín chẳng

nhìn thấy mặt mũi đâu. Chỉ có giọng nói vẫn sang sảng: "Hàng thật, hàng thật 200%! Không tin cứ việc đem đến SONY kiểm nghiệm."

"Máy còn nguyên kiện, về đến cửa hàng còn chưa kịp bóc ra. Yên tâm đi, đảm bảo một vết xước cũng không có."

"Ê ê, ai nói với chú em là kẹo bạc hà này có thể ăn miễn phí vậy? Kẹo của anh! Không được, thân thiết đến đâu cũng không được ăn. Bỏ xuống mau, ăn vào rồi cũng phải nhả ra đây cho anh."

Trong cửa hàng tóc, tiếng thúc giục vội vã, A Tam gọi Nghiêm Nghiễm mà giọng gần như sắp khóc. Nghiêm Nghiễm cho kẹo vào miệng, chuẩn bị quay vào tiệm. Bên kia đường như có giác quan thứ sáu, bộ mặt gian manh thò ra từ đám đông người, cặp kính gọng đen xệ xuống, miệng cười làm hằn lên nét ranh mãnh nơi đuôi mắt. Nghiêm Nghiễm bắt giác dừng chân. Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, bất giác nở nụ cười.

~*~

Sang tháng mười, hương hoa quế ngập tràn thành phố. Thường có người hái một ít hoa quế tươi làm bánh hoa quế, hương thơm nồng đậm len theo cánh cửa khép hờ lan xuống phố, làm nao lòng khách bộ hành.

Thời tiết dần chuyển lạnh, sau 1 đêm mưa rả rích, ai nấy vội vã thay đổi phục trang, lần lượt khoác thêm áo ấm. Nghiêm Nghiễm cảm thấy thời tiết ở đây thật lạ lùng, dường như chẳng hề có sự giao thoa của mùa thu lát phát mưa, từ mùa đông chạy vù sang mùa hè, rồi lại từ nóng rùng rục chạy vù sang gió bắc lạnh căm. Thời tiết trở mặt quá nhanh khiến kẻ chậm chạp chẳng kịp trở tay. Thế nên cái kẻ thường hay khoác áo cộc tay xỏ dép lê kia đã hắt hơi từng đợt.

Tùng tốt bụng nhắc nhở gã, nhớ chú ý giữ ấm, đừng lấy sức khỏe ra làm trò đùa. Nào hay lại bị gã trêu chọc: "Không sao, không sao. Anh cả năm chẳng bao giờ đi bệnh viện. Nghiêm Nghiễm, cậu nói năng cứ như mấy ông bà già đi tập thể dục buổi sáng trong công viên ấy."

Giờ thì đến lượt Nghiêm Nghiễm ưỡn ngực nói xỏ: "Người cả năm không phải đến bệnh viện, hắt hơi chăm chỉ thế, là ai đang nhớ anh vậy?"

Ông chủ Ngụy Trì cười sè mõi: "Anh biết không phải là cậu," mõi ửng đỏ, mắt ươn ướt đáng thương vô cùng. Nghiêm Nghiễm muốn phát tay bỏ đi, gãi lại thấp giọng nói: "Nghiêm Nghiễm."

"Gì cơ?"

Ngụy Trì lại im lặng. Nghiêm Nghiễm quay đầu, Ngụy Trì run lấy bầy, ôm tay cầm của máy game, chui vào góc sofa, lại gọi: "Nghiêm Nghiễm.", mõi càng lúc càng đỏ, mắt chớp chớp ngây thơ.

Sau đó...

"Hắt, hắt, hắt, hắt xì!" vang vọng kinh thiên động địa, nước mắt nước mõi tèm lem. Ngụy Trì lấy khăn giấy lau mõi, dang hai tay: "Lần này chắc là cậu đang nhớ anh, nhớ da diết thật đó..."

Nghiêm Nghiễm nhìn cái lọ trên bàn trà, nghĩ xem nên nhét đồng kẹo ở trong lọ vào lỗ mõi gãi như thế nào.

~*~

Trong những ngày trở lạnh, khách đến tiệm làm tóc ít hẳn đi. Bên kia đường lại náo nhiệt khai trương một quán ăn nhỏ, tiếng pháo nổ giòn tan khiến người dân xung quanh lũ lượt kéo đến. Trong quán có một người phụ nữ là lướt thân hình thon thả, tuy không còn trẻ lắm nhưng chăm sóc dung nhan của mình rất kỹ, sắc mặt tươi tắn, chưa nói miệng đã cười. Người ta nói, đó là bà chủ quán.

Quán đó trước giờ đổi chủ mấy lần, làm ăn dường như không được tốt, chưa đến nửa năm đã đóng cửa. Ai cũng nói phong thủy đất ấy không vượng tài, chẳng biết lần này có thể cầm cự được bao lâu. Có điều, bà chủ xinh đẹp này lại vô cùng tự tin, cười tươi rói giữa đám đông khách khứa, còn không quên cất tiếng mời những người đang xem náo nhiệt vào tong ngồi uống chén trà.

Lần này chắc sẽ lâu dài nhỉ? Mọi người nhỏ giọng đoán già đoán non.

Tiệm làm tóc vắng khách, mấy chú thợ tranh thủ đứng trước cửa, bàn tán rôm rả, bà chủ xinh đẹp kia trông giống Trương Mạn Ngọc, hay là giống Lưu Gia Linh hơn? Đang đoạn sôi nổi nhất, chú Khoan không nhịn được nữa, cuộn cuốn catologe tóc đẹp trong tay, gõ vào đầu mỗi cậu một cú: "Không lo chăm chỉ làm việc, ở đó mà hóng hớt chuyện người ta."

Hoàng Mao và A Lục ôm đầu lủi vào trong tiếp tục làm việc. A Tam định theo sau, chợt ngoảnh đầu trông thấy người phụ nữ uyển chuyển đi tới, lại nhìn chú Khoan phong độ ngời ngời, to gan trêu chọc: "Chú Khoan, bà chủ về nhà mẹ dưỡng thai rồi, những lúc thế này đàn ông rất dễ mắc sai lầm, chú phải cẩn thận đó."

Chú Khoan giận tái mặt, cứ nhè mái đầu nhuộm xanh nhuộm vàng của A Tam mà đánh, khiến anh chàng ôm đầu lủi như chuột: "Thằng quỷ! Còn dám nói nhảm nữa trừ tiền lương tháng này của mày cho biết."

Lời còn chưa dứt, người bên ngoài đã đẩy cửa vào. Bà chủ quỵn rũ bên kia đường đứng cạnh cánh cửa thủy tinh đc lau rửa sáng bóng, mỉm cười ngọt ngào: "Ông chủ, có thể làm lại đầu giúp tôi không? Ban nãy không biết ai làm hỏng mất kiểu tóc của tôi rồi."

Chú Khoan vội vàng ra tiếp, sợ chị ta nghe thấy mấy lời trêu chọc của A Tam, mặt chú cứ lúc đỏ gay lúc trắng bệch: "À được, được chứ. Mời... mời cô ngồi bên kia."

Đám thợ trẻ trốn ở gian trong che miệng cười thầm. Nghiêm Nghiêm đứng một góc lắc đầu, đám thợ trẻ thời nay to gan thật.

Người phụ nữ tự xưng tên Kim Lợi, có đôi mắt đào hoa lúng liếng, xen lẫn quỵn rũ. Chị ta phóng khoáng trò chuyện với chú Khoan: "Về sau chúng ta là hàng xóm, có gì mong anh giúp đỡ cho."

Chú Khoan khéo léo làm lại kiểu tóc bị lệch cho chị ta, gật đầu cười đáp: "Tất nhiên rồi." Nụ cười của chú vẫn còn gượng gạo.

Hai người cứ thế chuyện trò, hơi khách sáo, hơi thân thiện, lại có chút tâm đầu ý hợp. Trước khi rời khỏi, bà chủ quán ngỏ ý muốn làm một tấm thẻ hội viên, chú Khoan vội từ chối: "Ngày đầu khai trương đã hao tài, không may mắn đâu."

Trầm ngâm một lúc, bà chủ quán cũng không níu kéo nữa, chỉ nhìn chú Khoan với ánh mắt rạng ngời: "Vậy lần sau em lại tới."

"Vậy... lần sau em lại tới..." Mấy chú thợ nhìn hai người như đang xem phim dài tập, còn bắt chước giọng điệu của họ mà cười nghiêng ngả. Nghiêm Nghiêm bèn đi tới, vỗ vai từng người: "Hoàng Mao, mau quét nhà đi. A Lục, khăn bông đã phơi hết chưa? Còn A Tam nữa, không muốn học nghề hả?"

Thế nên khi chú Khoan quay lại định tính sổ, thì đám thợ kẻ lau kính, kẻ quét dọn, ai nấy đều chăm chỉ. Chú Khoan chấp tay sau lưng, xem xét một vòng, cuối cùng dừng lại trước mặt Nghiêm Nghiêm, "hừ" mạnh 1 tiếng.

Nghiêm Nghiêm cười lấy lòng: "Chú à, bọn họ chỉ đùa cho vui thôi mà."

Vừa ngẩng đầu đã trông thấy Hoàng Mao với cái đầu vàng chóa, vừa lau cửa vừa đùa giỡn với A Lục, người có vài lọn tóc nhuộm xanh trước trán. Mấy cái thằng này... Nghiêm Nghiêm miễn cưỡng giữ nụ cười, chợt nhớ đến lời Ngụy Trì từng nói: "Bảo chú Khoan nhà các cậu kiếm thêm một thợ học việc rồi nhuộm tóc đỏ cho cậu ta, cứ gọi là tiểu Hồng, cho cậu ta đứng cạnh Hoàng Mao, A Lục, đảm bảo giống như cột đèn giao thông, vừa đẹp vừa hoành tráng."

Cái kiểu ấy... đẹp chỗ nào chứ?"

Chú Khoan không tìm được người trút giận, đành nuốt cục tức hậm hực bỏ đi. Chú vừa đi thì A Tam, A Tứ đã lúi như lươn sang cửa hàng kế bên. Hôm nay Ngụy Trì đi nhập hàng nên chỉ còn lại mình cô gái tóc dài Quân Quân ở lại. Cũng không biết gã đã hết cảm chưa, hôm nay nhiệt độ lại

xuống thấp, cả phố chắc chỉ còn mỗi gã mặc áo cộc tay. Nghiêm Nghiêm tưởng tượng bộ dạng run như cây sậy của gã, khóe miệng bất giác cong lên.

Nhà bên truyền sang tiếng nói cười vui vẻ, A Tam và A Tứ đều rất dẻo miệng, dăm ba câu là có thể khiến các cô nàng đỏ mặt. Từ ngày theo chân Ngụy Trì học hỏi, công lực tăng lên gấp bội, gắp gái là miệng cứ như bôi mật.

Tiếng cười vọng sang nghe rất rõ, Tiểu Thanh mặt mày khó chịu, ngăn người ngồi ở ghế. Tiểu Thanh thích A Tam là việc ai ai cũng biết, chỉ mình A Tam không biết. Kỳ thực không chỉ tình yêu tựa mái tóc, mà phiền não cũng giống như tóc, ba ngàn sợi phiền não, nói không tường, kể không tận, cũng chẳng thốt nên lời.

Nghiêm Nghiêm lặng im nhìn mọi thứ, theo phản xạ quay đầu định nói gì đó, nhìn vào cửa hàng vắng vẻ mới chợt nhớ ra Ngụy Trì không có ở đây.

Cho đến khi tắt đèn đóng cửa vẫn không thấy Ngụy Trì về, Nghiêm Nghiêm nghĩ: Chắc là đi nhậu với bạn bè rồi. Ngụy Trì quen biết rộng rãi, dăm bữa nửa tháng nếu không phải họp mặt người này thì cũng là người nọ mời, mấy hôm trước còn cùng một đám bạn đi học bán cung, chẳng qua là tùm năm tùm ba chơi bời mà thôi.

Miệng thì nói: "Suốt ngày ăn ăn uống uống với cả đám người chán muốn chết." nhưng lần nào gã cũng là người sốt sắng nhất. Sau đó nằm ngủ thẳng cẳng cho đến tận trưa hôm sau, đầu đau như búa bổ, nhăn nhó đến tìm Nghiêm Nghiêm: "Nghiêm Nghiêm à, xoa bóp giúp anh với, đau đầu quá."

Lần nào cậu cũng đáp: "Uống chết luôn đi là hết đau ngay."

Nhưng gã làm như không nghe thấy, cứ đứng đó ôm trán, "ui da ui da" kêu rên, nét mặt mệt mỏi đau đớn. Thợ thầy và khách hàng trong cửa hàng đều ngoảnh lại nhìn, chú Khoan nói: "Nghiêm Nghiêm."

Và thế là Nghiêm Nghiêm vươn tay, Ngụy Trì nhắm mắt, Xoa xoa nắn nắn, đúng là không đau nữa, chí ít là gã nói thế. Nghiêm Nghiêm thầm

nghĩ không biết có nên mở một cửa hàng massage chuyên trị chứng đau đầu sau khi say rượu không. Giật mình về với hiện tại, tim đập thành một tiếng, đúng là càng sống càng tiến lùi, Ngụy Trì hâm hâm dờ dờ, bản thân mình lại bắt đầu nghĩ vẩn nghĩ vợ y như gã, toàn nghĩ mấy chuyện điên khùng.

"Anh Nghiêm, anh Nghiêm..."

Ai đó đang giật giật tay áo, Nghiêm Nghiễm thảng thốt bừng tỉnh, mới nhận ra mình đang đứng ngậy người trước cửa quán Ngụy Trì, cậu chợt thấy xấu hổ: "À, tôi, tôi..."

Quân Quân tha thiết quan tâm: "Sao ạ?"

"Không, không có gì. Ừm, tôi có việc đi trước đây." Gần như là tháo chạy, Nghiêm Nghiễm chỉ thấy máu bốc lên mặt, mặt cậu nóng bừng bừng giữa gió lạnh căm căm.

Thật... thật là xấu hổ chết đi được.

~*~

Khi trở về phòng trọ thì đèn đường đã sáng từ bao giờ. Đứng từ đầu ngõ phố nhìn vào, nhà nhà sáng đèn, dù gió đêm phàn phật thổi qua, tận đáy lòng vẫn dâng lên một hơi ấm không thể nói rõ bằng lời, xen lẫn với ấm áp là nỗi chua xót chẳng thể tỏ bày của kẻ xa quê.

Nghiêm Nghiễm và Đề Bàng, A Tam, A Tứ cùng nhau thuê một căn hộ ở khu phố gần cửa hàng tóc, chính xác hơn, là thuê một gian phòng. Chủ thuê ngăn căn hộ 80m² thành bốn gian nhỏ và cho những người khác nhau thuê, căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách mà có đến tám chín người cùng ở.

Căn hộ cũ vốn đã chẳng tốt bao nhiêu, kiểu dáng lỗi thời lại thiếu ánh sáng, giữa trưa mà ngay phòng khách cũng không có nắng. Đông người ở càng trở nên ồn ào bừa bãi, có khi muốn đi vệ sinh cũng phải xếp hàng. Nhưng được cái là tiền thuê rẻ, lại gần chỗ làm, xung quanh điện đường

trường trạm đều đầy đủ, rất tiện lợi. Người xa quê, chỉ cần có một cái giường để ngủ ngon giấc là đã hạnh phúc.

Chú Khoan thường nói với Nghiêm Nghiêm, con người ấy mà, khi thông suốt thì nên nhìn về phía trước, như vậy mới có động lực tiến lên. Còn khi nghĩ quẩn thì hãy nhìn lại phía sau, cho dù bản thân có tung bắn đến đâu vẫn luôn có người thê thảm hơn mình. Người còn có được mái nhà nhìn người phải ngủ gầm cầu, người ngủ gầm cầu hãy trông kẻ phải lang thang đầu đường xó chợ, kẻ đầu đường xó chợ phải nhìn kẻ phải rúc mình bên đường ray xe lửa. Có lẽ thế này hơi tàn nhẫn, nhưng chỉ như thế mới có thể sống tiếp. Đôi lúc sống qua hiện tại còn quan trọng hơn tạo dựng tương lai.

Nghiêm Nghiêm cắn môi, lòng thâm tán đồng. Đối với cậu mà nói, có một cái giường thuộc về mình đã đủ lắm rồi.

Báo chí thường gọi cách thuê phòng trọ này là thuê tập thể. Người dân quanh đây không tán đồng lắm. Quá nhiều người lạ ra vào trong khu dân cư sẽ ảnh hưởng an toàn, hơn nữa nhiều người thế này sống chung một nhà, chẳng may xảy ra hỏa hoạn hay xì hơi ga gì đó, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Khu phố cũng đang điều tra về tình hình thuê trọ tập thể. Lúc Nghiêm Nghiêm vào nhà, bên trong đã chật kín người. Khách cùng thuê cho Nghiêm Nghiêm biết, mấy cô trong tổ dân phố đang kiểm tra hiện trạng khách thuê.

Trước đây các cô đã đến mấy lần, xem ra căn hộ lớn này không thể tiếp tục thuê được nữa, Nghiêm Nghiêm thảm thở dài.

Trong lòng có chút buồn bực, giá nhà ở thành phố thay đổi nhanh chóng, kéo theo giá thuê cũng tăng cao, nếu phải dọn đi, e rằng không thể tìm được nơi nào vừa rẻ vừa tiện lợi như chỗ này.

Trong những người đến kiểm tra hỏi có cả bà ngoại của Ngụy Trì, bà là người lớn tuổi nhất, nhưng vẫn còn rất minh mẫn. Khác với vẻ ngoài

cứng rắn trong làn trách mắng Ngụy Trì, bà cư xử với mọi người rất hòa nhã, thân thiết, trong đôi mắt híp lại vì cười ánh lên nét phúc hậu. Bà cầm một bảng biểu hỏi Nghiêm Nghiễm: "Cháu làm việc ở đâu?"

Nghiêm Nghiễm trả lời: "Ở tiệm làm tóc đầu phố ạ."

Cụ bà đeo kính lão vươn tay kéo bảng biểu ra xa, sau đó cười nói: "Bà còn nhớ, là cháu đã cắt tóc cho bà. Bà cứ nghe họ gọi 'Nghiêm Nghiễm', đến giờ mới biết hai chữ đó viết thế này."

Nghiêm Nghiễm cười ngượng ngùng, cậu cũng còn nhớ bà: "Bà ơi, khi nào bà muốn cắt tóc thì nói trước với cháu, cháu sẽ dành thời gian cắt cho bà để bà không phải chờ đợi."

Câu hỏi trong bảng biểu rất nhiều mục, bà cụ vừa hỏi vừa trò chuyện với Nghiêm Nghiễm: "Cháu ngoại bà cũng mở cửa hàng ở đầu phố, ngay cạnh tiệm của cháu đấy."

Nghiêm Nghiễm gật đầu: "Cháu biết ạ."

Nụ cười của bà cụ càng trở nên ý vị, vừa tự hào lại vừa khó xử: "Bà cũng nghĩ là cháu biết, khắp chôn xa gần có ai mà không biết nó, suốt ngày đi gây họa, đụng phải chuyện xấu đều nghĩ ngay đến nó. Ôi... lúc trước bà lo lắm, nhưng giờ thì tốt hơn rồi. Mở một cửa hàng, tuy không bằng người ta đi làm văn phòng, nhưng dù sao thiên hạ cũng được thái bình."

Bà nói chuyện nhỏ nhẹ từ tốn, nhắc đến cháu ngoại của mình, sắc mặt thật khiến người ta xúc động. Thằng ranh trời đánh kia dù có ngang bướng, làm xằng làm bậy đến thế nào đi nữa cũng vẫn là cục vàng của bà, là do bà một tay nuôi nấng chăm bẵm từ khi còn là đứa trẻ khóc oa oa đến lúc trưởng thành nên người.

Nghiêm Nghiễm khom lưng, mím cười nhìn vào mắt bà: "Ông chủ Ngụy cũng rất tử tế, là một người tốt ạ."

Trên gương mặt bà cụ thoáng qua nét như được an ủi phần nào, vết chân chim nơi đuôi mắt sâu hơn khi bà cười nhưng bà vẫn nghiêm giọng:

"Cháu không cần nói tốt cho nó, thằng ranh đó là tròn hay méo bà biết hơn ai hết."

Nghiêm Nghiễm đưa bà ra tận cửa, dưới ngọn đèn đường, bà cụ chột quay đầu lại: "Nghiêm Nghiễm à, nếu thằng ranh đó làm chuyện gì không đúng đắn, cháu cứ tới tìm bà để bà dạy cho nó một trận. Nhưng nhờ các cháu giúp đỡ nó, đừng làm khó dễ nó, được không?"

Bà không hề biết Ngụy Trì thân thiết với Nghiêm Nghiễm, chỉ xem cậu như một người bạn quen biết bình thường của đứa cháu, nhưng lại khản khoản nhờ vả, Nghiêm Nghiễm nhất thời trầm mặc, không biết nên nói sao mới phải, chỉ vội gật đầu: "Vâng, vâng ạ."

Bà cụ bấy giờ mới yên tâm ra về. Ánh đèn mờ mờ hắt lên tấm lưng còng của bà, bóng bà đồ dài trên mặt đất.

Nghiêm Nghiễm chột nhớ đến gương mặt ẩn hiện trong làn khói ở quán nướng hôm nào: "Còn bà ngoại nữa... Đàn ông mà, nuôi gia đình kiếm cơm bỏ miệng là việc tất yếu hàng đầu. Nuôi không nổi vợ con, chí ít cũng phải nuôi được bản thân. Sau này cũng phải có chút tiền mua thuốc cho bà ngoại. Bà lớn tuổi rồi, sức khỏe không tốt..."

Đột nhiên thấu hiểu, thái độ cung kính lễ phép cũng như tình cảm sâu sắc không phải để ngoài đầu môi chót lưỡi của Ngụy Trì dành cho bà.

~*~

Nửa đêm, chuông điện thoại vang lên, Nghiêm Nghiễm ngủ chưa say, lập tức bị đánh thức. Đề Bàng và mấy người cùng phòng khác cũng tỉnh dậy, giọng bực dọc hỏi: "Ai vậy?"

"Không có gì, không có gì." Nghiêm Nghiễm vội cầm điện thoại, trèm chần kín đầu: "Alo?"

Giọng nói ở đầu dây bên kia vô cùng thân thiện: "Nghiêm Nghiễm, đi ăn khuya với anh đi."

Nghiêm Nghiễm chui đầu ra khỏi chăn hít một hơi sâu, căn phòng tắt đèn tối om. Chẳng trách bà cụ bận lòng vì gã, hành vi quả thực không bình thường chút nào: "Anh biết mấy giờ rồi không?"

Đầu dây bên kia là tiếng cười của Ngụy Trì: "Là giờ ăn khuya."

Nghiêm Nghiễm siết chặt điện thoại hơn: "Tôi ngủ rồi."

Ngụy Trì đáp liền miệng: "Ngủ rồi có thể thức dậy."

"Tôi buồn ngủ."

"Ăn khuya sẽ tỉnh ngay."

"Sáng mai tôi còn phải đi làm."

"Anh cũng vậy mà. Cậu không dậy nổi, anh đây sẽ gọi điện đánh thức."

"Anh!"

Nghiêm Nghiễm không kìm được, cao giọng, nhưng vội vàng nén xuống ngay, bọn Đê Bàng bị đánh thức: "Nghiêm Nghiễm, ra ngoài nghe điện thoại đi, tôi mệt cả ngày rồi..."

Kẻ bên kia đầu dây nghe thấy, tiếng cười truyền đến tai Nghiêm Nghiễm: "Ra đi, anh đang ở dưới tầng này."

Lần mò áo khoác xuống lầu, gió thu lạnh lẽo khiến Nghiêm Nghiễm rùng mình. Dưới gốc cây quế ngào ngạt hương thơm, Ngụy Trì cười rạng rỡ: "Hết buồn ngủ rồi chứ?"

"Sáng đến nơi rồi còn ăn khuya..." Nghiêm Nghiễm mặc kệ hấn, một mình đi trước, vừa đi vừa thấp giọng căn nhắc.

Gã theo rất nhanh, chỉ vài ba bước đã đuổi kịp Nghiêm Nghiễm: "Nhớ đến liền tìm cậu ngay."

Là nhớ đến ăn khuya hay nhớ đến Nghiêm Nghiễm, Ngụy Trì không nói, Nghiêm Nghiễm cũng không hỏi, chậm rãi đi dưới dây đèn đường,

hương hoa quế ngọt ngào càng thấm đượm hơn trong hơi gió lạnh.

"Hôm nay đi nhập hàng?"

"Ừ, đi lấy thêm một số hàng và mấy trò chơi mới. Ngày mai sang cửa hàng anh chơi, anh chấp cậu hai ván."

"Chưa biết ai chấp ai đâu."

"Ha ha ha ha..." Ngụy Trì thẳng thừng cười lớn.

Nghiêm Nghiễm dừng chân lườm hắn.

"Ây da, không nói chuyện này nữa, nói nữa cậu sẽ trở mặt với anh luôn." Ngụy Trì vỗ vai Nghiêm Nghiễm như đang an ủi, rồi thuận thế bá lấy cổ cậu.

Hắn chỉ mặc mỗi chiếc T-shirt dài tay có họa tiết đơn giản, lồng ngực nóng ẩm áp sát vào lưng Nghiêm Nghiễm. Thoáng chốc, lạnh giá của đêm thu đều tan biến, thậm chí cậu còn thấy mặt mình nóng lên: "Mới về à?"

"Ừ. Vừa nhập hàng xong đã bị thằng béo lôi đi nhập. Thằng béo chết giẫm, chẳng qua chỉ là cô gái thâm thương trộm nhớ kết hôn, người ta thậm chí còn chưa có tình cảm gì với nó, còn không đủ để gọi là thất tình, thế mà níu kéo tụi anh uống tận tới giờ này."

"Vậy mà anh còn ăn khuya? Đồ thùng không đáy."

Ngụy Trì không đáp, cánh tay quàng lấy Nghiêm Nghiễm càng chặt hơn, ngẩng đầu nhìn bầu trời không một bóng sao: "Muốn ăn thì ăn thôi."

"Xì..." Nghiêm Nghiễm cười nhạt.

Ai đó liền giở thói lưu manh: "Ê, anh đói bộ không được sao? Bộ ăn khuya là phạm pháp à?"

Không thềm chấp gã. Quán nướng đã ở ngay phía trước, người phục vụ bị bếp lò hồng rực hun đến mức mặt mày đỏ gay: "'Kìa, anh Ngụy, anh Nghiễm lại đến đây à? Vẫn như cũ chứ?"

Nghiêm Nghiễm giăng khỏi cánh tay Ngụy Trì, sải bước vào quán: "Tiểu Kim, còn chỗ không?"

Cậu phục vụ tên Tiểu Kim bung một mâm đầy ắp nặng trĩu, khéo léo luôn lách giữa các bàn: "Có, có, đi theo tôi."

Cầu thang gỗ vừa cao vừa hẹp, Tiểu Kim lướt băng băng, nhanh nhẹn như một con khi. Nghiễm Nghiễm đi được mấy bước, ngoảnh đầu lại, Ngụy Trì không đi theo. Gã đứng dưới chân cầu thang cao ngất, sau lưng là làn khói mịt mù bốc lên từ bếp lò hồng rực. Giữa quán ăn ngậy mùi dầu lăn lộn vớ mùi ngai ngái của thịt dê, mùi tanh tanh của thịt heo, xung quanh tiếng nhạc xập xình hòa với tiếng gọi í ới của người bồi bàn, Nghiễm Nghiễm dựa vào tay nắm cầu thang cũng bám mùi dầu, sắc mặt ngơ ngác. Ngụy Trì ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt thấu tỏ: "Nghiễm Nghiễm."

"Gì thế?"

"Chúng ta đi xem phim đi."

"Hả?"

"Anh nói, chúng ta... hắt, hắt, hắt xì!" Tiếng hắt hơi vang lên, nước mắt nước mũi lấm lem.

Gã đàn ông trước mặt vừa nhếch nhác vừa đáng thương, Nghiễm Nghiễm mím môi, chần chừ rồi xuống lầu dúm mấy vỉ thuốc đang ở trong túi áo vào tay gã: "Đã bảo phải mặc thêm áo ấm, anh cứ không nghe."

Ngụy Trì ngậy người hồi lâu, cúi đầu nhìn số thuốc trong tay, ngẩng đầu nhìn Nghiễm Nghiễm lúc này đã lên lầu từ lâu, gã cúi đầu cười hì hì, rồi hít hít mũi: "Này này, ai đó làm ơn cho anh tờ khăn giấy với. Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!"

~*~

Ngụy Trì ốm không nhẹ, hậu quả của sĩ diện hão chính là tự chuốc họa vào thân. Ban đầu chỉ là cảm nhẹ, để lâu thành ra cúm kèm nóng sốt.

Vậy mà gã còn ở đó ba hoa: "Ông đây chưa bao bao giờ biết công bệnh viện ở hướng nào."

Nếu không phải Quân Quân chạy sang cửa hàng tóc nhờ giúp đỡ, e rằng Ngụy Trì cứ nằm như đống bùn nhão trên sofa chờ người ta đến hốt đi.

Vừa ra khỏi phòng cấp cứu, Nghiêm Nghiễm đã đánh mặt: "Giờ thì anh biết công bệnh viện ở đâu chưa?"

Ngụy Trì gãi gãi đầu, đầy vẻ ngại ngùng: "Thực ra trước đây biết rồi, chẳng qua là, là..."

Ngẩng đầu lên Nghiêm Nghiễm đã mất dạng, mặc kệ gã một mình đến quầy thuốc xếp hàng.

Mùa này nóng lạnh thất thường, bệnh nhân cảm cúm rất nhiều. Giờ đang là nửa đêm, nhưng trong sảnh chờ đầy ắp người bệnh, người lấy số, kẻ lấy thuốc, người làm xét nghiệm, hầu hết đều do cảm cúm mà phát sốt. Y tá ở bàn đăng kí chẳng buồn hỏi han gì, người nào đến cũng lấy nhiệt kế ra đo. Ngay cả ghé trong sảnh cũng biến thành nơi truyền nước, bác sĩ y tá khoác áo blouse trắng tất tả ngược xuôi. Quầy lấy thuốc cũng xếp hàng rồng rắn, Nghiêm Nghiễm cầm đơn thuốc lảng lạng đứng ở cuối hàng. Ngụy Trì tự giác đứng ở bên cạnh cậu. Nghiêm Nghiễm sầm mặt, chỉ cái ghé trông gần đó: "Anh qua kia ngồi đi, sốt cao thế này rồi."

Tay áo xắn cao, một tay Ngụy Trì hãy còn cầm bông gòn ấn vào chỗ lấy máu: "Anh không sao, chẳng qua là..."

Lời chưa dứt, Nghiêm Nghiễm đã quắc mắt liếc sang, ông chủ Ngụy chuyên quát nạt học sinh lập tức im miệng không dám nói nữa, cúi đầu sờ mũi, ngoan ngoãn đi sang bên cạnh: "Vậy... anh chờ cậu."

Từ nãy đến giờ sắc mặt Nghiêm Nghiễm rất khó coi, cứ sa sầm cả lại, y như bị ai trêu tức. Trên đường đến bệnh viện, bất kể Ngụy Trì làm trò thế nào, cậu cũng rất ít nói. Ngày thường đã quen với vẻ ôn hòa nhỏ nhẹ của cậu, dù là trêu chọc quá đáng cũng chỉ nghiêng răng nghiêng lợi ra vẻ mà thôi. Nghiêm Nghiễm bây giờ khiến Ngụy Trì chột thấy hoảng hốt.

Gã nghe lời ngòi đợi Nghiêm Nghiêm, sảnh bệnh viện rất hỗn loạn, tiếng khóc chói tai của trẻ nhỏ, tiếng rên rỉ của bệnh nhân, tiếng thân nhân ân cần dặn dò... hòa lẫn với nhau, khiến Ngụy Trì vốn đã mệt mỏi lại càng thêm choáng váng. Mí mắt cứ như đang giằng co, gã đưa mắt nhìn Nghiêm Nghiêm cách đó không xa, cậu thanh niên trẻ tuổi sơ mi trắng quần đen, dáng người dong dỏng, rất dễ nhận ra giữa một hàng người muôn hình vạn trạng. Rõ ràng rồi mờ ảo, mờ ảo rồi rõ ràng, hình bóng Nghiêm Nghiêm hư thực thực, nhưng từ tận đáy lòng, Ngụy Trì cảm thấy bình an.

Lúc khám trong phòng cấp cứu cũng vậy, ngòi một bên nghe Nghiêm Nghiêm đứng sau lưng bác sĩ trả lời, không hiểu sao gã bỗng cảm thấy vô cùng tin cậy.

"Bị cảm từ lúc nào?"

"Hơn một tuần trước."

"Đã uống thuốc gì rồi?"

"Chưa, anh ấy quên mất."

"Cái này cũng quên được à?"

"..." Ngụy Trì nhìn Nghiêm Nghiêm đầy vẻ có lỗi, cậu lờm lại gã.

"Ngoài bị cảm ra còn có triệu chứng gì khác không?"

"Đầu vầng vát, toàn thân uể oải."

"Sao bây giờ mới đến bệnh viện?"

Ngụy Trì biết Nghiêm Nghiêm lờm, vội chột dạ cúi đầu.

Giọng Nghiêm Nghiêm day dứt: "Cứ tưởng rồi từ từ sẽ khỏi."

"Thật vớ vẩn!" Vị bác sĩ trực cấp cứu lập tức nổi trận lôi đình, xa xa nói: "Từ từ sẽ khỏi, vậy còn cần bệnh viện để làm gì? Bác sĩ sẽ bị sa thải hết. Biết bao nhiêu bệnh nặng đều từ cảm sốt mà ra. Mấy người không chịu chú ý gì cả! Bọn trẻ thời nay thật là, hừ!"

"Bác sĩ..." Ngụy Trì dè dặt ngẩng đầu, muốn nói gì đó. Vai lập tức bị đè xuống, Nghiêm Nghiêm hãy còn đang ăn năn với bác sĩ vì đã sơ ý, liếc xéo gã một cái, bàn tay đang ấn vào vai, đau đến mức Ngụy Trì thiếu chút là khụy xuống.

Dù như vậy, lúc đứng dậy Nghiêm Nghiêm vẫn cẩn thận dìu gã, sắc mặt sa sầm, nhưng trong ánh mắt vẫn không giấu được vẻ lo lắng.

Nghiêm Nghiêm ấy mà, là đứa mềm lòng nhất trong tất cả mọi người, chú Khoan vẫn thường nói thế. Mềm lòng quá cũng không tốt, rất dễ bị lừa gạt.

Trong phòng truyền dịch cũng vô cùng bận rộn, người ra kẻ vào chen chúc nơi cánh cửa nhỏ hẹp, phải nghiêng người mới có thể lách qua. Khó khăn lắm mới tìm được mã số của mình giữa hàng ghế truyền dịch^[3] dài dằng dặc, Ngụy Trì biết thân phận nên nhanh chóng ngồi xuống: "Cậu cũng tìm chỗ nào ngồi đi, truyền dịch mất nhiều thời gian lắm."

[3. Ghế truyền dịch là loại ghế có tay vịn, có lưng dựa, đi kèm khung treo túi dịch truyền. Bệnh nhân có thể ngồi tại ghế và tiến hành truyền dịch mà không cần nằm giường bệnh. Sử dụng ghế truyền dịch vừa có thể tiết kiệm không gian cho những bệnh viện đông bệnh nhân vừa giúp người bệnh thoải mái hơn.]

"Không cần, tôi đi mua gì đó cho anh ăn."

Ngụy Trì cản lại: "Lát nữa về ăn cũng được mà."

Nghiêm Nghiêm lại cau mày, dường như đang nín nhịn, Ngụy Trì trông thấy khóe miệng cậu khẽ rung lên: "Truyền dịch khi bụng đói sẽ không tốt, anh không biết sao?"

"Đã nói rồi, anh đây không đến bệnh viện mà." Lúc này vẫn còn mạnh miệng. Nói xong Ngụy Trì mới thấy không ổn, vội nói thêm: "Nhưng, nhưng giờ thì biết rồi. Haha, sau này không dám nữa."

"..." Trên gương mặt Nghiêm Nghiễm không chút biểu cảm, hồi lâu sau mới nghe được cậu rít ra từ kẽ răng: "Thảo nào người ta hay nói..."

Cậu muốn nói lại thôi. Ngụy Trì hiểu kì: "Gì cơ?"

Nét mặt Nghiêm Nghiễm khó đoán: "Kẻ ngốc thường không bị bệnh."

"Hả?" Người bị bệnh đầu óc chậm chạp hơn thường ngày, phút chốc không hiểu ra được, "Là ý gì? Này, này cậu khoan đi đã, nói cho tôi biết cậu có ý gì?"

Nghiêm Nghiễm không đáp, quay người nhét đơn thuốc vào tay Ngụy Trì rồi khuất dần sau đám đông. Cầm đơn thuốc còn lưu lại hơi ấm của Nghiêm Nghiễm trong tay. Ngụy Trì ngồi dưới một dãy dài các chai dịch truyền cao thấp khác nhau, mặt thần thờ. Trước mắt vẫn thoáng bóng Nghiêm Nghiễm khi rời đi, gương mặt nghiêng nghiêng, đường nét ôn hòa, đôi mắt sáng tựa sao, và cả nụ cười thoáng hiện trên nét mặt.

Cười gì chứ? Có gì đáng cười đâu. Nhà khoa học nào bảo kẻ ngốc không bị bệnh chứ? Thôi kệ, cười vẫn đỡ hơn là mặt mày khó khăn. Cậu chịu cười là anh vui rồi.

Phòng truyền nước yên tĩnh hơn sảnh ngoài, cặp vợ chồng trẻ tuổi luống cuống dỗ dành con nhỏ đang khóc, những đứa con đã đến tuổi trung niên đầy vẻ lo âu chăm sóc cha mẹ già. Còn có cả cậu học sinh chăm chỉ, một tay truyền dịch, tay kia vẫn giở sách học bài. Nếu bố mẹ Đậu Nha mà thấy cảnh này, không biết mắt sẽ đỏ đến mức nào.

Gai mắt nhất là các cặp tình nhân, ngồi chung một ghé, ăn chung quả táo, xem chung quyển sách, chốc chốc lại ghé tai nhau thì thầm, nói cười thân mật, cứ như muốn cho cả thiên hạ thấy mình mặn nồng đến nhường nào.

Đã là nửa đêm, rất nhiều người ngồi trên ghé rồi ngủ thiếp đi. Ngụy Trì buồn chán nhìn góc xung quanh. Nghiêm Nghiễm đưa cho gã một hộp sữa: "Anh cũng ngủ một lát đi. Vừa rồi không phải than đau đầu sao?"

Ngụy Trì ngậm ống hút, sắc mặt đã khá hơn lúc mới đến: "Giờ khỏe hơn nhiều rồi, lúc nãy chắc là do đói quá."

"Anh... hừ!" Nghiêm Nghiêm không nhịn được cười, ngoảnh mặt thấp giọng mắng: "Chịu hết nổi anh!"

Cậu cười lên nhìn rất đẹp, khoe miệng cong cong, đầu mày đuôi mắt cũng tựa như vàng trắng khuyết. Ngụy Trì khen ngợi: "Cậu không cười không nói đã có nhiều khách nữ tìm đến như vậy, nếu đứng bên cửa cười một cái, chắc chắn, chỉ e còn nổi tiếng hơn cả diễn viên thần tượng."

Nghiêm Nghiêm nói: "Tôi có phải kẻ bán tiếng cười đâu."

Ngả ra sau lưng dựa vào lưng ghế êm êm. Ngụy Trì nói như thật: "Nếu cậu mà là kẻ bán tiền cười thì anh đây nuôi cậu lâu rồi."

Càng nói càng không giống ai.

Kỳ lạ ở chỗ, dù bản thân biết rõ là điên khùng, nhưng con tim vẫn bất chợt lồi nhịp một cách lạ lùng, Đúng là điên hết chỗ nói. Nghiêm Nghiêm vội vàng lảng tránh ánh mắt đùa cợt của gã: "Anh chỉ được cái ăn nói linh tinh."

Trong bệnh viện luôn sáng đèn, đủ để y tế tìm đúng tĩnh mạch của bệnh nhân, cũng đủ cho Ngụy Trì nhìn thấy gương mặt thoáng ửng hồng của cậu. Gã dùng cánh tay không có kim truyền giật giật áo sơ mi của cậu: "Nghiêm Nghiêm"

"..." Nghiêm Nghiêm không thèm đề ý.

Ngụy Trì mềm mỏng: "Nghiêm Nghiêm."

"Làm gì vậy?" Hít thở sâu, Nghiêm Nghiêm quay lại.

Ngụy Trì nằm ườn trên ghế, mặt mày thảm thương: "Anh đói."

Thế là cậu đưa món trứng luộc nước trà^[4] vừa mua cho gã.

[4. Trứng luộc nước trà hay còn gọi là trứng ngừ hương, là món ăn truyền thống nổi tiếng của Trung Quốc. Trứng gà tươi được luộc cùng với trà, có thể thêm cả hồi và quế. Trứng sau khi luộc xong, bóc vỏ thường sẽ có những đường vân màu vàng nâu rất độc đáo.]

Ngụy Trì không cầm, cứ ngồi yên tại chỗ, nét mặt nghiêm túc, nói như đinh đóng cột: "Cậu nhất định chưa từng chăm người ốm."

Nghe thế, Nghiêm Nghiễm nhưn mày như muốn gây sự. Ngụy Trì chỉ cười, đưa mắt, ý nói cậu nhìn cánh tay trái đang truyền dịch của gã, rồi hươ hươ tay phải đang cầm hộp sữa.

"..." Chấp nhận số phận, Nghiêm Nghiễm cúi xuống bóc đi lớp vỏ trứng nóng hôi hổi, khói nóng tỏa ra lớn vờn quanh tay cậu. "Đây."

Ngụy Trì vẫn không cầm, một lần nữa nhìn cánh tay trái đang truyền dịch, hươ hươ tay phải đang cầm sữa: "Anh là người ốm."

Sắc đỏ trên mặt Nghiêm Nghiễm càng rõ rệt hơn, đôi mắt sáng ngời cup thấp, giọng đầy uy hiếp: "Ngụy Trì..."

Ngụy Trì chẳng hề sợ hãi, vẫn ngồi thản nhiên: "Anh là người ốm, cậu phải chăm sóc anh. Bác sĩ đã dặn rồi mà."

Gã lẳng lẳng nhìn, lẳng lẳng chờ. Rất nhanh, Nghiêm Nghiễm chậm rãi đưa tay, Ngụy Trì cúi xuống, vô cùng đặc ý mà há miệng...

Cặp tình nhân trong phòng truyền dịch cùng quán một chiếc khăn quàng, đeo cặp nhẫn giống nhau, cùng nghịch chiếc điện thoại di động. Hai người thanh niên trẻ tuổi nơi góc khuất, một kẻ truyền nước, một người ngồi xôm, là ai đỏ mặt, là ai thẹn thùng, ai chạm đến môi ai, lại là ai khẽ lướt qua đầu ngón tay ai đó.

Ng nghiêm Nghiễm nghiên răng: "Để anh đói chết luôn cho rồi!"

Liếm môi, tặc lưỡi, Ngụy Trì rất biết điều không trêu chọc cậu thêm nữa, len lén nhìn, ngậm hồi tưởng, vui trong bụng. Thực ra, trứng luộc nước trà cũng ngon lắm.

Bên ngoài bệnh viện đèn đuốc sáng choang, dưới ánh đèn rực rỡ của thành phố hầu như không một bóng người. Từng chiếc taxi lướt qua, chiếc nào cũng sáng đèn "Đã hết chỗ."

Taxi lướt nhanh trên đường lớn, Nghiêm Nghiêm đắm chìm trong cảnh vật lướt qua bên ngoài cửa.

"Khi nào có thời gian cùng anh đi ngắm đèn nhé." Ngụ Trì nói.

Nghe thế, Nghiêm Nghiêm thu lại tầm mắt, nhìn lại trong xe, Ngụ Trì lại không nhìn cậu. Gã hơi nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, ánh đèn sáng rực rỡ soi gương mặt tái nhợt: "Hồi nhỏ, bố mẹ thường dẫn anh đến Bến Thượng Hải ngắm đèn."

Tay phải vô thức bóc miếng băng cá nhân trên tay trái, gã tựa lưng vào ghế, thấp giọng hỏi tương: "Hồi đó mỗi lần đến lễ tết, Bến Thượng Hải sẽ lại sáng đèn. Đi đến đâu cũng thấy nghìn nghịt người, ngẩng mặt nhìn, đèn hoa ngập phố, sáng đến hoa cả mắt. Giờ nghĩ lại, đèn có gì đẹp đâu, ngắm mãi cũng chỉ có mấy loại, ấy vậy mà khi đó lại vui chết đi đc, tối đến về nhà không sao ngủ được. Không biết đèn ở Bến Thượng Hải giờ thế nào rồi, nếu vẫn giống như trước kia... thì thật là chán."

Sao có thể giống được? Con đường nhỏ năm xưa giờ đã thành dòng sông lấp lánh, hướng chỉ là khu danh thắng nức tiếng gần xa ấy?

Nét mặt gã mơ hồ, giọng điệu âu sầu, cảnh đêm tuyệt đẹp, trăng tròn vành vạnh, khiến Nghiêm Nghiêm không thể không gật đầu: "Được, lúc nào có thời gian cùng nhau đi..."

"Ừ!" Ngụ Trì mỉm cười, hai mắt sáng ngời niềm vui, khóe môi cong lên không một giả dối.

Nghiêm Nghiêm xúc động, nếu chụp lại cảnh này in thành áp phích dán trên phố, nụ cười này chắc chắn có thể khiến ngàn người chết mê chết mệt. Gã lại không hề hay biết, chớp chớp mắt, lại sờ sờ chiếc mũi bị khăn giấy chà sát đến ửng đỏ: "Nghiêm Nghiêm này."

“Ừ?”

"Cậu nói xem, như thế liệu có giống hện hò không?"

“Két...” một tiếng kêu chát chúa, đèn tín hiệu phía trước đột ngột thay đổi, tài xế kịp thời thắng gấp. Trong ánh mắt tức giận của Nghiêm Nghiễm, Ngụy Trì kêu lên “Ui da...” đầu đập vào băng ghế phía trước.

Ngồi vững bên cạnh gã, gương mặt cậu tĩnh lặng như mặt hồ nước: “Có cần về bệnh viện để bác sĩ khâu luôn cái miệng anh lại không?”

Liệu có giống hện hò không? Giống hay không? Không giống ư? Nói lảng nhãng! Hện hò thì có gì giống với không giống.

Khu Ngụy Trì sống rất gần vó khu của Nghiêm Nghiễm, khu này giáp mặt khu kia, đúng là sớm tối gặp nhau. Nghiêm Nghiễm đứng dưới tầng đưa thuốc cho Ngụy Trì: "Vào nhà nhớ uống thuốc rồi đi ngủ. Ngày mai và ngày kia phải đến bệnh viện truyền nước, anh tự đi đi, không được quên đấy."

Ngụy Trì gật gật đầu. Nghiêm Nghiễm lấy trong túi ra một mảnh giấy đưa cho gã: "Mấy việc bác sĩ dặn dò và thời gian uống thuốc, liều lượng đều ở trong này, anh xem cho kỹ, đừng nhầm lẫn."

Ngụy Trì lại gật đầu. Chữ trên mảnh giấy sạch sẽ rõ ràng, từng nét ngang dọc thanh mảnh tinh tế: "Thật đẹp." Nói nét chữ, nhưng trong đáy mắt lại chỉ có người.

"Anh... lại nói bậy rồi." Nghiêm Nghiễm nhăn mặt, tránh khỏi cái nhìn chăm chú của gã.

"Không có." Ngụy Trì kiên quyết phủ nhận.

Nghiêm Nghiễm nói: "Vậy tôi đi đây."

Ngụy Trì không nói, cảm mấy thứ Nghiêm Nghiễm đưa cho, dường như cũng không gật đầu.

Đi được vài bước, Nghiêm Nghiễm như có cảm giác, bất chợt ngoảnh đầu lại, Ngụy Trì vẫn chưa lên lầu, gã vẫn đứng ngây ra trước cánh cửa sắt, thần sắc buồn bã, ánh mắt ảm đạm.

"Tách..." một tiếng, đèn cảm ứng tắt đi, trước cửa lại tối đen, phủ kín cả Ngụy Trì. Nhưng Nghiêm Nghiễm vẫn nhìn thấy bóng dáng nhạt nhòa lặng im nơi đó: "Còn đứng đó làm gì? Mau lên uống thuốc rồi ngủ đi."

"À, ừ." Đèn lại sáng lên, Ngụy Trì hơi bần thần, chậm chạp quay mình, nhưng rồi quay lại đi về phía Nghiêm Nghiễm.

Nghiêm Nghiễm hỏi: "Sao vậy?"

Ngụy Trì không đáp, cả người chìm trong bóng tối lơ mơ: "Anh..."

Tiếng nói rất khẽ, Nghiêm Nghiễm không nghe rõ. Ánh đèn tắt trong chớp mắt, trong bóng tối không nghe thấy tiếng tra chìa khóa vào ổ, cũng không thấy tiếng cửa sắt nặng nề mở ra. Nghiêm Nghiễm nóng ruột, tiến lên mấy bước muốn nhìn hẳn cho rõ: "Ngụy Trì?"

Rất lâu, rất lâu sau, Ngụy Trì cất tiếng, âm thanh trầm thấp hòa lẫn với hương hoa quế thơm nồng: "Nghiêm Nghiễm."

"Vâng."

"Ở lại với anh đi."

"..."

"Chỉ tôi nay thôi."

Lời khẩn cầu ngăn ngủi một lần nữa thấp sáng đèn, Cách một bước chân, Nghiêm Nghiễm chăm chú nhìn gã. Ngụy Trì trước mắt cậu thật xa lạ. Nghiêm Nghiễm chưa bao giờ nghĩ, Ngụy Trì cũng có lúc yếu đuối bất lực đến nhường này. Ngụy Trì mà cậu biết, là một tên gian thương không đứng đắn suốt ngày cười hi hi ha ha, không lo không nghĩ. Gã không để tâm bị người ta coi thường, bỏ ngoài tai những lời mỉa mai, lạnh lùng thản nhiên

mặc người ta chỉ trở. Ngụy Trì của lúc này lại rất cô đơn, một thân một mình, một ngọn đèn, một chiếc bóng quạnh hiu, cô độc đến xót xa.

"Anh nói gì vậy?"

"Ở lại với anh..."

"..."

"Nghiêm Nghiễm..."

Nghiêm Nghiễm không thể nào rời đi, cũng không thể nào rời khỏi gương mặt tái nhợt của gã: "Được."

Lời vừa dứt, cậu không nghe thấy tiếng tim mình đập thành thạch, chỉ nghe thấy Ngụy Trì thở hắt một hơi dài, như vừa trút được gánh nặng.

"Bị sốt làm anh thấy trông trái quá, nên tối nay anh không muốn ngủ một mình."

Nhà Ngụy Trì bữa bộn như trong tưởng tượng, khắp nơi toàn là tạp chí game, bàn trà đầy đồ ăn vặt, ngay cả trên bàn phím cũng đầy mảnh snack vụn, cạnh màn hình còn có nửa cốc cà phê dở, linh kiện trò chơi mỗi góc vài món, có vẻ chẳng khác quán của gã là bao.

Nghiêm Nghiễm rót cốc nước cho Ngụy Trì uống nước, gã uống xong, tác dụng phụ gây buồn ngủ của thuốc mãi vẫn không phát huy.

"Chuyện anh bị bệnh đừng kể với bà ngoại, bà lớn tuổi rồi, nghĩ ngợi vẩn vơ không khéo lại xảy ra chuyện."

Nghiêm Nghiễm nằm bên cạnh gã, gật đầu đồng ý.

"Thật ngại quá, làm cậu vất vả tới tận giờ này. Ngày mai anh xin với chú Khoan cho cậu nghỉ nửa ngày phép, cậu cứ ở nhà anh ngủ cho đã giấc rồi hãy đi làm..."

Nghiêm Nghiễm lắc đầu: "Không cần đâu."

Anh đèn đường len qua kẽ rèm, rơi trên mặt sàn, chập chờn tựa ánh tuyết. Ngụy Trì cứ nhìn chăm chăm không rời mắt: "Nghiêm Nghiễm."

"Ừ?"

"Cảm ơn!"

"Gì cơ?"

"Nếu không có cậu, chỉ e giờ này anh vẫn còn nằm trong cửa hàng."

Nghiêm Nghiễm vùi đầu trong chăn cười cười: "Rồi cũng có người đến chăm sóc cho anh thôi."

Ngụy Trì ngẫm nghĩ, rồi lắc đầu.

Nghiêm Nghiễm hỏi: "Sao anh lại sống một mình? Bố mẹ anh đâu?"

"Ở bên Mỹ, thỉnh thoảng gọi điện về, hỏi anh có đủ tiền không." Giọng của Ngụy Trì rất bình tĩnh, ánh mắt chột tối tăm: "Lúc anh học tiểu học họ đã đi rồi. Họ đem anh gửi cho bà ngoại, nói là sẽ kiếm thật nhiều tiền trở về, đón anh sang đó học, học trường nổi tiếng, tốt hơn nhiều so với trường trong nước."

"Đúng là tốt thật." Nghiêm Nghiễm thực sự nghĩ thế.

"Tốt thật đấy. Hồi đầu còn thường xuyên viết thư, gọi điện thoại. Sau đó không còn thư nữa, điện thoại cũng thưa dần. Và rồi họ không trở về nữa. Rất lâu trước đây, lúc anh học cấp hai, họ có về một lần, một lần duy nhất về cùng nhau, về để làm thủ tục ly hôn."

"..." Tim Nghiêm Nghiễm thắt lại: "Vậy bây giờ..."

Ngụy Trì kể lư loát, từng câu từng chữ tuôn ra từ miệng gã: "Giờ thì họ đều đã kết hôn với người Mỹ, được cấp thẻ xanh^[5] rồi, không thiếu tiền tiêu nữa, cũng không trở về nữa. Cũng tốt thôi, đối với họ mà nói, quả thực rất tốt, phấn đấu mấy chục năm cuối cùng đã thực hiện được lý tưởng trong đời. Nhưng còn anh, với anh... với bà ngoại... Anh học xong cấp ba, họ hỏi anh có muốn sang đó không. Lạ hôn, cuối cùng cũng nhớ đến đứa con này."

Anh cóc thềm đi với bọn họ. Sau này anh đây phải nói mình có hai ông bố, hai bà mẹ, còn ở đẳng cấp quốc tế nữa. Ha ha, tức cười không? Hơn nữa, anh đi rồi còn bà ngoại thì sao? Họ có bản lĩnh vứt bỏ bà, nhưng anh thì không."

[5. Thẻ xanh (Green Card): Thẻ chứng nhận thường trú dành cho người nước ngoài không phải công dân mang quốc tịch nước đó.]

Nghiêm Nghiễm ôm lấy vai gã, Ngụy Trì vẫn cố chấp không quay đầu lại, vẫn chăm chăm nhìn vào kẽ hở trên rèm, những lời chôn chặt trong lòng đã quá nhiều, quá nặng nề, gã không cần sự thương hại giả tạo mà chỉ cần một người im lặng lắng nghe, nghe gã phát tiết hết thảy oán giận: "Bố mẹ thì sao chứ? Không về thì không về, một mình anh sống ở đây cũng tốt chán, không ai quản thúc cũng không ai dạy dỗ, có đánh sập nhà cũng chẳng ai nói gì. Cậu bảo có phải không? Phải không! Tiền, tiền, tiền họ chỉ biết đến tiền thôi, có nhiều tiền thì sao chứ? Tiền còn quan trọng hơn mẹ và con trai? Tiền còn tốt hơn tình vợ chồng kết tóc trăm năm ư?"

Nghiêm Nghiễm lặng lẽ giúp gã kéo chăn, bàn tay che lên đôi mắt đã đỏ hoe của gã: "Ngụy Trì, ngủ đi, đừng suy nghĩ nữa."

Đôi mắt dưới bàn tay không ngừng chuyển động, lòng bàn tay ấm áp truyền đến cảm giác ươn ướt nóng hổi. Nghiêm Nghiễm kìm nén cảm xúc đang dậy sóng, cất giọng trầm âm: "Ngụy Trì, Ngụy Trì! Đừng nghĩ nữa."

Như tỉnh lại sau một hồi chìm đắm vào quá khứ, Ngụy Trì không nói nữa, giọng mệt mỏi: "Nghiêm Nghiễm."

"Tôi đây." Cậu nói, ghé sát bên tai, tay vẫn che đôi mắt hấn: "Ngụy Trì, tôi ở đây."

Bình minh tĩnh lặng yên ả, chim chóc hãy đang say giấc. Nghiêm Nghiễm chậm rãi rút tay lại. Ngụy Trì ngủ rất say, ngoài cửa tràn ngập ánh sáng.

Chương 4

Trên thế giới, mỗi ngày luôn biến chuyển không ngừng, có thể nói là thiên biến vạn hóa, cỏ phiêu giảm, nhà đất tăng, gió thổi thì lá rơi, hoa tàn rồi hoa lại nở. Cuộc sống lại chẳng hề thay đổi, sáng sớm mở cửa đón khách, tối đến đóng cửa tắt đèn. Đền Bàng và bạn gái vẫn cứ ngọt ngào hòa thuận, Tiểu Thanh vẫn đau khổ ngồi trong cửa hàng lạnh lẽo nghe tiếng A Tam vui vẻ ở kế bên.

Từng ngày trôi qua như vậy, chớp mắt đã một tuần, ngoảnh lại đã một tháng. Ngụy Trì đã khỏi bệnh, nghênh ngang khoác chiếc áo sơ mi ca rô mỏng manh giữa thời tiết lạnh giá. Nghiêm Nghiễm khoanh tay, dựa vào bức tường bên này nhìn bóng lưng hắt: “Chứng nào tật nấy!” Lời căn nhắc nho nhỏ chẳng ai nghe thấy.

Vừa định xoay vào, Ngụy Trì bỗng nhiên quay người lại, hắt giả mặt quỷ lêu lêu chọc Nghiêm Nghiễm. Xi, không biết mấy hôm trước là ai, vừa nhìn thấy kim tiêm liền nghiêng răng nghiêng lợi nhăn nhó, khiến y tá thực tập phải chê cười.

Cửa hàng không đông khách lắm, buổi chiều thường có mấy cô mấy bà nhàn rỗi đến cửa hàng, ngồi đan áo len trong lúc chờ làm đầu. Chuyện trò không ngại miệng, nhà nọ gả con, nhà kia mới sinh đứa cháu, hết thấy chuyện lớn chuyện bé đều được rêu rao giữa các cuộn len.

"Gần đây siêu thị phía Tây đang có khuyến mãi, trứng gà rẻ lắm."

"Ây dà, chị không biết à? Mua trứng gà thì phải tới siêu thị mới mở đường Đông kia kìa, bên ấy mới gọi là ưu đãi."

"Này, các chị đoán xem, hôm qua tôi đã thấy ai trên đường?"

"Ai?"

"Hai người không thể ngờ được. Các chị biết Hắc Bì ở số nhà 31 chứ? Cái người ngày trước làm ở cửa hàng gas ấy, cùng với cô Phương Khiết

chuyên đánh mặt chược thâu đêm ở phố bên cạnh. Hai người nhé, tay trong tay cùng nhau dạo phố. Tôi giật hết cả mình! Họ đi phía trước nên không nhìn thấy tôi, tôi cũng ngưng chú, muốn vượt lên trước nhưng lại ngại, thế là đành đi sau họ, cứ như ăn trộm ấy.”

“Ôi trời, hai người đó ấy hả, chuyện từ đời nào rồi, giờ chị mới biết sao? Họ quen nhau ở quán mặt chược của A Cường đấy. Vợ A Cường kể với tôi từ lâu rồi. Máy chuyện này bây giờ nhiều lắm, có gì lạ đâu. Ấy da, A Lục, A Lục à, mau gọi đầu cho chị đi. Chết thật, mãi nói chuyện phiếm với các chị làm tôi quên mất đến đây để làm gì rồi. Nghiêm Nghiêm, Nghiêm Nghiêm à... Lần trước chị nói với cậu rồi đấy, hôm nay chị muốn nhuộm tóc. Lần nhuộm trước giờ đã bay màu hết cả rồi. Ủa, Nghiêm Nghiêm đâu?”

Nghiêm Nghiêm đang cùng Ngụy Trì vai kề vai ngồi xôm trước cửa ngắm phố phường, cậu vừa định đứng dậy đáp lời khách thì gã đã cướp lời: "Chị Triệu, không cần nhuộm nữa, màu hiện giờ vừa đẹp. Gọi xong bảo A Lục sấy tóc là được rồi."

Nói xong, gã ấn vai Nghiêm Nghiêm xuống không cho cậu đứng dậy. Nghiêm Nghiêm huých gã: "Có ai phá mối làm ăn của người ta như anh không?"

Ngụy Trì ngang tàng nhét điều thuốc đang hút vào miệng cậu: "Vội gì, hút một điều đã, đợi A Lục gọi đầu xong hãy vào."

Bị gã ghì chặt không thể nhúc nhích, Nghiêm Nghiêm cắn điều thuốc, hung dữ trừng mắt nhìn. Ngụy Trì nhoẻn miệng cười, khoác lấy vai cậu ngắm phố phường.

Hai người ở bên nhau hầu như chẳng nói gì đặc biệt, bàn về game, nói về thể dục, nghịch điện thoại di động. Nghiêm Nghiêm lục được một tấm ảnh người mẫu nữ khóa thân trong điện thoại của Ngụy Trì: "Hóa ra anh thích dạng này..." Tóc vàng, eo thon, chân dài, đúng là hấp dẫn.

"Phải đó, được lắm đúng không? Trong máy còn có phim cô ta đóng nữa, cũng hay lắm. Cậu muốn xem không?" Gã đàn ông da mặt còn dày

hơn cả tường xi măng tuyệt đối không biết hai chữ "xấu hổ" viết thế nào, mày khẽ nhưn, môi hơi nhếch, tròng mắt đảo liên tục nhìn chăm chăm Nghiêm Nghiêm: "Còn cậu thì sao? Thích dạng nào? Cho xem tấm hình đi."

"..." Nghiêm Nghiêm cứng họng, hỏi hận muốn cắn lưỡi. Đọ mặt dày, ai có thể đọ lại với Ngụy Trì?

"Nói đi mà, đều là đàn ông với nhau cả có gì mà ngại chứ? Năng động cá tính, thành thực chín chắn, hay là ngây thơ hồn nhiên? Chắc chắc, trông cậu thế này không phải là thích SM đó chứ? Năng đô như thế..." Càng lúc càng sán đến gần, Ngụy Trì cười haha nhìn gương mặt đang đỏ dần vì sự rút ngắn khoảng cách giữa họ. Ánh nhìn xấu xa lướt từ cổ áo để mở đến chiếc cằm thon gọn, đến khi trực diện với đôi mắt hoảng loạn của cậu: "Nghiêm Nghiêm, cậu thích gì nào? Hừm?"

Âm giọng trầm thấp quyến rũ, tựa như thì thầm, chỉ là bên khóe môi dường như chứa ý vị gì đó.

Nghiêm Nghiêm hoảng lên, tim đập thành thịch: "Anh làm gì vậy?" Và vươn tay đẩy gương mặt đang gần trong gang tấc của gã, vội vã lùi lại một quãng xa.

Ngụy Trì không hề giận, nét mặt vừa vô tội vừa tốt bụng, giơ tay chỉ ngược cậu: "Anh chỉ muốn nói, cúc áo sơ mi của cậu cài lệch rồi kìa."

Thoắt một cái, mặt Nghiêm Nghiêm đỏ đến tận mang tai.

Ngụy Trì trưng ra bộ dạng mím môi cố nín cười, ánh mắt toàn gian trá, miệng thì giả ngây thơ: "Cậu tưởng anh định làm gì?"

Làm gì? Sán đến gần như thế, lại còn giọng điệu đó.

"Tôi..." Lúng túng không thể biện giải, Nghiêm Nghiêm mặt đỏ tai hồng cúi đầu cời cúc áo. Vừa vươn tay mới chợt nhớ ra, hôm nay cậu mặc một chiếc T-shirt dài tay, áo sơ mi khoác bên ngoài, không cài cúc thì làm sao cài lệch được?

Ngảng đầu lên thì đã muộn, điện thoại di động đang cầm trong tay đã bị Ngụy Trì lấy lại.

Giơ cao vật trong tay, Ngụy Trì cười tươi rói: "Nhìn xem, lại bị anh gạt rồi."

Nghiêm Nghiễm tức đến nghiến răng: "Giấu thứ gì hay ho mà sợ cho tôi thấy thế hả?"

Cẩn thận cho điện thoại vào túi, Ngụy Trì ra vẻ thần bí: "Không cho cậu biết."

"Xì..." Nghiêm Nghiễm không thèm quan tâm.

Ngụy Trì cười, ánh mắt lại dồn vào gương mặt cậu: "Nghiêm Nghiễm, khóa quần cậu chưa kéo kìa."

"Anh cứ bốc phét tiếp đi."

"Thật mà."

Nghiêm Nghiễm nhướn mày: "Thật hả?"

Ngụy Trì kiên quyết gạt đầu: "Ừ."

Ngảng cao cầm, Nghiêm Nghiễm đột nhiên tiến lên một bước, mũi giày đối nhau, khuôn mặt trắng trẻo của cậu gần như dán sát vào mặt Ngụy Trì: "Vậy anh kéo lên hộ tôi đi."

"..." Lần này đến phiên Ngụy Trì ghen hợm không nói nên lời.

Lại ngồi xuống nói thêm vài câu, A Lục đã gọi đầu xong cho chị Triệu, giục Nghiêm Nghiễm trở vào. Cậu vừa định đứng dậy, Ngụy Trì giật giật vạt áo cậu, nháy nháy mắt ra hiệu cho cậu nhìn phía đối diện: "Đánh cược đi."

"Hử?" Nghiêm Nghiễm theo ánh mắt gã nhìn sang, bà chủ hãy còn xuân sắc đang tát bột trong quán ăn mới mở của mình, "Cược cái gì?"

Giọng điệu Ngụy Trì úp úp mở mở: “Cực lát nữa chị ta sẽ sang cửa hàng các cậu tìm chú Khoan.”

“Nhặt nhèo.” Hát tay gã, Nghiêm Nghiêm đẩy cửa vào trong.

Quả nhiên không đầy mấy phút sau, cánh cửa mở ra, bà chủ quán xinh đẹp bung hai đĩa điểm tâm hãy còn bốc khói, uyển chuyển bước vào: “Quán mới làm được hai món mới, anh Khoan à, cho em mượn khách của anh dùng thử xem mùi vị thế nào nhé?”

Các cô đến làm đầu tươi cười rạng rỡ, nườm nượp khen ngợi chủ quán chu đáo. Nghiêm Nghiêm đưa mắt nhìn ra ngoài, Ngụy Trì đắc ý giơ một chữ “V” với cậu.

Thế là bà chủ quán được các cậu thợ trong cửa hàng gọi bằng “chị Lợi”, nghiêm nghiêm ở lại nói chuyện nhà chuyện cửa với các cô, nói thêm một lát, chị ta đã ngồi vào ghế, chú Khoan đứng sau lưng, cẩn thận gỡ từng lọn tóc của chị.

“Chẳng phải hôm kia chú Khoan mới tạo kiểu này sao? Hôm nay làm lại à?” A Lục đứng bên cạnh Nghiêm Nghiêm, nhỏ giọng nói.

Nghe A Lục nhắc, Nghiêm Nghiêm mới nhớ ra, chị Lợi từ ngày khai trương đến nay rất thường đến cửa hàng, khi thì là giúp nếm món ăn, lúc là mua dư mấy ly trà sữa, có khi lại do trong quán nhàn việc. Khác với những khách hàng nữ xếp hàng tranh giành Nghiêm Nghiêm, chị Lợi lần nào cũng gọi chú Khoan.

“Có vấn đề, đúng không?” Ngụy Trì để khuỷu tay lên vai Nghiêm Nghiêm, quan sát xung quanh như một kẻ lăm chuyện.

“Anh vào đây làm gì?”

Nghiêm Nghiêm thẳng thừng nhích người ra, Ngụy Trì lão đảo, song lại thuận thế níu lấy cánh tay cậu: “Gọi đầu. Lần trước cậu hứa rồi, khi nào rảnh sẽ gọi đầu cho anh.”

“Vậy hả? Tôi quên rồi.” Nghiêm Nghiêm xoay người đi vào trong.

Gã mặt dày mày dạn bám dính như kẹo mạch nha: "Nghiêm Nghiễm..."

Nghiêm Nghiễm cúi đầu tìm dụng cụ nhuộm tóc.

"Nghiêm Nghiễm..."

Nghiêm Nghiễm tiện tay túm lấy một người: "A Lục, gọi đầu cho anh Ngụy."

Ngụy Trì khom lưng ghé tai cậu thì thầm: "Nghiêm Nghiễm?"

Nghiêm Nghiễm bắt đầu cắn môi, vai dần trĩu xuống, đôi tay cũng dừng làm việc: "Xê ra, ngòi đó chờ đi."

Ngồi xuống đợi là đợi cả buổi chiều, cho đến lúc mặt trời xuống núi, từng lớp học sinh đeo cặp tan trường đi ngang qua, cửa hàng mới xem như trở lại vẻ yên tĩnh. Mùa thu, mặt trời lặn sớm, chỉ mới xế chiều mà trời đã tối, ánh sáng nhấp nhোang rọi trên nền gạch đen trắng đan xen, từng nhúm tóc vụn lẫn lộn với nhau khẽ rung bởi làn hơi từ máy sấy.

Nghiêm Nghiễm giẫm lên mớ tóc dày, nhẹ nhàng đến phía sau Ngụy Trì, cái gã thường ngày sẽ lập tức cười hềnh hếch ngẩng đầu, nay lại cúi đầu không động đậy. Nghiêm Nghiễm đứng bên cạnh khom lưng xem xét, hóa ra Ngụy Trì đợi đến ngủ quên mất, tay vẫn cứ nắm chặt điện thoại, lòng bàn tay đè lên màn hình, cứ như sợ ai đó cuỗm mất.

Nhớ đến ban sáng hắn nói trong điện thoại có thứ không thể cho xem, Nghiêm Nghiễm chợt thấy hiếu kỳ, nhưng rồi lại nghĩ, trong điện thoại của Ngụy Trì ngoài trừ game và mấy cô nàng xinh đẹp ăn mặc mát mẻ ra còn có thể là gì nữa? Chắc lại dụ dỗ được một cô bé vị thành niên nào đó từ game online chẳng?

Đáng đời, đến tận bây giờ vẫn chưa có bạn gái, nếu là đàn ông chín chắn, đến cái tuổi của gã có ai mà không ngọt ngào ôm bạn gái dạo phố khắp nơi, dùng bữa, xem phim? Có ai giống gã, chỉ biết ôm bát mì ăn liền dán mắt vào màn hình vì tính đánh đánh gõ gõ?

Thế là cậu lay gã: "Này, Ngụy Trì, thức dậy đi."

Ngụy Trì quả nhiên thức dậy, dùng mu bàn tay dụi mắt, mặt mày ngo ngác: "Trời sáng rồi à?"

Nhanh tay rút khăn trùm, quấn chặt một vòng quanh cổ gã, Nghiêm Nghiễm chẳng nề nang gì lấy kẹp kẹp một phát vào sau gáy gã: "Là trời tối rồi."

"Ui da..." Ngụy Trì bị đau, lập tức tỉnh táo hẳn, ra sức mở to mắt, thờ dài dài vẽ tiếc nuôi: "Khó khăn lắm mới mơ làm hoàng đế, vừa định cùng ái phi hưởng trọn đêm xuân lại bị cậu lay tỉnh. Chậc, là một đại mỹ nhân đó nha, anh mơ thấy cô ấy mấy lần rồi, lần này cuối cùng cũng nắm tay được..."

Nghiêm Nghiễm trơ mặt đáp lại gã: "Vậy à? Thế thì anh chờ lần tới đi."

Ngụy Trì liền cười, nụ cười lưu manh hiển hiện trên tấm gương sạch bóng, xán lạn đến chướng mắt: "Nghiêm Nghiễm à..."

Thừa biết gã sẽ chẳng nói gì hay ho, Nghiêm Nghiễm mím môi không đáp.

Ngụy Trì vẫn cười, liếc mắt đầy hứng thú đánh giá Nghiêm Nghiễm mặt không biểu cảm qua gương: "Nếu cậu là phụ nữ, anh nhất định sẽ nghĩ cậu đang ghen."

"Bốp!" một tiếng, bàn tay đầy dầu gội đánh mạnh xuống đỉnh đầu gã, cũng đánh bay luôn mấy lờn xằng bậy chưa kịp thoát ra.

Ngụy Trì không cười nổi nữa, ngoan ngoãn thẳng lưng ngồi ngay ngắn, cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi hướng tim, tim có không đập mạnh. Tay Nghiêm Nghiễm cũng dần nhẹ lại, bọt xà phòng xộp mịn từ từ tuôn ra từ kẽ tay.

Chưa ngồi yên được năm phút, "thằng nhóc lớn xác" lại bắt đầu đảo mắt ngo quanh, vui vẻ nháy mắt trong gương.

Nghiêm Nghiêm vươn tay đẩy đầu gãi một cái: "Đừng có động đây."

Ngụy Trì làu bàu: "Anh phải nói với chú Khoan, thái độ phục vụ thế này thật quá kém."

Nghiêm Nghiêm từ tốn nâng mí mắt: "Nếu không vừa lòng, anh có thể tìm người khác. Anh biết đấy, ai tìm tôi làm tóc gọi đầu đều phải xếp hàng."

Ngụy Trì không nói nữa. Đôi mắt phía sau cặp kính gọng đen đảo liên tục, sau cùng không cam tâm dừng tại chai dầu gội đầu trên bàn gương.

Chị Lợi vẫn chưa về, ngồi đối lưng với Ngụy Trì trên chiếc ghế phía sau. Chú Khoan đứng sau lưng, cẩn trọng bới từng lọn tóc trên suối tóc đen bóng của chị. Họ nói chuyện rất hợp nhau, thậm chí chỉ hai người mới nghe thấy. Chị phân vân, kiểu tóc mới liệu có phù hợp với gương mặt mình không? Chú bèn cúi người đến bên tai chị, một tay vòng sang bên kia giữ mặt chị ngay ngắn. Hai má chỉ cách nhau bởi đuôi của chiếc lược dài.

Ngụy Trì thầm than thở: "Ông chủ và thợ sao khác nhau đến thế?"

Nghiêm Nghiêm đứng thẳng người, tập trung vào đám bọt xà phòng: "Anh có thể nhìn cái khác không?"

"Được." Thế là Ngụy Trì lại thở dài, bĩu môi, làm như vô cùng luyến tiếc dời ánh mắt từ trên người Nghiêm Nghiêm sang chai dầu gội đầu trên bàn gương: "Thái độ phục vụ này..."

Lời chỉ nói một nửa, trong tiệm chợt tĩnh lặng lạ thường. Các thợ khác chuồn ra ngoài tán gẫu, tiếng trò chuyện của chú Khoan và chị Lợi nhỏ đến mức gần như không nghe thấy. Chỉ có Trần Dịch Tấn không ngừng chất vấn trong loa: "Phụ nữ tốt không được sống tốt, là lỗi của đàn ông xấu xa, đàn ông tốt chẳng được sống tốt, có phải là lỗi của xã hội?"^[1]

[1. Đây là lời trong ca khúc “Lỗi của đàn ông” nằm trong Album “Special thanks to...” của nam ca sĩ Hồng Kông Trần Dịch Tấn.]

Nét mặt Ngụy Trì đầy vẻ mệt mỏi, dù cố mở mắt nhưng ánh mắt lại lơ đãng. Nghiêm Nghiễm thấy thế liền hỏi: "Lại thức suốt đêm à?"

"Hả?" Ngụy Trì phản ứng chậm: "À, ừ. Mải chơi game, chơi đến tận trời sáng."

Ánh nhìn lên lên xuống xuống, từ đầu gối đến má sậy tóc, hướng lên chút là có thể thấy chú Khoan nơi góc gương và áo sơ mi caro của Nghiêm Nghiễm. Từ từ hạ mắt, lại là đầu gối, rồi đến kéo, tông đơ điện, giày ba ta của mình, sàn gạch đen trắng. Da đầu được xoa bóp rất thoải mái, cả người thả lỏng. Ngụy Trì cẩn thận điều chỉnh góc độ, len lén hướng ánh nhìn lên cao hơn, bản thân trong gương, Nghiêm Nghiễm phía sau, cổ của cậu, cằm của cậu, gương mặt cậu...

Nghiêm Nghiễm nghiêng mặt: “Cúi đầu, thế này tôi không gọi được.”

Ngụy Trì toét miệng cười, ngoan ngoãn cúi đầu xuống: “Chính là loại game từng nói với cậu đấy. Hôm qua cùng với bọn thằng béo đến vùng khác khai hoang, thằng béo ngốc ấy chẳng hiểu lấy đâu ra kế hoạch, lạy hồn, chẳng có chỗ nào đúng. Vật vã ở chỗ đó cả đêm mà chỉ qua được một nửa số cửa, trang bị của anh báo động đỏ hết cả. Tối nay phải chơi lại từ đầu.”

“Thì ra cũng có cửa anh qua không được.” Bọt xà phòng trắng xóa không ngừng chảy xuống từ cổ tay Nghiêm Nghiễm, xem chừng đã đủ, cậu bảo Ngụy Trì theo mình vào gian trong xả tóc, “Tìm việc gì khác mà làm đi, anh cũng đâu phải còn ở tuổi của Đậu Nha, còn chơi game online.”

Nằm dài trên ghế gội, Ngụy Trì lười biếng nhắm mắt: “Buồn chán mà... bảo cậu chơi cùng thì cậu không chịu. Tạo tài khoản cho cậu xong cả rồi, mới được mấy ngày đã chẳng thấy cậu online nữa.”

Nghiêm Nghiễm nói: “Tôi không có thời gian.” Ngày nào đến khi tắt đèn đóng cửa, về đến phòng trọ đã gần nửa đêm, mệt đến nỗi vừa đặt lưng xuống giường là ngủ được ngay, làm gì còn hơi mà chơi game.

“Cửa hàng nhiều người, mấy việc quét nhà lau gương để A Lục, Hoàng Mao làm được rồi. Bà chủ về quê, buổi tối một mình chú Khoan cũng được, việc gì cậu phải ở lại?” Gã tính toán tỉ mỉ, mọi mặt đều tính hộ cho Nghiêm Nghiêm.

Chẳng biết ai đã khóa van nước nóng, chờ một lúc vẫn là nước lạnh. Nghiêm Nghiêm rướn người mở van nước nóng: “Để xem đã.”

Ngụy Trì chợt mở mắt, trước mắt là càn cỏ trắng trẻo cùng yết hầu khe khẽ chuyển động của cậu, thế là cổ họng gã cũng trở nên khô khốc, ngượng ngập ho khan một tiếng: “Còn xem gì nữa, tối nay online đi. Anh dẫn cậu đi luyện level, sau này cậu cùng anh đi ả. Anh đánh quái, cậu phòng ngự, cặp đôi hoàn hảo.”

Dòng nước dội trên tay ấm dần, Nghiêm Nghiêm cũng không buồn nói nhảm với gã.

Ngụy Trì lẩm bẩm than thở: “Cái đứa phòng ngự mà thằng béo tìm về, thao tác kỹ năng đều tệ hại, trời ạ, còn tệ hơn đứa mới chơi. Dội cậu đủ level rồi anh đây nhất định đá nó đi. Nghiêm Nghiêm, đi cùng cậu vẫn là tốt nhất, phối hợp hết chỗ chê. Không đi ả cũng không sao, đồ họa hình ảnh của game này không tồi, ngắm phong cảnh, hái hoa cỏ, đào mỏ khoáng, bắt nạt mấy con quái nhỏ...”

Nghiêm Nghiêm không nói gì, tuy chỉ chơi một khoảng thời gian rất ngắn, nhưng cậu biết, Ngụy Trì trong game là một người bận rộn, đường đường là nhóm trưởng một nhóm lớn, nếu không phải thống lĩnh quân binh chém giết trong ả thì cũng dẫn dắt người đi khắp nơi mới luyện level, thỉnh thoảng còn có kẻ thù khiêu chiến, đối đầu với các thế lực khác nhau... Cảm giác thành công mà những con người nhỏ nhoi không đạt được trong thế giới thật cũng chẳng dễ gì có được trong thế giới ảo.

Đôi đề tài nói với gã mấy chuyện vu vơ, cơm chiều Đề Bàng làm trưa nay, trận bóng giải Serie A^[1] hai hôm trước. Ngụy Trì nổi hứng, kể lại chuyện Quân Quân gặp phải ở tiệm làm tóc nọ một cách sống động, cậu trai

phục vụ trẻ trung mặc quần dài bó sát, áo sơ mi để hở cổ rộng toang thành hình chữ “V”, trong căn phòng nhỏ tối mờ, vừa gọi đầu vừa không ngừng giới thiệu về các loại kem dưỡng tóc, lúc gọi xong còn không quên ân cần dặn dò: “Thưa quý cô, xin hãy nhớ tôi là số 27, lần sau hãy gọi tôi nữa nhé.”

[1. Serie A: giải vô địch bóng đá Ý, là giải đấu cấp cao nhất trong các giải bóng đá của nước Ý.]

Quân Quân sợ đến mức nửa chạy nửa bò ra khỏi đó, về đến nơi phải vỗ ngực định thần hồi lâu: “Chết khiếp đi được, em còn tưởng vào nhầm chỗ nữa chứ.”

Nghiêm Nghiêm nghe xong cũng phì cười. Ngụy Trì cười đến khoa trương, gọi xong liền ngồi dậy, đột nhiên nắm lấy đôi tay đang giúp gã lau khô tóc của Nghiêm Nghiêm: “Cậu trai, cậu số mấy?”

“Hả?” Nghiêm Nghiêm ngẩn ra chốc lát, rồi giật mạnh tay về, “Biến!”

Ngụy Trì đập bàn cười lớn.

Khi tính tiền ra về, Ngụy Trì lại tái diễn trò cũ, chống cằm tựa tay vào thành quây, cau mày, nheo mắt, mím môi, tạo dáng bảnh như Châu Kiệt Luân: “Ái chà, cậu em không tệ nha. Lần sau sẽ tìm cậu nữa.”

Nghiêm Nghiêm phang nguyên cuốn sổ vào mặt gã.

Vừa hay chú Khoan tiễn chị Lợi ra về vào đến cửa: “Nghiêm Nghiêm, cháu làm gì đó?”

Nghiêm Nghiêm giật mình, vội rút sổ lại, nuốt con giận: “Không có gì ạ.”

Ngụy Trì trốn sau lưng chú Khoan nháy mắt nhường mày nở nụ cười, đẩy cửa kính, bước ra một bước lại quay đầu, tựa vào khe cửa nghênh ngang cười với Nghiêm Nghiêm: “Nghiêm Nghiêm, hứa rồi đó. Tôi nay nhớ online. Bây giờ, anh chờ cậu ở cổng Chủ Thành. Không gặp không về.”

“Cái gì thế?” Chú Khoan nghe không hiểu.

“Không có gì.” Nghiêm Nghiêm cúi đầu xếp sổ sách theo ngày tháng từ trước đến sau, rồi lại một lần nữa từ sau lên trước.

Chú Khoan lắc đầu, chấp tay sau lưng đi vào, Nghiêm Nghiêm chột gọi chú lại: “Chú à...”

“Sao?”

“Cháu... Tôi nay có chút việc, nên đóng cửa sớm...”

~*~

Khác hẳn với tiệm làm tóc, quán net ban ngày thừa thớt vài người, đến khi màn đêm buông xuống, trường học xung quanh tan học, khách dần đông hẳn lên. Cậu bé chạy việc lười biếng vùi đầu sau quầy cao. Tuy treo hẳn cái biển to tướng “Cấm trẻ vị thành niên” nhưng cũng không thể ngăn cản những gương mặt hãy còn non nớt trước màn hình kia. Nghiêm Nghiêm nhớ đến chuyện xưa Ngụy Trì từng kể: “Hồi anh học cấp hai, đang ngồi trong hàng net thì một tên cảnh sát đến kiểm tra đột xuất, ông chủ tiệm đứng chắn trước cửa, sợ đến bủn rủn tay chân, bọn anh la hét trốn biệt hết bằng cửa sau, tiền net cũng không phải trả. Ngày hôm sau tiếp tục đến chơi, ông chủ trông thấy anh, sắc mặt cực kỳ khó coi. Kết quả một lần nọ, khi anh vừa chuồn ra thì lạy hồn, cô giáo chủ nhiệm của anh chặn ngay ở đó, anh hết đường trốn. Sau đó cô giáo còn gọi bà ngoại đến đón anh, về đến nhà, suýt nữa anh bị bà mắng chết.”

Tiểu Ngụy Trì hôm nay không còn sợ bị giáo viên chủ nhiệm bắt quả tang tại trận nữa, nhưng cũng có nỗi phiền não mới. Cô bạn gái bé nhỏ xộc vào vừa đập bàn phím vừa ném chuột, cất giọng khóc thê lương: “Hu hu, anh không yêu em! Ngay cả bớt chút thời gian ở bên người ta cũng không chịu...”

Người anh hùng cái thế vừa mới hô phong hoán vũ trong thế giới game không thể không cúi đầu nhận lỗi, cam lòng cầm cặp sách của bạn

gái, lúu rúu bên nhau biến mất nơi cửa ra. Nhìn theo bóng lưng họ, Nghiêm Nghiêm không khỏi suy đoán, năm đó phải chăng bên cạnh Ngụy Trì cũng có một cô bạn gái đáng yêu thế kia, rơi một hàng lệ đã có thể khiến gã luống cuống cúi đầu xin tha? Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản. Chúng ta không thể biết tình yêu thời nay có còn trong sáng thuần khiết như xưa hay không, tuổi tác của các cô bé trong những cuộc tình ngày càng có xu hướng thấp đi. Cậu nhóc Đậu Nha kia đã từng gian manh mà nói với Nghiêm Nghiêm: “Đồng phục cũng là một kiểu tình nhân.”

Thật không hiểu nổi. Đòi chúng ta đây còn không hiểu nổi người cùng thời, nói chi đến đám nhóc đời sau với thứ ngôn ngữ “xì tin” không ai hiểu nổi đó.

Tài khoản game của Nghiêm Nghiêm là do Ngụy Trì tự ý đăng ký, mật mã là sinh nhật của cậu, cũng chẳng biết gã moi thông tin từ đâu ra. Nghiêm Nghiêm lôi A Tam, A Tứ, Hoàng Mao, A Lục từng người một vào gian trong bức cung, cũng không tra ra là tên nội gián nào đã tiết lộ bí mật. Ngụy Trì ngược lại rất thản nhiên, ngồi trên sofa cười trông như đoá hoa bìm bìm: “Mật mã thẻ ngân hàng của anh cũng là số này, cậu tin không?”

Nghiêm Nghiêm trả lời chắc nịch: “Không tin.” Nếu lời Ngụy Trì mà đáng tin, heo nái cũng có thể leo cây.

Nhân vật do Ngụy Trì tạo dựng, nghề nghiệp cũng do gã chọn. Kẻ không biết ngượng tự tin đảm bảo: “Chắc chắn sẽ phù hợp với cậu.”

Phù hợp cái đầu anh! Nếu không phải Nghiêm Nghiêm liều mình ngăn cản, rất có thể gã đã tạo cho cậu một nhân vật nữ, mắt to mặt tròn đáng người nhỏ nhắn đáng yêu.

Nghiêm Nghiêm nghiên răng: “Anh còn có thể mặt dày hơn nữa không?”

Ngụy Trì chống cằm nghiêm túc suy nghĩ rất lâu, sau đó nghiêm túc gật đầu: “Có thể.”

Gần bảy giờ, số người online dần đông hơn. Chat room vào rất nhiều người, ồn ào không dứt. Nghiêm Nghiêm biết một vài ID, là mấy người bạn thường hay đến cửa hàng Ngụy Trì chơi. Sau khi chào hỏi vài câu, có người nhảy vào room la ó: “Nhóm trưởng đâu? Còn chưa tới sao?”

Không ai trả lời. Nghiêm Nghiêm điều khiển nhân vật đi lung tung trên bản đồ: “Chắc là đang ăn cơm với bà ngoại.”

Có người kinh ngạc: “Bạn của Ngụy Trì?”

“À... ừ.”

Giọng điệu người kia có chút gì đó khó lý giải: “Hiếm có thật, anh ta trước giờ không nói mình đi đâu với ai, nói như thế là không tự do.”

Nghiêm Nghiêm biết mình đã lỡ lời: “Tôi đoán thôi.” Ông ngoại của Ngụy Trì đã mất từ mấy năm trước, bà cụ vẫn sống một mình cho đến giờ. Tuy các cậu mợ của Ngụy Trì rất thường đến thăm, nhưng gã vẫn sợ bà cụ cô đơn, hễ có thời gian nhất định sẽ về ăn cơm với bà. Sau đó rửa bát, trò chuyện, ở với bà cho đến khi xem hết tin tức mới thôi. Trước khi về gặp bà cụ, Ngụy Trì thường bấm lấy đôi Nghiêm Nghiêm gọi đầu, bà cụ không thích bộ dạng lôi thôi nhếch nhác của gã, cổ áo bản một chút cũng sẽ nói cả buổi: “Sạch sẽ tươm tất mới giống con nhà đảng hoàng. Trông bộ dạng mày rụt đầu rụt cổ, vừa nhìn đã biết tâm bất chính.”

Sau đó, đề tài bị người khác thay đổi. Có người hát, người khen, người quậy phá. Mọi người bắt đầu tùm nãm tùm ba rừ rê bắt cặp lập đội. Trong thế giới ảo, dường như một ngày ngàn dặm, chỉ mới nửa tháng không Online, server toàn người mới nay đã thành thiên hạ của các cao thủ, khắp nơi toàn nhân vật cấp cao với trang bị hoành tráng. Level của Nghiêm Nghiêm quá thấp, những nơi họ muốn đi cậu đều không đi được. Nhìn danh sách nhiệm vụ chưa hoàn thành dài dằng dặc, Nghiêm Nghiêm thầm cười Ngụy Trì ngây thơ, cách biệt xa thế này, đến năm nào tháng nào mới có ngày kẻ vai tác chiến.

Châm một điều thuốc kẹp giữa ngón tay, định bụng chăm chỉ làm nhiệm vụ tích lũy kinh nghiệm. Người lúc nãy hỏi Ngụy Trì đâu rồi đột nhiên hét lên: “Đồ khốn! Đợi tới giờ này mà anh không lên!? Anh có còn là người không vậy? Anh không lên làm sao bọn tôi chơi? Biến, biến, biến, mình anh bận việc chắc? Tôi còn huỷ cái hẹn với bạn gái kia kìa! Kỷ niệm ngày thứ 299 quen nhau đó! Tôisuyt bị cô ấy ăn tươi nuốt sống, anh hai à, anh có thể mặt dày hơn chút nữa không?”

Đoán được phần nào tình huống, Nghiêm Nghiêm trong bụng thâm trả lời người kia: “Có thể.”

Trong room lập tức yên tĩnh, người đó sau khi cúp điện thoại liền trở nên chán nản: “Nhóm trưởng bận việc, hôm nay không lên. Máy cậu muốn đánh đâu thì đánh, tôi cũng out đây. Có gì ngày mai nói.”

Giọng nói bên kia vừa dứt, bên này chuông điện thoại liền reo vang. Nghiêm Nghiêm tháo phone đeo tai: “Alo?”

Không ngoài dự đoán, là giọng của Ngụy Trì: “Nghiêm Nghiễm, cậu đang ở đâu?”

Một tay điều khiển nhân vật giết quái vật, cậu đáp: “Hàng net.”

Tiếng cười bên đó lẫn với tiếng gió nghe chẳng rõ: “Không phải trong cửa hàng à?”

Vung tay kiếm hạ, nhanh gọn tiêu diệt một con quái thú, Nghiêm Nghiễm cố giữ giọng bình thường: “Liên quan gì đến anh?”

“Ha ha ha ha ha ha... Anh biết mà.” Ngụy Trì càng cười lớn hơn, gió lùa vào cổ họng, ho sặc sụa vẫn không quên cười, “Ở cổng Chủ Thành?”

“Không phải.”

“Chẳng phải đã nói là bảy giờ ở cổng Chủ Thành sao?”

Để nhân vật ngồi xuống nghỉ ngơi, Nghiêm Nghiễm phẩy phẩy điều thuốc, giọng thong thả: “Tôi có hứa với anh sao?”

“Lạy hôn...”

Trong điện thoại chỉ nghe tiếng gió vù vù, một loạt tạp âm. Nghiêm Nghiễm phải cao giọng: “Ngụy Trì?”

Qua một lát mới lại nghe thấy giọng nói của Ngụy Trì cùng tiếng thở gấp gấp: “Nghiêm Nghiễm, ra đi, anh ở trước cửa hàng net.”

“Làm gì?”

“Qua nhà anh.”

“Hả?” Nghiêm Nghiễm lấy làm lạ.

Đầu dây bên kia nói như đúng rồi: “Ra đi, sang nhà anh. Máy móc ở đây tồi thế này, cậu không chê chậm à?”

Đồ miệng quạ! Gã vừa dứt lời, bên này liền đứng máy. Hình ảnh bất động, chuột không dùng được, nhấn bàn phím cũng không ăn thua. Sau đó màn hình chớp chớp một hồi, Nghiêm Nghiễm mở to mắt nhìn nhân vật của mình bị một đám quái nhiệm vụ có tên gọi màu đỏ vung đao chém chết: “Chết tiệt!”

Ngụy Trì vẫn kiên trì nói ngọt: “Sang nhà anh đi, còn có đồ ăn vặt nữa...”

Bất lực nhìn màn hình lúc chớp lúc đứng, Nghiêm Nghiễm định gọi cậu bé trong cửa hàng. Vừa quay đầu, nhìn thấy chỗ quầy cách đó không xa, có người vẫy tay với cậu.

Trái ngược với động tác khoa trương, giọng Ngụy Trì trong điện thoại rất nhẹ nhàng: “Nghiêm Nghiễm...”

“...”

“Ngoan, anh đợi cậu.”

Nghiêm Nghiễm đành hạ thấp mình, tắt máy, đứng dậy. Phía trước, chờ đón cậu là nụ cười rạng rỡ của Ngụy Trì.

Cậu bé trông hàng lâm bậm sau lưng: “Ừa, không phải tới đón bạn gái sao? Chưa gì đã đi rồi à?”

Nghiêm Nghiễm không nghe rõ: “Cậu ta nói gì thế?”

Ngụy Trì nghe rất rõ, vươn tay bá cổ cậu, nhanh chóng rời khỏi: “Không có gì, nói anh giống mình tinh thôi.”

“Ngô Mạnh Đạt à?”

“... Là Ngô Ngạn Tô.”

Nghiêm Nghiễm nói: “Ngụy Trì, anh có thể đừng mặt dày thế không?”

Nhà Ngụy Trì vẫn bừa bộn như lần trước. Gã vừa online, trong nhóm liền như phát nổ: “Lão đại, chẳng phải hôm nay anh không chơi sao?”

“Lão đại, tôi đi gọi Văn Tử, chúng ta tiếp tục khai hoang?”

“Lão đại, hôm qua nhóm XX khai hoang thất bại, chúng ta có cơ hội đầu bảng rồi.”

Ngụy Trì nói: “Hôm nay không đi chiến, tôi dẫn Nghiêm Nghiêm luyện level.”

Oán thán ngất trời, thắc mắc tới tấp.

Ngụy Trì không nói tiếng nào, kéo laptop trong tay Nghiêm Nghiêm sang, tắt hết trình voice chat đi: “Đừng mở máy thứ này, ồn ào chết được.”

Tối đó, Nghiêm Nghiêm ngủ lại nhà Ngụy Trì. Dự báo thời tiết ban sáng có nói, buổi tối nhiệt độ sẽ giảm mạnh. Có lẽ do bên cạnh có thêm một người nên Nghiêm Nghiêm không hề thấy lạnh. Chỉ nghe thấy từng trận gió thét gào và tiếng mưa va đập ngoài cửa sổ.

Ngụy Trì nằm bên cạnh đã nằm im lìm từ lâu, Nghiêm Nghiêm ngỡ gã đã ngủ. Muốn trở mình, chợt nghe giọng Ngụy Trì trầm thấp vang lên trong bóng tối: “Anh luôn muốn cùng cậu chơi game, không lập đội nhóm với ai, chỉ hai chúng ta. Giống như hôm nay, đi từng tấm bản đồ, làm từng nhiệm vụ một, anh ở phía trước bảo vệ cậu, cậu ở phía sau yểm hộ anh, cùng nhau giết quái, cùng nhau đào mỏ khoáng, cùng ngắm phong cảnh, rất vui vẻ.”

Nghiêm Nghiêm khẽ cười: “Vậy thì có gì vui đâu?” Toàn thân là trang bị cao cấp, uy phong lẫm liệt, đi trên đường lớn của Chủ Thành, khiến người ta ngưỡng mộ, ghen tỵ căm hận, đây mới là điều mà bất cứ game thủ nào cũng mơ ước chứ?

Ngụy Trì lại lắc đầu, hơi thở ấm nóng dường như chạm đến gương mặt Nghiêm Nghiêm đang gằn trong gang tấc: “Anh cũng không biết, chỉ

ngĩ thế thôi.” Nghĩ đến núi xanh rợp cỏ non, phong cảnh tựa tranh vẽ, anh và em, cưỡi bạch mã, đeo trường kiếm, nắm tay đi khắp thế gian.

Nghiêm Nghiễm bất giác rụt người lại: “Khuya rồi, ngủ đi.”

Và rồi lại là tĩnh lặng, gió gào, mưa rơi, tiếng hít thở. Nghiễm Nghiễm nhắm mắt mơ màng ngủ. Ngụy Trì chợt cất tiếng: “Nghiễm Nghiễm.”

“Ừ?”

“Anh từng hôn cậu.”

“Hả?”

“Lần trước, lúc anh bị bệnh, cậu ngủ cùng anh.”

“À.”

“Sáng hôm sau, cậu chưa thức dậy. Anh hôn cậu, trên mặt, ở đây này.”

Ngón tay ấm nóng khẽ chạm vào má trái, Nghiễm Nghiễm phát hoảng, lập tức tỉnh cả ngủ: “Cái gì?”

Trong bóng tối mù mờ, Ngụy Trì bình thản nằm cạnh cậu, mắt chớp chớp, hàm răng bóng sáng loáng: “Ồ, tỉnh rồi á? Anh đùa với cậu thôi.”

Nghiễm Nghiễm thở, hít vào, rồi lại thở ra.

“Rằm” một tiếng, không hề chân chừ do dự, ai kia đã bị ai đó đá xuống giường: “Ngại quá, tướng ngủ của tôi xấu lắm.”

Chương 5

Ngày trước chú Khoan từng yêu thích Vương Phi, cửa hàng lúc nào cũng vang lên giọng ca trong trẻo: “Thế nhưng, có đôi lúc, em lựa chọn lưu luyến chẳng bằng buông tay. Đợi đến khi nhìn thấy mọi miền phong cảnh, anh sẽ cùng em ngắm nước chảy xuôi dòng^[1].”

[1. Đây là lời bài hát “Hồng đậu” của Vương Phi.]

Sau đó, Vương Phi từ giã nhạc đàn, thế nên chỉ còn lại mình Trần Dịch Tấn một mình hát ca trong cái loa đen thăm thẳm: “Phụ nữ tốt không được sống tốt, là lỗi của đàn ông xấu xa. Đàn ông tốt chẳng được sống tốt, có phải là lỗi của xã hội?”

Những cậu thợ trẻ tuổi chưa trải đời chẳng thể hiểu nổi, một người đàn ông trưởng thành trước mặt một người phụ nữ sao lại nhiều lời than oán đến thế? Chú Khoan hít một hơi thuốc, cùng với Đề Bàng, người cũng là “cỏ thơm có chủ”, cười nhàn nhạt: “Sau này các cậu sẽ hiểu.”

A Tam buột miệng: “Chẳng qua là chú Khoan không có uy trước mặt bà chủ chứ gì?”

Hoàng Mao, A Lục che miệng cười thầm. Chú Khoan không nhịn được nữa, cuộn tờ tạp chí dày cộp đánh xuống đầu ba người: “Mấy thằng ranh này, không muốn làm ở đây nữa phải không?”

Đùa giỡn một hồi, cửa hàng mở cửa, khách đến, ai vào việc nấy. Bên ngoài cửa, chị Lợi bên kia đường xách mấy cái hộp thông dong đi tới: “Buổi sáng quán còn thừa mấy hộp điểm tâm, hãy còn nóng đây. A Tam, A Tứ, hai cậu giải quyết hộ chị đi.”

Chú Khoan đưa tay ra nhận. Mấy cậu thợ ý vị nhìn nhau.

Chị Lợi ngày một năng đến cửa hàng, làm kiểu tóc mới, tĩa lại gọn gàng, dưỡng lại tóc khô... chị uyển chuyển tựa như gió lay cành liễu, dù bận

đến đâu, chú Khoan cũng sẽ có ý đến đẩy cánh cửa kính nặng nề, đưa tay đỡ lấy hộp thức ăn hoặc túi xách trên tay chị.

Ngụy Trì hàm ý sâu xa nói với Nghiêm Nghiễm: “Chậc, sức quyền rũ của chú cậu vẫn không hề giảm sút.”

Ng nghiêm Nghiễm huých cùi tay vào người hắn: “Anh đừng nói bậy.”

Chú Khoan là người dẫn dắt cậu, là chú đã dạy cho cậu tay nghề cũng như cách để sinh tồn trong chốn thị thành. Nếu không có chú Khoan, thì giờ này không biết Nghiêm Nghiễm đang ở đâu tìm kế sinh nhai. Nương tựa vào nhau bấy nhiêu năm, đối với cậu, chú Khoan đã không chỉ là một chú họ xa nữa.

Ngụy Trì quả nhiên không nói bừa nữa, kéo Nghiêm Nghiễm bước xuống thêm, cùng ngồi lên chiếc xe máy gã mới mua. Thân xe nhỏ không kịp thích ứng với trọng lượng của hai gã đàn ông thương thành, lập tức trĩu xuống. Ngụy Trì ôm lấy eo Nghiêm Nghiễm từ phía sau: “Quả nhiên dễ chịu hơn ngồi xồm trên bậc thêm.”

Ng nghiêm Nghiễm ngoảnh đầu lườm gã: “Anh có điên không? Trời gió to thế này...” vùng vẫy muốn đứng lên nhưng lại bị gã ôm chặt hơn.

“Không sao, chỉ một lát thôi...” Cầm tựa lên vai Nghiêm Nghiễm, giọng Ngụy Trì rất gần, môi dường như áp vào tai cậu, “Ngồi với anh một lát, anh sẽ thả cậu đi.”

Mặt Nghiêm Nghiễm ửng hồng, nâng vai để hai người cách xa một chút: “Vậy anh xê ra chút đi.”

Ngụy Trì càng áp sát hơn: “Anh lạnh”

“Lạnh thì chui về cửa hàng của anh đi.”

“Không. Ở đó càng lạnh hơn.”

“Mua cái máy điều hòa nhiệt độ là được rồi?”

Ngụy Trì thẳng thắn: “Không có tiền.”

Nghiêm Nghiễm lại hỏi: “Tiền của anh kiếm được đâu?” Quán Ngụ Trì trước giờ làm ăn rất khá.

Cười ha ha, Ngụ Trì đắc ý vươn tay bấm còi: “Mua chiếc xe này rồi.”

“...” Thực ra từ nhà Ngụ Trì đến cửa hàng của gã chỉ mất khoảng mười phút đi bộ. Nghiễm Nghiễm chợt thấy không biết phải nói gì.

Phía sau, Ngụ Trì nói mà không biết ngượng: “Nghiễm Nghiễm, đây gọi là sườn ẩm tập thể, vừa tiết kiệm năng lượng vừa bảo vệ môi trường, tốt quá còn gì.”

Nghiễm Nghiễm bất lực: “Biến!”

Mọi chuyện của chú Khoan và chị Lợi, các cậu thợ nhìn thấy, các dì các cô đan áo len trong lúc xếp hàng cũng nhìn thấy. Lờ đờ thối phút chốc lan nhanh, trước mặt chú Khoan, các bà các cô hãy còn giữ kẽ ba phần, chú không ở đó liền kéo tay Nghiễm Nghiễm hỏi han: “Nghiễm Nghiễm à, đối diện ấy, bà chủ quán đối diện hay đến lắm à?”

Nghiễm Nghiễm cười ngây ngô đáp: “À, cũng được, cũng thường thôi.”

Các cô các bà ánh mắt sắc bén “chậc chậc” tặc lưỡi: “Cô ta ấy mà, vừa nhìn đã biết không phải loại vừa. Nhìn mắt cô ta xem, mắt đào hoa đấy nhé. Liếc mắt một cái, đàn ông nào mà chịu cho nổi.”

“Đúng thế, đúng thế. Vốn thấy vợ chồng chú Khoan cũng mặn nồng lắm, ai mà ngờ bà chủ vừa đi khỏi đã thành ra thế này. Ai dà, đàn ông ấy mà, đúng là không thể tin tưởng được. Rời mắt một tí là hỏng ngay.”

Chị một câu tôi một câu, bàn tán thật sôi nổi, bất chợt ai nấy đều lặng im. Từng người ngồi thẳng ngay ngắn, len lén ra hiệu cho nhau. Nghiễm Nghiễm trông theo hướng nhìn của họ, chú Khoan và chị Lợi đang nói nói cười cười bước vào.

Gương trong cửa hàng bỗng trở thành công cụ giao tiếp hữu hiệu nhất. Nghiêm Nghiêm chưa bao giờ nghĩ, con người lại có biểu cảm phong phú đến thế, có thể không nói một lời mà vẫn diễn đạt được muôn nghìn câu chữ.

Hai đương sự không hề hay biết về sự kì quặc xung quanh, ngồi sau quầy cao thì thăm to nhỏ. Chị Triệu bĩu môi với dì Trương, mấy con người hiểu rõ ý nhau đồng loạt che miệng cười ý nhị.

Nghiêm Nghiêm chợt thấy hơi khó chịu, buông máy sấy, đi đến góc nhỏ ngỡ như kín đáo kỳ thực ai nấy đều tỏ tường: “Chú à, có khách đang chờ làm đầu.”

Khẽ ho mấy tiếng, chú Khoan đứng dậy, nét mặt vẻ ngại ngùng: “À, chú tới ngay đây.”

Lời đồn thổi chẳng mấy chốc thổi đến quê nhà. Chẳng biết là ai nhiều chuyện, hoặc giả do chú Khoan dạo này ít gọi điện thăm hỏi, cũng có thể do trực giác nhạy cảm vốn có của phụ nữ, rất nhanh, Nghiêm Nghiêm nhận được cú điện thoại của bà chủ: “Chú cháu có khỏe không? Công việc ở tiệm thế nào?”

Nghiêm Nghiêm nhìn chú Khoan đang cắm cúi phục vụ khách, không biết nên đáp thế nào.

Bà chủ liền nhận ra: “Cháu còn ở tiệm à?”

“Vâng. Trông tiệm với chú Khoan.” Nghiêm Nghiêm khẽ gật đầu.

“Không sao, thím hỏi thế thôi. Chú vẫn khỏe chứ? Lúc trước ngày nào cũng điện, gần đây không gọi nữa, thím sợ ông ấy xảy ra chuyện.”

Nghiêm Nghiêm lùi vào gian trong không một bóng người: “Vẫn... vẫn khỏe ạ. Không có chuyện gì đâu. Còn thím?”

Giọng nói đầu bên kia rất vững vàng. Bà chủ ngày thường vẫn giữ dáng vẻ gặp chuyện không biến sắc, nói năng từ tốn: “Cũng tốt lắm. Hôm

nay thím đi kiểm tra, đứa nhỏ trong bụng rất khỏe. Nó rất hiếu động, bác sĩ nói, nó ở trong bụng thường hay quăn nhau thai chơi.”

“À, thế ạ?” Nghiêm Nghiêm thấy mình căng thẳng vô cùng, cổ họng nóng ran, lòng bàn tay đầy mồ hôi, cầm miếng giẻ lau bồn rửa tay, lau tới lau lui.

Bà chủ nói: “Nghiêm Nghiêm, cháu đừng căng thẳng. Thím là thím của cháu, làm gì có thím nào bắt nạt cháu của mình chứ? Thím không hỏi gì khác đâu, cháu đừng sợ”.

Nghiêm Nghiêm run giọng: “Cháu không sợ.” Lúc này mới phát giác sở trường của Ngụy Trì, gã nói dối không chớp mắt.

Đầu dây bên kia im lặng một lát, bà chủ cẩn thận mở lời: “Nghe nói đối diện tiệm mình vừa mở một quán ăn?”

“À... dạ”. Bàn tay cầm giẻ lau của Nghiêm Nghiêm dừng lại.

Bà chủ “Ừ” một tiếng: “Chủ quán là phụ nữ?”

“...”Nghiêm Nghiêm quay người lại nhìn lại, chú Khoan vẫn đang bận bịu. Tiệm này là do một tay chú cùng bà chủ gây nên. Chú thường nói, nó giống như đứa con do chính tay chú đỡ đẻ, chính tay chú nuôi lớn vậy.

“Bà chủ quán đó rất quan tâm đến tiệm mình phải không?”

Nghiêm Nghiêm trấn tĩnh: “Dạ cũng thường thôi ạ. Chỉ là... là khách quen hay đến thôi.”

Giọng nói ở đầu dây bên kia vẫn bình tĩnh, bà chủ đổi đề tài, hỏi về Đê Bàng và bạn gái, hỏi A Tam, A Tứ học nghề đến đâu rồi, hỏi Hoàng Mao, A Lục có chăm chỉ không...

Cuối cùng bà chủ hỏi: “Tiểu Ngụy có hay đến chơi không? Cậu ta đi đến đâu là cười đến đấy.”

Nghiêm nghiêm cuối cùng thở phào: “Dạ, anh ấy vẫn hay đến.” Hầu như ngày nào cũng đến, còn năng đến hơn cả chị Lợi.

~*~

Lúc ra đến gian ngoài, khách đã về hết, chú Khoan một mình khom lưng quét dọn, dưới cằm lún phún râu. Thấy Nghiêm Nghiêm, chú thuận miệng hỏi: “Chuyện gì thế? Trón trong đó lâu vậy?”

Nghiêm Nghiêm nói: “Nghe điện thoại ạ.”

“Ai thế?”

“Là thím.” Nghiêm Nghiêm đưa điện thoại cậu cầm đến nóng hỏi cho chú, “Thím hỏi sao mấy hôm nay chú không gọi cho thím.”

Chú Khoan đứng thẳng dậy, mặt biến sắc.

Chú Khoan nói, chú muốn một mình yên tĩnh trong tiệm. Nghiêm Nghiêm đi ra ngoài, trong lòng rối loạn. Chú Khoan nói rất nhiều với cậu, chú cùng bà chủ bao năm nay, chú và chị Lợi mấy ngày qua. Chú như trút được gánh nặng: “Nghiêm Nghiêm, nói được với cháu, trong lòng chú dễ chịu hơn nhiều.”

Nghiêm Nghiêm thâm cười khỏ, chú thì dễ chịu, nhưng không biết cháu khó chịu thế nào.

Nghiêm Nghiêm không muốn về nhà. Lúc này, Đề Bàng hẳn còn đứng già trời gió rét chờ bạn gái tan ca đêm, A Tam, A Tứ tính còn trẻ con, không chơi đến khuya không về. Một mình Nghiêm Nghiêm chắc sẽ bị khách trọ khác kéo ra phòng khách nói chuyện. Cậu không quen với tình huống như thế, giữa một nhóm người, cậu luôn là người trầm mặc nhất.

Hơn nữa, khách trọ gần đây cũng không vui vẻ gì. Nghe nói, chủ nhà nhận được thông báo, trước Tết Âm lịch phải giải quyết vấn đề cho thuê trọ tập thể. Tin tức chưa được chứng thực, nhưng gần đây chủ nhà đã đánh tiếng, khiến mọi người càng thêm lo lắng.

Ai cũng bàn tán, ở đây không thuê được bao lâu nữa đâu. Rất nhiều người bắt đầu kiếm chỗ dung thân. “Tháng tới cậu thuê tiếp không?”, “Tìm

được chỗ thuê mới chưa?” mỗi tối trong phòng khách chung, mọi người tùm tùm lại với nhau, không phải nói giao thông chỗ kia không thuận tiện thì nói tiền thuê chỗ nọ đắt kinh khủng. Trong thời buổi giá nhà leo thang hiện nay, muốn tìm nơi giao thông tiện lợi, điện nước đầy đủ, giá rẻ thì đúng là chuyện không tưởng.

Người hàng xóm bên phải còn chưa tắt đèn. Cả hàng sáng trưng với đủ loại đèn màu sắc, long lanh tựa như cột tuyết trắng.

Nghiêm Nghiễm bắt giắc đi đến trước cửa quán gã. Nửa đêm. Cửa hàng không còn khách, Quân Quân không biết đã đi đâu. Chỉ có ông chủ thiếu đứng đần vẫn đang chiêm chệ hút thuốc trên ghế sofa, dường như biết trước Nghiễm Nghiễm sẽ tới, Ngụy Trì giờ chiếc điều khiển game, nhiệt tình vẫy vẫy: “Cậu chàng đẹp trai, có muốn làm vài ván không? Kèm theo trò chuyện miễn phí.”

Nghiễm Nghiễm gượng gạo nhếch môi cười, bước vào ngồi cạnh gã. Ngụy Trì đang có hứng, vươn tay kéo cậu ngồi xuống, rồi không đợi cậu nói đã nhét điều khiển vào tay cậu: “Đua xe với anh đi, cả ngày anh ở đây chán quá, chẳng tóm được ai cả.”

Không đợi Nghiễm Nghiễm đồng ý, gã đã tự mở game, tay vừa điều chỉnh chế độ miệng vừa làu bàu: “Lâu quá không chơi, lụi hết cả nghề rồi. Khốn thật, hôm qua lại thua cả thằng béo. Thằng đó đúng là đáng ghét, thắng thì thắng, lại còn cười anh đây anh hùng hết thời. Lạy hồn, nó là cái thá gì? Nhìn bộ mặt béo ú đó, thương thâm cô nào là cô đó gấp rút lấy chồng, vậy mà dám nói anh? Lần sau anh cho nó thua đến thảm hại luôn.”

Ánh đèn đủ màu sắc hắt lên mặt gã, Ngụy Trì hai mắt sáng ngời nhưng không nhìn Nghiễm Nghiễm, miệng ngậm điều khiển, tay bấm nút điều khiển kêu “lách cách”.

Nghiễm Nghiễm không nói một lời, cùng gã chen chúc trên cái sofa chật hẹp, vai kề vai, gối chạm gối. Nhạc nền quá ồn, chuyển cảnh quá nhanh, đường đua trước mặt quá khó lường, cảnh vật khiến người hoa mắt

đua nhau ừa tới, rồi bị bỏ lại sau lưng chỉ trong phút chốc. Tăng tốc, rẽ ngoặt, lẩn lờ, nảy sau, áp sát...

Ngón tay nắm lấy điều khiển nhanh nhẹn thay đổi, tốc độ nhanh đến nỗi Nghiêm Nghiễm không kịp suy nghĩ, bên cạnh vẫn nghe cần nhằn: “Thằng béo lại thất tình rồi. Cô bé nó yêu thàng sau lấy chồng. Anh lấy làm lạ, nó cứ như bị ma ám ấy, yêu phải cô nào là chưa đầy một năm cô đó liền lên xe hoa. Anh nói, mày đến công viên Nhân Dân dựng một tấm biển, giới thiệu khả năng đặc biệt đó, yêu một người lấy 500 tệ là được rồi, đảm bảo không lo không có khách, chưa tới nửa năm sẽ có thể xây nhà... Nó chồm qua suýt chút nữa thì bóp chết anh.”

“Trong nhóm game, có một người tên Thiên Tà, cậu còn nhớ không? Hôm nay họ nói với anh đó là con gái. Lạ hồn, anh từng nghe chuyện nam chọn nhân nữ, chứ chưa bao giờ nghe nữ chọn nhân vật nam. Thiên Tà đó mỗi lần nghe đến giết người đều xung phong đi đầu, khí thế còn dũng mãnh hơn cả anh, hóa ra lại là con gái...”

Gã nói hết người này đến người khác, Nghiêm Nghiễm mím môi tập trung vào cái xe lúc thì đụng xe khác, lúc lại đâm thanh chắn. Ngụy Trì thì luôn trái lách phải như một con rắn, sau khi rẽ ngoặt một cách ngoạn mục liền tung bụi mà đi: “Ai da, người anh em, không tập trung nha. Ván sau chấp cậu mười giây.”

Ng nghiêm Nghiễm nghiên răng: “Chơi lại.”

Ngụy Trì cười cười, lại bắt đầu cuộc đua anh chạy tôi đuổi: “Cứ thắng mãi thế này, anh ngại lắm.”

“Anh nói ít thôi.” Ng nghiêm Nghiễm lên giọng.

Thảm bại thảm hại.

Ngụy Trì hỏi: “Chơi nữa không?”

Ng nghiêm Nghiễm gật đầu: “Chơi nữa.”

Sau đó, Ngụy Trì không nói gì nữa, cứ thế chơi với cậu hết ván này tới ván khác.

Lại một lần nữa bị bỏ xa ngút ngàn, Nghiêm Nghiễm bỏ cuộc, mặt ngẩn ra, mặc cho những chiếc xe đủ màu sắc vù vù lướt quá.

Ngụy Trì ngoảnh sang hỏi: “Chịu thua rồi?”

Nghiêm Nghiễm nắm điều khiển trong tay, cúi đầu không đáp. Ngụy Trì đứng dậy, một lát sau lại ngồi xuống. Chẳng biết gã lấy đâu ra hai lon bia: “Nhận thua rồi thì uống với anh.”

Nghiêm Nghiễm đưa mắt nhìn Ngụy Trì, gã giật nắp lon bia đánh “roẹt” một tiếng, cười hì hì giơ cái khoen đến trước mặt cậu: “Cậu chàng đẹp trai, đã có đôi tượng chưa? Nếu chưa, hai chúng ta sáp lại cũng được.”

Nghiêm Nghiễm nhét điều khiển vào tay gã: “Anh biên đi.”

Thằng nhóc lớn xác không nghiêm túc cười ha ha ha, rồi mới đưa lon bia sang cho cậu: “Có chuyện gì mà mặt mày hầm hầm thế? Cậu vừa đến, cửa hàng anh liền tới thăm hử đi.”

Nghiêm Nghiễm cầm bia, lắc đầu.

Ngụy Trì tinh ý hỏi: “Là chuyện của chú Khoan phải không?”

Gã hớp từng ngụm bia, giọng điệu bình thản: “Lúc đóng cửa, anh thấy hai người nói chuyện trong cửa hàng, sắc mặt không giống như đang đùa, nên chắc có chuyện gì đó.”

Thì ra mãi chưa đóng cửa không phải do ông chủ ham chơi, Nghiêm Nghiễm ngạc nhiên nhìn gã. Nét mặt Ngụy Trì rất thản nhiên, ánh đèn trắng khiến cả hàm răng gã trắng muốt: “Anh đây rất nhiều chuyện, thích nhất là nghe chuyện nhà người khác. Cho nên, có chuyện gì mau nói cho anh biết đi. Anh đảm bảo sẽ không kể với mấy bà cô đan áo len kia đâu.”

Nghiêm Nghiễm không biết nên bắt đầu từ đâu, nhiều lần muốn nói lại thôi: “Tôi thấy khó xử quá...”

Gã sán bộ mặt còn dày hơn cả bức tường đến trước mặt cậu: “Bất kể chuyện gì, nói ra tốt hơn không nói. Thật đấy, anh không ngại nếu cậu tỏ tình với anh đâu.”

“Xì...” Thẳng tay đẩy bộ mặt càng lúc càng gần của hắn ra, Nghiêm Nghiêm không nhìn được cúi đầu bật cười, nụ cười vừa đến bên môi đã cứng đờ: “Thím gọi điện cho tôi.”

Nguy Trì không cười nữa, nghiêm túc lắng nghe.

Bia lạnh quá, theo cổ họng trôi tuột xuống khiến tim như thắt lại: “Tôi không hiểu, sao lại thế này.”

Chú Khoan và bà chủ từng là đôi vợ chồng hoạn nạn có nhau. Ngày mới quen, chú còn là thợ học việc ngây ngô trong một cửa hàng làm đầu, thím là nhân viên bán thời gian ở cửa hàng quần áo kế bên. Vừa cảm mến là hết lòng yêu thương, thím cùng chú đi khắp đại giang Nam Bắc, chịu đủ nắng mưa sương gió. Chẳng có nhẫn kim cương cũng không có váy cưới, tiệc thiết đãi cũng không, chỉ độc tờ giấy đăng ký kết hôn, cùng nhau đi đến ngày hôm nay, cũng xem như có mái ngói che mưa có mảnh đất che nắng, cay đắng ngọt bùi chỉ có bản thân họ thấu hiểu.

Chú Khoan rất yêu thím, không cho phép thợ trong cửa hàng gọi là “thím Khoan” mà phải gọi là bà chủ, bởi thím mãi là nữ chủ nhân của cửa hàng này. Đám thợ cười trêu chú sợ vợ, chú thường cười trả lời là vì sợ vợ mới yêu vợ thật sự.

Cậu luôn nghĩ họ có thể bên nhau trọn đời, nào ngờ, tình cảm sắc son bền chặt ấy cũng có ngày đối mặt với nguy cơ đổ vỡ.

Nguy Trì hỏi: “Chú Khoan thừa nhận rồi à?”

Nghiêm Nghiêm lắc đầu: “Chú nói, chỉ là ăn vài bữa cơm riêng tư thôi.”

Thế nhưng, chú từng rung động. Trong cuộc trò chuyện kéo dài ấy, chủ kể với cậu cuộc đời trắc trở của chị Lợi, con trai yếu mệnh, chồng bạo

hành, sau đó phụ nữ ly dị, một thân một mình tìm kế sinh nhai. Đáng thương đến thế, khiến người ta luyến tiếc đến thế.

Nghiêm Nghiễm hỏi: “Chú có yêu chị ta không?”

Chú Khoan kiên quyết lắc đầu, thở dài: “Nếu như ở một thời điểm khác, ở một địa điểm khác, có lẽ...”

Vào thời điểm, địa điểm sai lầm, dù có gặp được người thích hợp đến đâu, vẫn là sai lầm.

Ngụy Trì vươn tay ôm lấy vai cậu: “Đây là chuyện của người ta, cậu đừng để trong lòng làm gì.”

Nghiêm Nghiễm cúi đầu nói: “Tôi biết. Nhưng đó là chú Khoan.”

Chú không phải người xa lạ, mà là người thân của cậu, là người dạy cho cậu cái nghề, dạy cho cậu làm người, dạy cho cậu cách đối nhân xử thế. Chú Khoan nói, làm người phải có chí tiến thủ, tay nghề luôn phát triển cùng với tham vọng, không có tham vọng thì không phải là đàn ông. Chú Khoan nói, làm người cũng phải biết thế nào là đủ, nam tử hán đại trượng phu, đừng oán thán, đổ ky, cũng đừng lòng dạ hẹp hòi. Chú thường ngồi ghé dựa, dưới nắng chiều với đôi mắt mong đợi: “Nghiêm Nghiễm à, nhanh tìm một cô gái tốt rồi kết hôn đi, sinh một thằng nhóc bụ bẫm, để chú được làm ông.”

Nghiêm Nghiễm cảm thấy chú Khoan không chỉ là chú, mà còn là người thầy, là người cha của cậu. Có những lúc con người có thể chấp nhận bản thân sai trái, nhưng tuyệt đối không thể tha thứ khi nhìn người mình sùng bái phạm phải sai lầm.

Bia trên bàn cứ thế được mở nắp, Nghiêm Nghiễm dần không kiểm soát được lời của mình: “Tôi không có bố, chú Khoan giống như bố tôi vậy.”

Lúc nhỏ, bố ra ngoài làm việc, hứa rằng Tết sẽ về, ấy vậy mà năm này qua năm khác, cũng không thấy bố về. Năm tốt nghiệp cấp hai, cậu đầy tự

tin muốn thi vào trường cấp ba tốt, sau đó thi đại học. Mẹ cậu thường nói, bố ở bên ngoài vất vả kiếm tiền đóng học phí cho cậu. Bỗng có người từ xa về, mang theo một cái hộp gỗ, nói rằng bên trong là bố cậu. Phút chốc, mọi hy vọng đều tan biến. Mẹ cậu đau đớn khóc đến ngất đi, cậu phải lau khô nước mắt, thân là trụ cột trong nhà phải đứng ra gánh vác. Chính vào lúc đó, mẹ cậu gửi gắm cậu cho chú Khoan...

“Chú ấy giống như... thật sự giống như bố tôi.” Nghiêm Nghiêm đã hơi say. Những lời này, chắc không thể thốt ra khi cậu còn tỉnh táo.

Ngụy Trì ôm lấy cậu, lắng nghe cậu bộc bạch những tâm sự chôn chặt nơi đáy lòng: “Nghiêm Nghiêm, được rồi, đây là chuyện của chú Khoan, không liên quan đến cậu.”

“Nghiêm Nghiêm, đừng nghĩ nữa, bà chủ sẽ về giải quyết mà.”

“Nghiêm nghiêm... Nghiêm Nghiêm... Nghiêm...”

“Nghiêm Nghiêm, cậu nghe anh nói này...”

“Gì cơ?”

Cậu ngẩng đầu, hấn cúi đầu, khoảng cách rất gần, thật sự quá gần, gần đến mức hơi thở hòa quyện, môi khẽ lướt qua môi. Bốn bề yên tĩnh, vắng lặng như tờ. Nghiêm Nghiêm cứng người lại, Ngụy Trì cũng ngừng ra. Hai khuôn mặt đỏ ửng lên, chẳng nói chẳng rằng với tay lấy lon bia, ừng ực uống hết nửa lon. Những lời muốn nói ban nãy đều như nuốt vào cùng bia. Ngụy Trì không dám nhìn Nghiêm Nghiêm, ngập ngừng chạm ngón tay vào môi, nghĩ thấy không ổn lại vội vàng buông xuống, nắm chặt quần, gãi gãi đầu: “À... Anh, anh không phải cố ý.”

Nghiêm Nghiêm dựa lưng vào tay vịn sofa, mặt trắng bệch: “Tôi cũng không.”

Không ai tìm được lời để nói. Anh bên trái tôi bên phải, lưng đối lưng tự mình uống cạn lon bia. Nghiêm Nghiêm chợt thấy hoảng hốt: “Tôi... Tôi về trước đây.”

Còn chưa đứng lên, tay áo đã bị níu lấy.

Ngoảnh đầu lại, nét mặt Ngụy Trì chột trở nên lạ lẫm, nghiêm trọng đến chẳng giống hẳn: “Nghiêm Nghiễm.”

“Ừ?”

“Cậu vẫn sẽ nghĩ về chuyện của chú Khoan sao?”

Nghiêm Nghiễm do dự đáp: “Chắc vậy.”

“Vậy thì tập trung vào chuyện khác đi.” Gã rất nghiêm túc, giọng điệu không còn cợt nhả như trong game mà tay gian thương thiếu đứng đắn ấy đột nhiên trở nên chín chắn hẳn.

Nghiêm Nghiễm ngỡ ngác không biết gã muốn làm gì: “Sao cơ?”

“Tìm chuyện gì đó khiến cậu để tâm hơn.” Lòng đã tính toán sẵn, Ngụy Trì kéo dài âm cuối, khóe môi cong lên, khe khẽ mỉm cười với cậu.

Sofa mềm mại từ từ lún xuống, gã ghé đến bên tai cậu: “Nghiêm Nghiễm.”

“Ừ?”

“Nhắm mắt.”

Mắt nhắm lại, trời tối. Hơi thở của Ngụy Trì gần trong gang tấc, gần như là phả lên mặt cậu: “Nghiêm Nghiễm, cậu nhắm mắt rồi.”

Nghiêm Nghiễm định mở miệng cãi lại, Ngụy Trì vừa hay hôn đến.

Đất trời mờ mịt, trời đất quay cuồng.

Gặp quỷ rồi, thời buổi này, ngay cả phiên phúc cũng bắt chước nhau túm năm tụm ba mà ủa tới.

Chương 6

Trước khi ngủ, Nghiêm Nghiêm tự nói với mình: “Mình không biết gì hết.”

Đầu đau như búa bổ.

Thế là lại nói lần nữa: “Mình uống say, không biết gì hết.”

Tim đập “thình thịch” như giáng vào màng nhĩ.

“Mình say rồi, không biết gì hết, không biết...”

Thậm nói cả trăm lần.

Giữa căn phòng tối om, Đề Bàng đang ngáy, A Tam nghiêng rặng, A Tứ trở mình soàn soạt, sau đó tự mình nói mơ. Trùng mắt nhìn trần nhà tối thui, Nghiêm Nghiêm vừa đếm tới con cừu thứ 9999.

Nào là chú Khoan, thuê nhà, nào là tiền đồ mờ mịt, tất thấy đều chẳng nhớ gì nữa. Sáng sớm hôm sau, Nghiêm Nghiêm ngáp ngáp dài đến mở cửa hàng, có người phóng khoáng dựa lưng chờ sẵn, mỉm cười vẫy tay hàn huyên với cậu: “Chà, sắc mặt kém thế, tối qua mất ngủ à?”

Ngại ngùng, ngượng ngập trong tưởng tượng đều tan biến sạch trước gương mặt tươi cười muốn bị đánh này. Nghiêm Nghiêm quay đầu nhìn hai mắt thâm quầng như gấu trúc của mình trong gương, thậm chí nghiêng đến vỡ răng: “Không liên quan đến anh.”

Gương mặt gã xảo trá khó lường: “Ồ, vậy à?”

Nghiêm Nghiêm lạnh mặt hỏi lại: “Chả lẽ là giả?”

Ngụy Trì vò vò tóc, cười tươi roi rói, quay người ra ngoài được mấy bước đã quay lại: “Nghiêm Nghiêm.”

Nghiêm Nghiêm đánh mặt không trả lời.

Gã không để tâm, tót bụng chỉ chỉ lên ngực: “Này... cúc áo của cậu cài lệch rồi kia.”

Việc gì cũng có thể kiềm chế, chỉ riêng chuyện đỏ mặt phiến phức này thì không ai kiềm chế được. Phút chốc, mặt Nghiêm Nghiễm đỏ bừng bừng: “Liên... liên quan gì đến anh?”

Ngụy Trì đáp lại lời cậu: “Ừ, nhưng mà cậu thế này dễ thương ghê, y như đứa con nít ở nhà trẻ vậy.”

Tâm trạng vui vẻ vầy vầy tay với cậu, Ngụy Trì vừa huýt sáo vừa trở vào cửa hàng nhỏ của mình.

Nghiêm Nghiễm xấu hổ đứng trơ tại chỗ, hận không thể đào một cái hố tự chôn mình.

Chui tọt cả người vào sofa mềm mại, Ngụy Trì nhắm đôi mắt nặng trĩu do thiếu ngủ, rồi lại mở mắt, giơ ra hai ngón tay, toét miệng cười, tặng bản thân một chữ “V”.

Cửa hàng ít khách, chú Khoan đi mua vé tàu về quê chưa thấy về, các cậu thợ ham chơi viện đủ lý do để bỏ ra ngoài. Nghiêm Nghiễm tâm sự nặng nề, mắt nhắm mắt mở, để mặc bọn họ quàng vai bá cổ chuồn sang chỗ Ngụy Trì.

A Lục nhỏ tuổi nhất không đành lòng, trước khi đi rụt rè đến trước mặt Nghiêm Nghiễm: “Anh Nghiêm, anh đi chung với bọn em đi. Lần nào anh sang, anh Ngụy đều rất nhiệt tình.”

Nghiêm Nghiễm bình thản ngồi ở quầy thu ngân uống trà: “Anh phải trông cửa hàng, không đi được.”

“À...” Đi được vài bước, A Lục lại quay đầu, “Vậy... lát nữa em về thế anh.”

Đúng là một đứa trẻ thật thà, nhìn bóng lưng A Lục, Nghiêm Nghiễm chợt nhớ lại thời cậu vừa theo chú Khoan học nghề, cũng ngây ngô chất

phác như thế: “Không cần đâu, hiếm khi chú Khoan đi vắng, em cứ chơi cho thoải mái đi. Anh không sao.”

Nghiêm Nghiễm nhẹ nhàng nói, nhẹ nhàng cười, mắt liếc qua con dao cạo sáng loáng. Nếu cậu sang, cậu không biết hứng thú chơi game của Ngụy Trì tăng hay giảm. Nhưng cậu biết, tỷ lệ cậu lỡ tay bóp chết gã là cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ cao.

Ngụy Trì rất tâm lý, thật đấy. Sau khi hôn xong còn cẩn trọng hỏi: “Làm cậu sợ rồi à?”

Nếu tinh táo, Nghiêm Nghiễm sẽ không do dự trừng mắt lườm gã, nhưng lúc đó còn trong tâm trạng kinh hãi, cậu ngơ ngơ gật đầu. Cả đời này chưa bao giờ ngốc đến thế.

Ngụy Trì liền thở phào: “Hình như anh cũng hết cả hồn.”

Hết hồn cái đầu anh! Hết hồn mà anh còn sán qua! Hết hồn mà anh còn hưng phấn chạy sang trêu tôi cái lệch cúc, mặt mày trắng bệch như ma sao! Hết cả hồn, hết cả hồn, hết cả hồn anh cũng không thể không giải thích gì hết!

“A Lục.”

“Dạ?”

Nghiêm Nghiễm hớp một ngụm trà, ánh mắt xa xăm: “Nếu Ngụy Trì có hỏi đến anh, em cứ nói với anh ta.”

“Gì ạ?”

“Nói tôi qua anh bị chó cắn.”

“Hả? Dạ...”

Sau đó cả nửa buổi chiều đều nghe thấy tiếng nhạc xập xình và tiếng la hét lúc cao lúc thấp từ cửa hàng kế bên: “Ăn may! Đây là ăn may, bọn chú thắng được anh chắc chắn là may mắn tám trăm năm mới có một lần! Ván sau thì đừng hòe!”

Cách một bức tường, Ngụy Trì chửi ầm lên: “Khốn kiếp! Hôm nay ông đây xui xẻo quá.”

Ngụy Trì cao giọng chống chế: “Tâm trạng! Tâm trạng có lúc tốt lúc không, hôm nay gặp lúc anh chưa điều chỉnh tâm trạng cho tốt. Nếu không, chỉ dựa vào mấy người... Hừ!”

Bọn A Tam, A Tứ hòa nhau công kích: “Không có lòng dạ chơi thì nói đại đi, kiếm có nhiều vậy làm gì?”

Ngụy Trì nói gì, Nghiêm Nghiễm nghe không rõ, bên kia tường ồn ào vừa cãi vừa phá. Nghiêm Nghiễm tập trung chú ý vào làn tóc đen nhánh trên tay, bên tai, mẹ Tiểu Tiểu dặn dò không ngớt: “Tóc mái của Tiểu Tiểu dài quá, che hết cả mắt, nhưng cũng đừng tỉa ngắn quá, sẽ không đẹp. Tốt nhất cậu xem có thể đổi kiểu khác không, kiểu mái xéo đang để làm cho mặt trông vẻ dài. Nhưng cũng đừng cắt thành mái bằng, trông ngô lảm...”

Nghiêm Nghiễm vẫn không quên ánh mắt Tiểu Tiểu nhìn bạn cùng lứa hôm ấy, không tìm được đành góp ý: “Hay là để Tiểu Tiểu uốn tóc xem, năm nay đang rất thịnh hành, rất nhiều nữ sinh đến tiệm uốn tóc.”

“Ôi trời, không được, không được. Tóc xoăn không đẹp, cứ xoăn tí bù xù cả lên.” Chỉ một câu vô tình lại khiến người mẹ phản đối vô cùng mãnh liệt, người phụ nữ đứng trước gương, hoa chân múa tay: “Tôi thấy Tiểu Tiểu để tóc thẳng là hợp nhất, vừa trẻ trung lại dễ thương. Ai dà, Nghiêm Nghiễm, tóc mái đừng để quá dài, ngắn lại một tí, chỉ ngắn đi một tí thôi. Thực ra, tôi thấy tốt nhất là nó đừng để tóc mái gì cả, lòa xòa che hết nửa khuôn mặt, có gì đẹp đâu? Tôi thấy hay là chải hết tóc ra phía sau, buộc tóc đuôi ngựa là sáng sủa nhất...”

Nhân lúc người mẹ cúi đầu uống nước, cô bé đang giữ bộ mặt chán nản cười nhanh với Nghiêm Nghiễm, nụ cười chán nản, như thể không làm gì được.

Nghiêm Nghiễm cũng bất lực lắc đầu.

Cắt xong, người mẹ vẫn không chịu buông tha, kéo con gái ra trước gương xoay tới xoay lui. Nghiêm Nghiêm không nói một lời, nhìn Tiểu Tiểu bị mẹ sắp đặt như búp bê, chợt liếc thấy Đậu Nha đang thò đầu vào: “Sao em lại ở đây? Không đi học à?”

Hơn một tháng không gặp, cậu nhóc gầy gò vẫn nguyên bộ dạng thiếu dinh dưỡng, cả người đen nhẻm, chỉ có đôi mắt sáng long lanh, linh hoạt đảo tới đảo lui: “Tiết Thử Dục, kiểm tra chạy đường trường. Hi hi, dù sao em cũng chạy không nổi.”

Nghiêm Nghiêm vỗ vào đầu cậu nhóc: “Em chỉ có thể thôi.”

“Anh Ngụy cũng nói vậy.” Đậu Nha gãi đầu, nhe răng cười híp mắt, gương mặt ranh mãnh của trẻ con dễ chịu hơn hẳn bộ mặt khốc lốc khi đứng trước cha mẹ thầy cô.

Nghiêm Nghiêm đánh cậu nhóc một cái: “Đừng chơi nữa, đi học đi.”

“Dạ, đi liền.” Cậu nhóc toét miệng cười, xòe tay ra trước mặt Nghiêm Nghiêm: “Đây, anh Ngụy cho anh này.”

Cúi đầu nhìn, Nghiêm Nghiêm bật cười.

Lại là kẹo. Lần trước là kẹo bạc hà, lần này là kẹo sữa. Đáng đời Ngụy Trì, cả đời không lấy được phụ nữ tốt, thời đại này, đến cả con nít đi nhà trẻ cũng không lấy kẹo để xin lỗi. Nghiêm Nghiêm không đưa tay ra lấy kẹo mà hỏi “Anh ta nói gì?”

Đậu Nha lắc đầu úp mở: “Anh ấy nói...”

“Hử?” Nghiêm Nghiêm khom lưng cúi xuống.

Cậu nhóc thích đảo mắt láo liêng như Ngụy Trì cười “hi hi”, kéo tay Nghiêm Nghiêm, cố nhét viên kẹo vào tay cậu: “Kẹo ngọt. Ngọt giống như tôi qua vậy.”

Cậu nhóc chớp chớp đôi mắt ngây thơ trong sáng hỏi: “Anh Nghiêm, là ý gì thế?”

Loáng một cái, Nghiêm Nghiễm đỏ từ đầu lông mày xuống tận gót chân: “Nói, nói bậy...”

Đậu Nha đã chạy biến từ lâu, dường như nhớ ra điều gì, cậu nhóc đeo niềng răng vừa lùi lại vừa phấn khích đến đỏ bừng mặt: “Anh Nghiêm, anh Nghiễm, em thắng được anh Ngụy đó! Thắng trò đua xe địa hình đấy nhé, vượt xa lác luôn...”

Chỉ là một trò chơi, cậu nhóc lại giơ cao cánh tay, tựa như đã thắng được cả thế giới.

Từ cửa hàng bên đó, một bóng người phóng ra, nhanh như cơn lốc, giơ nắm đấm về phía Đậu Nha mắng: “Đồ quý! Lắm lời thế! Biến về trường ngay đi!”

Giữa ánh nắng chiều rực rỡ, cậu thiếu niên khoác bộ đồng phục rộng thùng thình ôm bụng cười vang, người đàn ông trẻ tuổi đầu tóc bù xù luôn miệng la hét giẫm chân liên hồi, ngọn tóc lộn xộn như nhảy nhót cực kì sinh động trong ánh nắng, nhìn chẳng có chút khí phách nào của một người đàn ông chín chắn.

Nghiêm Nghiễm nhìn gã, bóc vỏ kẹo, từ từ cho kẹo vào miệng.

Thật ngọt, giống như Ngụy Trì đã nói.

Thế là Nghiêm Nghiễm cất lời: “Ngụy Trì.”

Ngụy Trì mỉm cười ngoảnh lại: “Gì thế?”

Gã không đẹp trai, cũng chẳng giàu có, suốt ngày lông bông, tiếng xấu đầy mình. Đến ông cụ chín mươi ngoài đầu phố còn lấy chuyện xấu của gã ra để làm trò cười, từ đầu đến chân nhìn gã chẳng có điểm nào tốt. Chẳng qua miệng lưỡi ngọt ngào, thỉnh thoảng làm việc tốt, rồi lâu lâu dụ dàng tí ti, và còn, chính là nụ cười rạng rỡ và ấm áp như ánh mặt trời ấy, tựa như ngày đầu gặp gỡ, ấn tượng đầu tiên len lỏi vào trong tim, cũng là nụ cười rạng rỡ không chút kiêng dè của hắn giữa từng trận pháo nổ râm ran.

Một câu nói thốt ra từ đáy lòng Nghiêm Nghiêm, người ấy đã cười, trời đã sáng^[1].

[1. Câu này xuất phát từ bài hát “Trời sáng rồi” của ca sĩ Hàn Hồng.]

“Anh đã quên mình nói gì với tôi rồi sao?”

“Hả?” Ngụy Trì ngơ ngác.

Trên bậc thềm cao, Nghiêm Nghiêm nhìn bóng mình trên cửa kính, ánh nắng khiến bóng cậu đồ dài, đến tận bên chân Ngụy Trì: “Có một tên ngốc từng hỏi tôi, có muốn đi xem phim không. Tôi thì nhớ, nhưng tên ngốc đó có vẻ quên rồi.”

Ngụy Trì há hốc mồm... ngây như phỗng.

Hôm đó trời rất ấm, ánh nắng phủ trên sàn tựa như dát vàng. Nghiêm Nghiêm quay vào cửa hàng, kéo ra một hộp dụng cụ, buồn bực ném mấy vật dụng trên bàn gương vào đó. Ngụy Trì sau khi tỉnh táo liền theo sau cậu, cười thỏa mãn hệt như một con mèo ăn uống no đủ: “Anh nói mà, em nhất định là thích anh.”

Nghiêm Nghiêm dừng tay: “Biển ra ngoài đi.”

Nụ cười của Ngụy Trì nhảy từ tấm gương này đến tấm gương khác, rồi biến mất sau cửa kính. Gã tựa bên cửa, len vào khe cửa hẹp cười với Nghiêm Nghiêm: “Nghiêm Nghiêm.”

Nghiêm Nghiêm không lên tiếng.

Ngụy Trì gọi: “Nghiêm Nghiêm, Nghiêm Nghiêm...”

Lỗ tai Nghiêm Nghiêm nóng lên: “Anh làm gì vậy?”

“Anh yêu em.” Ngụy Trì nói, “Rất yêu.”

~*~

Nghiêm Nghiễm lặng lẽ khép đôi mi giữa nắng ban mai, lông mi rất dài, khóe miệng hơi cong, đẹp đến nao lòng. Ngụy Trì cúi đầu muốn nhích lại gần hơn, bỗng tiếng chuông báo thức đáng ghét vang lên, đã đến giờ, em Lo li chất giọng ngọt ngào nhắc nhở: “Rửa người ROLL^[2] không được hơn 20 điểm, rửa người ROLL không được hơn 20 điểm...”

[2. ROLL: Mệnh lệnh trong các trò chơi. Với mệnh lệnh này, người chơi sẽ cho ra được một số bất kì, thường giới hạn từ 1 đến 100, tương tự như trò đổ xúc xắc.]

Ngụy Trì lập tức tỉnh dậy. Đánh răng, rửa mặt, chải đầu, rồi lục ra chiếc áo khoác từ trong tủ quần áo bừa bộn đến mức không khép nổi cửa. Trước khi ra khỏi nhà, Ngụy Trì theo thói quen đứng trước gương phô diễn nụ cười mà gã tự cho là rất đẹp trai, nhưng kì thực lại vô cùng gian manh. Lúc ngang qua cổng chợ rau mua một phần ăn sáng, hí ha hí hửng đứng nhìn mấy cô cậu học sinh không muốn đi học nhưng bị phụ huynh nắm cổ áo đẩy vào trường, nắm cở bên đường, đếm mây trên trời, Ngụy Trì cắn nửa cái bánh quẩy, thông thả đi đến trước cửa hàng mình.

Quân Quân đến sớm, ngồi trong quầy uống sữa đậu nành: “Đã mấy giờ rồi? Ra dáng ông chủ một chút được không?”

Nhún vai, nhướn mày, chìa hai tay, lùi lại một bước dài, Ngụy Trì ngả người ra sau, vươn cổ nhìn sang tiệm làm tóc kế bên. Nghiễm Nghiễm đang cắt tóc cho khách, tay áo len màu đen xắn cao, để lộ một phần cánh tay trắng trẻo, mười ngón tay thoăn thoắt, vụn tóc đen nhánh lả tả như tuyết rơi.

Nghiễm Nghiễm rất có duyên với khách hàng, đóng cửa đi ăn khuya rồi mà vẫn có người gọi điện đến tìm: “Nghiễm Nghiễm, sáng mai có rảnh không? Chị đến cắt tóc. Hà? Tiểu Trần hẹn rồi à? Ai dà, từ chối cô ấy đi, chị chờ cậu đã mấy ngày rồi... Cậu biết đấy, chị chỉ rảnh buổi sáng thôi.”

Không cần để ý cũng biết là khách nữ, ai nấy giọng điệu ngọt ngào, lên xuống trầm bổng như tiếng đàn

Miệng ngậm bịch đậu nành, Ngụy Trì ló đầu vào cửa kính gọi: “Nghiêm Nghiễm.”

Nghiêm Nghiễm nghe thấy quay đầu.

Ngụy Trì vẫy tay đây về lưu manh: “Chào buổi sáng.”

Vừa đi hai bước đã quay trở lại, Nghiễm Nghiễm còn chưa kịp thu lại ánh nhìn, Ngụy Trì liền làm mặt quỷ với cậu, Nghiễm Nghiễm mím môi cúi đầu, sau đó lại ngẩng đầu, nở nụ cười tươi.

Ngày này qua ngày khác, Ngụy Trì mãi không chán.

Quân Quân ngồi trong cửa hàng khoanh tay cau mày: “Chắc anh không thể nhàm chán hơn được nhỉ?”

Ngụy Trì nói với vẻ rất nghiêm túc: “Em đang đố kị đây.”

Cô bé 9x chẳng thèm tức giận, lạnh lùng xoay lưng về phía hắn.

Ngụy Trì lấy cây bút nước trên quây gậy gậy vào vai cô: “Này.”

“Gì nào?”

“Gần đây muốn xem bộ phim nào?”

Chiều đó Quân Quân than vãn với A Tam, A Tứ: “Em đã bảo sao mặt trời mọc đằng Tây được cơ chứ. Nói suốt cả buổi hóa ra không phải rủ em đi xem phim...”

Rạp chiếu phim vào cuối tuần là nơi hẹn hò lý tưởng của các đôi tình nhân, họ có đôi có cặp vào rạp, ngồi vào chỗ, đầu tựa đầu thì thâm thân mật, có đôi có cặp khiến người khác phải bồng mắt.

Ngụy Trì và Nghiễm Nghiễm ngồi trong góc cửa hàng ghé sau, góí bồng ngô ngăn cách hai tay. Ngồi cùng Ngụy Trì không sợ nhàm chán, suốt cả buổi toàn là gã nói từ game đến cuộc đời, lại từ cuộc đời nói về game. Cuộc tranh đấu trong hội còn khốc liệt hơn cả “Cửu long đoạt đích”, sóng ngầm đen tối ẩn sau ca múa thanh bình. Nhóm nào đã khoét tường của

nhóm nào, vợ của nhóm trưởng nào đó đã từng có quá khứ mập mờ với ai, rồi thì người nào đó cố sống cố chết đòi kết hôn với người nợ thuộc nhóm đối địch...

Nghiêm Nghiêm nhai bông ngô, nói: “Có phải cậu béo thích Thiên Tà chơi nhân vật nam kia không?”

Ngụy Trì kinh ngạc: “Sao em biết?”

“Gần đây khi họp nhóm, cậu béo thường rủ cô ấy.” Nghiêm Nghiêm bình thản đáp, rồi chuyển đề tài: “Tiểu Thiên vừa vào nhóm có vẻ rất bám anh?”

Ngụy Trì đáp qua loa: “Làm gì có, sao anh không thấy gì cả?”

“Ồ. Thế thì thôi.” Hai mắt hướng về phía trước, phim vẫn chưa chiếu. Nghiêm Nghiêm nhìn màn hình lớn hãy còn tối đen. “Giọng cô gái nghe rất êm tai”, cậu thường nghe Tiểu Thiên làm nũng trong chat room, gặp ai cũng gọi anh gọi chị, hay cười cũng hay phá phách.

Ngụy Trì cho một miếng bông ngô vào miệng: “Cô gái... mới 15 tuổi, chỉ là em gái nhỏ. Lại là người mới, rảnh rồi dẫn con bé theo vậy.”

“Ừ, cũng phải.” Nghiêm Nghiêm vẫn tiếp tục giọng bình thản, cho từng vốc bông ngô vào miệng, “Đúng rồi, đó là con trai.”

“Hả?”

“Cậu ta dùng máy biến giọng.”

“Hả?”

Nghiêm Nghiêm thông thả nói: “Cậu ta là do Tuyết Thái trong nhóm giới thiệu vào, em đã hỏi Tuyết Thái, đó là bạn học của cậu ấy, con trai, đại học năm thứ hai. Còn vì sao lại dùng nhân vật nữ thì, anh tự hiểu lấy.”

Ngụy Trì chớp mắt ngần ngừ. Nghiêm Nghiêm quay sang, nhe răng cười: “Nhất là gặp được một nam trưởng nhóm vừa dễ nói chuyện vừa có trách nhiệm như anh...”

“Khụ khụ...” Bỗng ngô nghẹn trong cổ họng, Ngụy Trì ho sù sụ.

Ăn hết bóng ngô trong tay, Nghiêm Nghiễm thản nhiên phủ tay.

Lúc sau, đèn tắt, màn hình sáng lên. Ngụy Trì hỏi: “Sao em có hứng thú với mấy việc này thế?”

“Luyện level quá nhàm chán, kiếm việc gì khác để làm.” Nghiêm Nghiễm bình thản trả lời.

“Ồ, vậy à...” Ngụy Trì ý vị sâu xa.

Nghiêm Nghiễm hất cái tay định thò vào gói bóng ngô: “Xem phim, không được nói chuyện.”

Cười thầm, Ngụy Trì đưa bàn tay đang nắm bóng ngô của Nghiêm Nghiễm bỏ vào miệng mình.

Đây là bộ phim về tai họa, rõ ràng đang ở đầu thế kỉ, con người đã nghĩ tới ngày tận thế. Thiên thạch, sóng thần, bão tuyết, đất lở... chấn động đất trời, mịt mù hoa mắt. Mấy người trong nhóm nói: “Xem phim tai họa rất được, xem tới đoạn gay cấn, có thể nắm tay cô gái bày tỏ yêu thương, ‘Cho dù đến ngày tận thế, anh vẫn ở bên em’.”

Cứ ngồi như thế, đầu gối chạm nhau, tay áp lên tay. Trong bóng tối mờ lung, Nghiêm Nghiễm vô tình liếc mắt, ánh sáng từ màn hình phản chiếu lên gương mặt Ngụy Trì. Kì thực gã không xấu, ngũ quan đoan chính, tướng mạo đường đường, trông tuấn tú xen lẫn nét thân thiết. Tướng mạo thế này nếu như “sửa soạn” lại, mặc áo vest thắt cà vạt, đăng lên tiết mục xem mắt trên truyền hình, không sợ không có ai gọi tới làm quen.

Xem tới giữa phim, em nhỏ hàng ghế trên méu máo hỏi bố mẹ: “Mẹ ơi, đây là thật à?”

Trên màn hình là cảnh cả một biển lửa, thiên thạch rơi xuống tới tấp, rực rỡ như pháo hoa. Bố mẹ cô tình vui vẻ nói: “Tất nhiên là thật rồi.”

“Oa...” Em nhỏ khóc toáng lên.

Rõ ràng là trường đoạn hồi hộp, cả rạp lại phì cười.

Người mẹ lúng túng an ủi: “Ngoan, ngoan. Mẹ đùa với con thôi, không phải thật đâu.”

Còn hứa xem phim xong sẽ đi ăn pizza. Rồi tuần sau sẽ đi sở thú xem gấu trúc.

Em nhỏ vẫn khóc mãi không thôi: “Mẹ ơi, con sợ, mẹ ơi...”

“Đừng sợ, đừng sợ, mẹ đây.”

“Hu hu, mẹ ơi, con muốn mẹ cơ...”

“Mẹ đây, mẹ đây...”

“Hu hu, mẹ nhất định phải luôn ở bên Bồi Bồi.”

“Ừ, ừ.”

Em nhỏ thút thít: “Mẹ hứa nhé?”

Người mẹ toát hết cả mồ hôi: “Mẹ hứa mà.”

“Luôn ở bên nhau?”

“Ừ, luôn ở bên nhau.”

Các cô gái trong rạp đua nhau khen “Dễ thương quá”. Nghiêm Nghiêm phì cười, bất giác quay sang nhìn Ngụy Trì, gã cũng đang chăm chú nhìn cậu. Nghiêm Nghiêm ngậy ra, gương mặt tuấn tú của gã đã gần ngay trước mắt: “Luôn ở bên nhau nhé.”

“Hả?” Nghiêm Nghiêm ngơ ngác.

Gã cười, giọng nói quyến rũ, mắt tựa sao trời: “Dù sao cũng không ai nhìn thấy.”

Nghiêm Nghiêm nhìn thấy đôi mắt trừng lớn của mình trong đáy mắt gã.

Rạp chiếu phim là thánh địa của tình nhân, họ ngồi bên nhau vai kề vai, mặt kề mặt thì thâm, trong bóng tối không quên nắm lấy tay. Không ai phát giác ở một góc kia, hai thanh niên trẻ tuổi lén lút hôn nhau, cậu đẩy ra, tôi sấn lại, lôi lôi kéo kéo, ngón tay đan lấy nhau, lòng bàn tay áp vào nhau.

Chương 7

Một năm dài bước dần đến kết thúc, sắp tới tháng mười một, cây ngô đồng bên đường rụng hết lá khô, nhân viên đội vệ sinh môi trường bắc chiếc thang cao, cắt tỉa ở hai bên đường nhánh cây. Người đi bộ giẫm lên lá khô “lạo xạo”, khăn choàng dài quần ra sau lưng phát phơ, tạo nên đường cong đẹp đẽ.

Dự báo thời tiết càng lúc càng không chính xác, nói nhiệt độ sẽ giảm, sáng sớm thức dậy lại trông thấy nắng ấm muôn nơi. Nói trời sẽ ấm lên, vừa mở cửa đã bị gió lạnh tạt vào, rét buốt cả tim gan.

Trời lạnh ăn mặc không cẩn thận. Lúc rồi việc đứng trước cửa hàng nhìn dòng người tấp bập qua lại, người già đầu tóc bạc phơ khoác áo len dày cộm, các cô nàng trẻ tuổi vẫn mặc váy bó sát ngắn cũn.

Nghe A Lục giọng thủ thỉ với người nhà bên kia điện thoại: “Tuyệt rồi rồi ạ? Có lớn không? Ôi... Con muốn về nhà ngắm tuyết quá.”

Nghiêm Nghiêm ngẩng đầu ngắm phố phường, ban công trong khu dân cư, nhiều nhà đang phơi chăn. Đủ mọi màu sắc, hoa văn phong phú. Nhìn từ xa tựa như một bức tranh trừu tượng.

Chú Khoan đổi đồng phục mới cho nhân viên, áo sơ mi trắng viền đen, có điểm hoa văn nhí, áo khoác ngắn bên ngoài đính kim tuyến bạc. Giẫm trên nền gạch trắng đen xen kẽ, từng người bận bịu ra ra vào vào trước gương, cả cửa hàng óng ánh sắc bạc. A Tam sáng tạo mặc kèm chiếc quần đỏ tươi. Ngụy Trì bèn làm quân sư cho cậu ta: “Đội thêm cái mũ, màu sắc tươi một chút, đảm bảo thu hút mọi người. Ừm... Anh xem nào, màu vàng? Không được, không được. Màu đen? Không được, áo đã có màu đen rồi, không được. Phải rồi...”

Hung phấn vỗ tay đánh bốp, ông chủ Ngụy cứ như một nhà thiết kế thời trang vang lừng thế giới đang bận rộn sau cánh gà của fashion show,

ngón trở chỉ lung tung, nét mặt hung phấn: “Màu xanh lá! Xanh lá rất được. Nổi bật, tao nhã, lại đặc biệt!”

Chú Khoan đang xem báo lập tức phun cả ngụm trà vừa uống, A Tam xì mặt bất mãn chỉnh chuỗi dây đeo ở eo: “Xí, biết ngay anh chẳng tốt đẹp gì. Anh mới đội mũ xanh^[1]!”

[1. Đội mũ xanh là hình ảnh để chỉ những người đàn ông có người vợ ra ngoài ngoại tình, vụng trộm với kẻ khác.]

Sau lưng bất chợt thổi qua một luồng gió lạnh, A Tam sợ hãi ngoảnh đầu lại. Nghiêm Nghiêm đành mặt ném cả chồng khăn lông đã phơi khô cho cậu ta: “A Tam, mau xếp khăn cho gọn đi.”

Trón sau lưng Nghiêm Nghiêm, Ngụy Trì cười gian trá. Cái gọi là “cáo mượn oai hùm”, chính là thế này đây.

Những lúc riêng tư, Nghiêm Nghiêm bèn nhắc lại chuyện cũ: “Mũ xanh rất được, tinh tế, nổi bật, lại đặc biệt, phải không?”

Ngụy Trì cười, cười đến cơ mặt rung rung: “Đùa thôi, đùa thôi mà.”

Ngoảnh mặt sang còn không quên dặn dò: “Thật sự chỉ đùa thôi, em đừng tưởng thật.”

Nghiêm Nghiêm nheo mắt cười: “Ừ, em biết mà.” Nụ cười khiến người ta sờn tóc gáy.

Ngụy Trì thấy sống lưng mình rét lạnh từng hồi lại từng hồi.

Chú Khoan cũng dành chút thời gian về quê một chuyến, khi đi một mình, lúc về lại dẫn theo bà chủ bụng đã vượt mặt. Chú Khoan vẫn thường hay nói “nam tử hán đại trượng phu” mà nay bận bịu ra ra vào vào giúp vợ sắp xếp hành lý, bà chủ đứng trước cửa, nắm lấy cánh tay Ngụy Trì, hết như vị thái hậu thời xưa, chỉ cho gã xem biển quảng cáo của tiệm mình.

Khác với những cửa hàng khác dán ảnh minh tinh người mẫu, tấm áp phích được treo lên là ảnh cưới của vợ chồng chú Khoan. Bà chủ thân hình

mảnh mai mặc xường xám ngồi trước gương, chú Khoan mặc trường bào khoác áo ngắn, cúi đầu chải làn tóc đen nhánh cho vợ, hình ảnh vô cùng hạnh phúc.

Đứng trước cửa, bà chủ vác cái bụng to ôm từng cậu thợ. Nghiêm Nghiêm còn cho bà chủ xem bức ảnh cả bọn chụp chung lúc đôi đồng phục mới.

“Đẹp trai, đũa nào cũng đẹp trai!” Bà chủ tươi cười rạng rỡ.

Chú Khoan hấp tấp chạy ra, ôm eo vợ dìu vào: “Sao lại đứng đây thế này? Mau vào trong, coi chừng gió lớn.”

Mấy khách nữ nhanh miệng vây lấy bà chủ: “Ôi kìa bà chủ, bụng to thế này rồi! Đường xa như vậy mà phải đi đi về về, chị thật vất vả quá!”

Bà chủ thản nhiên như hoàn toàn không biết gì: “Điều kiện y tế ở đây tốt, đương nhiên sinh nở ở đây sẽ yên tâm hơn.”

Các khách nữ gật đầu khen phải. Cả cửa hàng tràn ngập tiếng cười.

Ngụy Trì âm thầm vỗ vai Nghiêm Nghiêm: “Em nhìn đôi diện kìa.”

Nghiêm Nghiêm nghe thế đưa mắt nhìn sang, trong quán ăn nhỏ đối diện, bóng chị Lợi thoáng qua rồi khuất dạng.

“Chắc là thiên hạ thái bình rồi.” Ngụy Trì thở dài, từ phía sau thuận thế kéo Nghiêm Nghiêm vào lòng.

Nghiêm Nghiêm liếc gã: “Gã chỉ là một kẻ hóng chuyện thôi mà, việc gì phải khổ tâm?”

“Phải, anh không khổ tâm.” Ngụy Trì vùi mặt vào vai Nghiêm Nghiêm, khước miệng nhếch lên tiếp lời cậu: “Có người vì chuyện này mà uống say trong cửa hàng anh, còn cưỡng hôn anh nữa, anh đương nhiên phải khổ tâm rồi.”

Vớ vẩn hết sức.

“Biển, em không có...” Nghiêm Nghiêm ngoảnh đầu, định phản bác.

Ngụy Trì cong mày, chu môi, khẽ rướn lên phía trước, vừa hay hôn đến khóe môi cậu: “Vậy cứ xem như anh cưỡng hôn em đi. Anh trước nay không tính toán nhỏ mọn đâu.”

“Anh...” Nghiêm Nghiêm quá quen với ánh mắt thăm thẳm này, vội vùng vẫy muốn gã dừng lại.

“Nghiêm Nghiêm...” Ghì lấy vai cậu, kéo cậu vào một góc mà thân không biết quỷ không hay, Ngụy Trì lướt lưỡi qua khóe môi cậu, giọng ngọt ngào, ẩn chứa ý cười, “Em kêu đi, kêu lớn một chút, mọi người sẽ quay sang nhìn chúng ta đấy.”

Nghiêm Nghiêm huých mạnh cùi tay về phía sau: “Anh đi chết đi!”, đôi môi khép mở, vừa khéo ngậm đầu lưỡi Ngụy Trì.

Tiếng cười trầm thấp thoát ra từ cổ họng hắn, Nghiêm Nghiêm mặt đỏ tía tai.

Ngực áp sát vào tấm lưng không ngừng vùng vẫy của cậu, Ngụy Trì khẽ phà hơi bên tai cậu: “Lần nữa nhé, lần cuối cùng. Ngoan, cho anh hôn em lần nữa thôi.”

Nghiêm Nghiêm uất hận lập lời thề: “Sẽ có ngày tôi cắn đứt lưỡi anh.”

Ngụy Trì vô cùng điềm tĩnh: “Em không nở đâu.”

Nghiêm Nghiêm nghiêng chặt răng, Ngụy Trì mỉm cười. Hôn lên lần nữa, lần nữa rồi lại lần nữa, mãi chẳng thấy lần sau cuối.

Cậu béo từng nói, đừng đọ đọ vô liêm sĩ với Ngụy Trì, gã mà đã vô liêm sĩ, thì ngay cả kẻ vô liêm sĩ chính cống cũng thấy xấu hổ.

Hai cửa hàng liền nhau luôn đóng cửa cùng lúc. Khi Nghiêm Nghiêm hạ cửa kéo xuống cũng là lúc Ngụy Trì bấm khóa bên mình.

Cậu thợ làm tóc dáng người gầy gầy, cao dong dỏng, cát chìa khóa, bước xuống bậc thềm. Sau lưng tựa như có cơn gió thổi đến hơi âm, tay gian thương chuyên bốc phét của quán net chạy lại bá cổ cậu, nửa ép nửa dụ, kéo cậu đi về quán nướng đầu phố, “Đi ăn khuya với anh, rồi sang nhà anh chơi game.”

Gió lạnh thổi lá khô xào xạc lướt qua. Dưới màn đêm, đôi tình nhân trẻ tuổi cùng ăn một xiên thịt dê, vợ chồng trung niên túi lớn túi bé bước xuống từ chuyến xe bus của siêu thị, ông bà lão dìu nhau chậm chậm đi qua.

Ngụy Trì sờ mũi nói: “Hồi anh còn đi học, buổi tối ai đi ngang qua nhà anh đều có thể nghe thấy tiếng bà ngoại đang mắng anh. Bà ngoại nghiêm khắc lắm, anh sợ nhất là thầy cô đến mách bà.”

Nghiêm Nghiễm lắc đầu thương cảm: “Xem ra còn chưa bị mắng đủ.”

Ngụy Trì cười tự giễu, tay dần trượt đến đầu vai của cậu.

Nhân viên quán nướng đứng bên bếp lò hồng rực nghi ngút khói chào hỏi: “Ô, anh Ngụy, anh Nghiễm, lại đi chung à?”

Ngụy Trì lớn tiếng đáp: “Ừ, đi chung.”

Nghiêm Nghiễm lặng lẽ theo sau gã, Ngụy Trì đột nhiên kéo vai cậu, xoay mặt sang ngắm kỹ: “Ừm, có tiến bộ.”

“Gì cơ?” Nghiễm Nghiễm không hiểu.

Ngụy Trì đắc ý: “Hồi trước em sẽ đỏ mặt.”

“...” Nghiễm Nghiễm “bộp, bộp, bộp” tự mình leo cầu thang gỗ lên lầu.

Ngụy Trì đứng dưới lầu cười ngờ ngạc nhiên: “Ừm, lại đỏ mặt rồi.”

Đỏ mặt thú vị hơn.

Mọi người trong nhóm game xôn xao thảo luận về cử chỉ khác thường của nhóm trưởng thời gian gần đây, không những đi khắp nơi nhờ tư vấn

phim hay, lại còn cả tối không online vào game, đến việc quan trọng như chiến đấu đội nhóm mà cũng khoanh tay không thềm quản.

Đám người mồm năm miệng mười đi đến kết luận: “Chắc chắn là đang yêu rồi.”

Bên này, hai người lặng im ngồi trên sofa nhà Ngụy Trì, đóng tai nghe ngóng.

Bạn gái nhóm trưởng là người thế nào nhỉ?

Có người nói, chắc hẳn là một em 9x, nhóm trưởng rõ ràng thích các em nhỏ dễ thương.

Có người nói, không chừng là một mỹ nhân, nhóm trưởng trước giờ rất có mắt nhìn.

“Không chừng là vợ người ta, gã đó trước nay hay làm bậy mà.” Một trong những tên bạn xấu của Ngụy Trì giễu cợt.

“Đi chết đi.” Ngụy Trì ngoảnh mặt thấp giọng mắng.

Nghiêm Nghiêm cắn môi nín cười.

Anh một câu tôi một câu, hình như chẳng ai tưởng tượng ra được bạn gái Ngụy Trì như thế nào. Giọng của cậu béo oang oang vọng ra từ trong loa: “Bạn gái của Ngụy Trì? Cho tôi xin... Anh ta có thể có bạn gái sao? Đừng có hù tôi. Cô bé đó chắc là mắt mù rồi.”

Giọng nói khỏe khoắn vui vẻ vang lên trong voice chat: “Tôi nói với mấy người rồi mà, Ngụy Trì làm sao mà lấy được vợ? Tôi lớn lên với anh ta, tôi còn giúp anh ta tặng hoa cho hoa khôi của trường, gặp mặt cô nàng quen trên mạng tôi trông chừng giúp, bị bạn trai của cô nàng dằn một trận, tôi ở bên cạnh chuẩn bị băng băng thuốc đỏ. Tôi còn không hiểu rõ con người anh ta à? Tôi không nói bừa đâu, tôi mà có em gái cũng không cho nó theo Ngụy Trì, lấy Ngụy Trì chẳng khác nào nhảy vào lửa hết...”

Trong ngoài đều lẫn ra cười, Nghiêm Nghiễm phải gục xuống bàn, úp mặt vào cánh tay mới ngăn được tiếng cười thoát ra.

Ngụy Trì gõ bàn phím “lách cách” như thể trút giận: “Phải không vậy? Phải không vậy? Một đám khốn nạn! Có ngon thì lần họp nhóm tới đừng có bèn mảng đến, nếu không... Hừ hừ!”

Cô nhin cười, Nghiêm Nghiễm tốt bụng tắt loa hộ gã: “Em về đây.”

Ngụy Trì ngạc nhiên: “Sớm vậy?”

“Ừ. Ngày mai phải dậy sớm.”

“Không phải ngày mai em nghỉ sao?” Ngụy Trì hỏi.

Nghiêm Nghiễm đứng dậy mặc áo khoác: “Sớm mai phải đi xem nhà, chỗ đang thuê đến năm sau là không thuê được nữa rồi.”

Ông chủ nhà cuối cùng cho tất cả khách trọ biết, chỉ có thể thuê đến cuối năm, sang năm có thể thuê tiếp hay không thực tình không có gì chắc chắn. Cùng lắm là kéo đến hết tết, sau đó thì không thể có nhiều người như vậy cùng thuê được nữa. Khách thuê lập tức tính toán, lần lượt ra ngoài tìm nhà, nếu không để đến cuối năm, đúng là phải lang thang không chốn nương thân rồi.

“Vậy em cứ đến đây sống đi.” Trường thương vẽ nên một đường cung hoàn hảo, chém sạch các quái đang vây xung quanh, không chút do dự, Ngụy Trì buột miệng.

Nghiêm Nghiễm khéo léo từ chối: “Để xem đã.”

“Cần gì phải xem...” Mười ngón tay nhảy nhót trên bàn phím, hai mắt Ngụy Trì dán chặt vào màn hình.

Nghiêm Nghiễm ngắt lời gã: “Ngụy Trì.”

“Ừm?” Ngụy Trì nghe gọi bèn ngẩng đầu.

Nghiêm Nghiễm chột ngoảnh lại, mỉm cười: “Em nghĩ, có lẽ em không mù đâu.”

“Hả?” Ngụy Trì nhất thời nghệt ra, “Là... là ý gì thế?”

Nghiêm Nghiễm cười mà không đáp, cúi người đẩy cửa rời đi.

Hồi lâu sau, Ngụy Trì mới vỡ lẽ, nhìn căn phòng bừa bộn, toét miệng như một thằng ngốc.

Trên màn hình game, vị anh hùng cưỡi ngựa xông pha ban nãy đang nằm lăn quay thành hình chữ đại, từng tốp quái vật không chút biểu cảm, chẳng thèm liếc mắt, giẫm lên thi thể anh hùng, nghênh ngang bước đi.

~*~

Trời càng lúc càng lạnh, các thương gia nóng lòng dán áp phích chủ đề giáng sinh lên tủ kính bày hàng, lại trang trí thêm hoa tuyết sáu cánh, cây thông xanh thẫm, ngôi nhà nhỏ nhỏ phủ đầy tuyết trắng. Bà ngoại Ngụy Trì kê gã dựng một cái ổ nhỏ cho mèo hoang trú đông. Bên ngoài quán nướng, một con chó hoang cao ngang thắt lưng người ngoan ngoãn nằm bên bếp lò hồng rực. A Kim thân thiết túm đám lông cổ nó, nói với Ngụy Trì và Nghiễm Nghiễm: “Đây là Vương Tài, anh em tốt của tôi. Trời lạnh rồi, nằm cạnh lò sẽ ấm hơn.”

A Lục cầm điện thoại cảm khái: “Mùa hè thì không thấy gì, sao vừa nổi gió lại thấy nhớ nhà rồi?”

A Tam chen vào ngôi phịch xuống: “Ngốc, tại lạnh đó.”

Giữa tiết trời lạnh lẽo, khi âm u khi đổ mưa, Nghiễm Nghiễm đi khắp đầu phố cuối hẻm, tìm kiếm một chốn dung thân.

Nghiễm Nghiễm nghĩ, mình chỉ cần một cái giường có thể ngon giấc là được rồi. Nhưng chột giật mình nhận ra, một cái giường tốt đã không rẻ, huống chi một căn hộ. Chỗ thuê rẻ thì cũ kỹ tồi tàn, chẳng dám vào ở. Nơi tốt một chút thì giá cả đắt đỏ, cả tháng nhịn ăn cũng không trả nổi.

Những khách trọ cùng thuê ngôi trong phòng khách chung ca thán: “Ông bà chủ chúng tôi nhiều tiền, muốn mua một căn biệt thự ven biển cũng dễ dàng như mua bắp cải ngoài chợ. Tôi chỉ cần một cái giường để ngủ, đi mỗi cả chân cũng vẫn không tìm được.”

Ngụy Trì vuốt mái tóc mềm mại của Nghiêm Nghiêm: “Đến nhà anh sống đi.”

Nghiêm Nghiêm vẫn lắc đầu: “Đề suy nghĩ đã, không cần vội.”

Ngụy Trì hỏi: “Khi nào đi xem nhà nữa?”

Nghiêm Nghiêm nói: “Chủ nhật này.”

“Ừm.” Ngụy Trì gật đầu, “Anh đi cùng em.”

Trong lòng Nghiêm Nghiêm dâng lên một niềm vui nho nhỏ: “Được thôi.”

Thuận tay kéo cậu vào lòng, Ngụy Trì vuốt làn tóc mềm của Nghiêm Nghiêm, miệng làu bàu: “Anh có ăn thịt em đâu chứ.”

Nghiêm Nghiêm khép hờ mắt khe khẽ cười, đánh vào bàn tay không chịu đàng hoàng của gã: “Cậu béo nói với em, lời của Ngụy Trì chỉ nên tin một nửa thôi.”

“Xì...” Ông chủ Ngụy vô cùng khó chịu.

Chủ nhật trời âm u, sáng ngày ra đã mù mờ chẳng thấy mặt trời.

Tay môi giới dẻo mỏ vỗ ngực đảm bảo với Nghiêm Nghiêm: “Đừng thấy chỗ này xa mà ngại, giao thông ở đây thuận tiện lắm! Xuống trạm xe điện ngầm đi bộ năm phút là tới! Cậu đứng ở trạm xe điện ngầm đã có thể nhìn thấy ngôi nhà ấm cúng của mình rồi.”

Nghiêm Nghiêm cùng Ngụy Trì xuống xe điện ngầm, nhìn ngó xung quanh, chẳng nhìn thấy thứ gì gọi là “nhà”, chỉ thấy công trình xây dựng khói bụi mịt mờ.

“Nhà em đâu?” Tay vịn vào trạm tàu, Ngụy Trì hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh, ra vẻ quan tâm hỏi han.

Nghiêm Nghiễm mặt mày xám xịt lồi gã đi tìm bản đồ giữa trạm xe điện hoang vắng.

Được người chỉ dẫn, đợi một lúc lâu mới leo lên xe bus vào khu dân cư, cả quãng đường xe đi xóc rã rời xương cốt.

Ngụy Trì bĩu môi, tặc lưỡi: “Đi bộ năm phút?”

Nghiêm Nghiễm xấu hổ nhỏ giọng lặp lại câu trả lời mà lúc trên xe cậu đã nói không biết bao nhiêu lần: “Người môi giới nói thế.”

Lúc đầu nghe quảng cáo đã thấy lạ rồi, vừa tiện lợi vừa giá rẻ như thế sao treo quảng cáo mãi vẫn không có ai thuê? Chỗ này thực chất cách trạm xe rất xa. Chỉ có người nhìn thấy bốn chữ “cho thuê giá rẻ” liền nhảy vào như Nghiêm Nghiễm mới phấn khởi chạy tới ăn quả lừa mà thôi.

“Người môi giới đâu?” Bị gió bụi tạt suốt cả quãng đường, sắc mặt Ngụy Trì giờ còn khó coi hơn cả thời tiết hôm nay.

“Anh ta nói hôm nay có việc đột xuất, không đến được.” Giờ nghĩ lại, đây có lẽ chỉ là cái cớ.

Một nơi hoang vắng thế này, đến một lần cũng đủ vất vả rồi.

“Tiền thuê khá rẻ, lại là nhà mới...” Gian nan biện giải, chính Nghiêm Nghiễm cũng cảm thấy chột dạ.

“Nói đại, cái chốn hẻo lánh thế này có chết ở đây cũng không ai biết, giá thuê mà không rẻ có ma mới đến ở!” Rút điện thoại ra xem giờ theo thói quen, Ngụy Trì lại giậm chân, “Lạy hồn! Đến cả sóng điện thoại cũng mất luôn!”

“Hình như môi giới từng nói, sóng không ổn định lắm.” Dù gì cũng đã thế này rồi, có khôn khổ hơn cũng chẳng thấm vào đâu. Nghĩ vậy Nghiêm Nghiễm chợt thấy thanh thản hơn.

Ngụy Trì nói đùa: “Vậy sau này anh làm sao gặp em?”

Một trận gió vù vù thổi tới, cát vàng tung bay, khói bụi mờ mịt, sắc trời tối sầm như sắp sập xuống. Trạm chờ tạm thời còn chưa hoàn thành, đến mái che mưa cũng chưa lắp xong. Nghiêm Nghiễm kéo Ngụy Trì đang giậm dũ: “Ngụy Trì, anh mang theo ô không?”

“Hả? Mang ô làm gì? Cũng có...” Hạt nước lạnh lạnh rơi xuống làn tóc trước trán hai người. Nghiêm Nghiễm chậm rãi cúi đầu, Ngụy Trì nói hết câu còn dang dở như một cái máy: “...mưa đâu.”

“Dự báo thời tiết nói sẽ có mưa. Lúc ra ngoài em lại quên mang ô.” Nghiêm Nghiễm ủ rũ nói. Rõ ràng không phải thuê nhà cho gã, nhưng ai kia lại sốt ruột hết như học sinh đòi bố mẹ đi chơi xuân, mới sáng sớm đã giục cậu mau chóng rời khỏi nhà.

“Có bao giờ anh xem dự báo thời tiết đâu.” Tâm trạng bình tĩnh trở lại, Ngụy Trì ngại ngùng nói.

Mưa vẫn ào ào trút xuống, không to, mãi chẳng thấy ngớt đi. Hai người co ro đứng dưới tấm biển mới dựng ở trạm xe, chần chừ do dự. Ngụy Trì cởi áo khoác che lên đầu gã và Nghiêm Nghiễm: “Về thôi, đừng xem nữa. Xa thế này, tối anh đưa em về đây rồi vòng về nhà chắc trời cũng sáng rồi.”

“Ừm.” Nghiêm Nghiễm thấp giọng đồng ý, cúi xuống do dự nhìn đôi giày bị mưa tạt ướt của hai người, “Ngụy Trì.”

“Ừ?”

“Lúc này tài xế có nói, hai tiếng mới có một chuyến xe bus.”

“Phải đợi bao lâu nữa?”

Nghiêm Nghiễm bình tĩnh nhìn gã: “Chuyến gần nhất mới đi xong.”

“Hả? Lúc nào?”

“Lúc anh giậm chân.”

Ngụy Trì chết đứng, trừng to mắt, giậm chân: “Há? Lạ hồn, giờ phải làm sao?”

Còn làm sao được nữa? Dùng đôi chân từ từ đi ngược trở lại.

Ướt sũng như chuột lột về lại trạm xe điện ngằm ban đầu. Nước mưa từ áo khoác thấm vào tận áo trong. Hai người giống như vừa được vớt từ dưới nước lên.

Không màng bùn lầy trên mặt đất, Ngụy Trì ngồi phịch ngay xuống đất, nhìn Nghiêm Nghiễm bằng ánh mắt phức tạp: “Nghiêm Nghiễm, anh chẳng thể ngờ là em lại dễ bị lừa đến thế.”

Nghiêm Nghiễm cắn rút lương tâm, ngoan ngoãn cúi đầu, lặng im nghe gã cần nhân.

“Nếu môi giới nói, có căn nhà miễn phí, chắc em cũng sẽ tin chứ gì?”

“Rốt cuộc là thằng khốn nào đã gạt em đến đây, anh...”

“Tin tin...” Phía trước vang lên hai tiếng còi xe ô tô, Nghiêm Nghiễm ngoảnh đầu nhìn, chuyên xe bus hai tiếng một lần cũng vừa hay đến trạm.

Bi kịch, bi kịch, đúng là bi kịch.

“Chúng ta tới, nó cũng tới.” Ngụy Trì lẩm bẩm một mình, trợn mắt nhìn chằm chằm thân xe, rồi sau đó thốt ra một câu chửi thề: “Mẹ kiếp...”

Đau khổ làm đầu óc cháng váng, Nghiêm Nghiễm nhẹ nhàng đến bên nắm lấy tay gã: “Xin lỗi, Ngụy Trì.”

“Ôi...”

Chán nản đến không thể chán nản hơn được nữa, Ngụy Trì mặc cho Nghiêm Nghiễm dắt mình đến trạm xe. Quẹt thẻ, vào trạm, hai người không ngừng vẩy nước xuống sàn khiến các nhân viên trong trạm khó chịu liếc nhìn. Ngụy Trì đứng trên thang cuốn, âm ức nói: “Nghiêm Nghiễm.”

“Ừ?”

“Về chơi game với anh.”

Nghiêm Nghiễm vui vẻ nhận lời: “Được.”

“Bữa tối ăn khuya với anh.”

“Ừ.”

“Rạng sáng có giải La Liga^[2], ở lại xem với anh.”

[2. La Liga: giải vô địch bóng đá Tây Ban Nha.]

“... Được rồi.”

Tóc cậu lấm tấm nước, từng giọt nước mưa lăn dài trên gương mặt trắng trẻo của cậu, quần áo bị nước mưa thấm ướt dính chặt vào thân người mảnh mai. Ngụy Trì nói một câu, cậu đáp một câu, mi mắt cong cong, môi thoáng nụ cười, giọng nói bất đắc dĩ nhưng lại hiền hòa.

Xe điện vùn vụt tới, mang theo gió thốc khiến toàn thân càng thêm lạnh giá.

Lật lại bàn tay đang nắm chặt lấy tay mình, Ngụy Trì kéo tay Nghiêm Nghiễm: “Nghiêm Nghiễm.”

Nghiêm Nghiễm quay đầu: “Sao vậy?”

Cửa tàu điện ngầm mở ra, hành khách kinh ngạc nhìn hai cậu thanh niên ướt sũng nắm chặt tay nhau. Mắt kính của Ngụy Trì bị nước mưa làm nhòe đi, trong ánh mắt ánh lên vẻ thương cảm. Trên sân ga còn đọng lại những vệt nước ngoằn ngoèo, mặc kệ ánh nhìn chăm chú và kinh ngạc của hành khách, Ngụy Trì nắm tay Nghiêm Nghiễm, kéo cậu vào lòng. Mũi giày giáp nhau, lồng ngực kề sát.

Nghiêm Nghiễm không hiểu: “Ngụy Trì?”

Ngụy Trì vùi mặt vào vai cậu, hít sâu: “Không có gì, chỉ là muốn ôm em thôi.”

Trước khi ra ngoài nếu nhìn qua tờ lịch bà ngoại treo sau cửa, Nguyệt Trì nhất định sẽ thấy chữ “Không nên xuất hành” to tướng được in đậm. Con người một khi đã xui xẻo thì sẽ không có điểm dừng, ví như uống nước thôi cũng bị sặc, ăn mì không có gói gia vị, ví như dự báo thời tiết nói “Có lúc có mưa nhỏ”, vừa bước ra khỏi trạm xe điện đã tuyệt vọng khi phát hiện ra rằng, mưa nhỏ nay đã lớn, một trận mưa to trắng trời trắng đất đang “lộp bộp” đánh vào màng nhĩ.

Những người qua đường che ô, bước chân vội vã không quên ném ánh nhìn về phía hai cậu thanh niên đang ngậy ra như phồng. Gương mặt Nguyệt Trì lại cứng đờ, trán bắt đầu nổi gân xanh. Nghiêm Nghiêm cúi đầu đứng bên cạnh, đầy vẻ ray rứt: “Xin lỗi... em... dự báo thời tiết nói là mưa nhỏ...”

Giọng mỗi lúc mỗi thấp, chính Nghiêm Nghiêm còn chẳng thể nói tiếp nữa.

Nguyệt Trì vẫn không nói tiếng nào, đứng chần ngay giữa bậc thềm y như Môn Thần, khiến người dân ra vào ga sợ đến mức phải vòng đường khác.

“Nguyệt Trì...” Cầm lấy tay Nguyệt Trì, Nghiêm Nghiêm cẩn trọng vỗ về.

Ông chủ Nguyệt nghiêng chặt răng, gân xanh nổi lên, mắt trợn trừng, gương mặt cứng đờ như vừa bị tiêm vi khuẩn *Clostridium botulinum*^[3].

[3. Clostridium botulinum là vi khuẩn gây tê liệt thần kinh khi bị ngộ độc thịt.]

Nghiêm Nghiêm lay lay tay hấn lấy lòng: “Nguyệt Trì, em mời anh đi ăn khuya.”

Nguyệt Trì khịt khịt mũi, Nghiêm Nghiêm siết chặt tay hấn hơn: “Nguyệt Trì...”

Ngụy Trì bằng lòng, cúi đầu, siết chặt tay Nghiêm Nghiễm, giọng điệu ủy khuất vô cùng: “Thật sao?”

“Thật mà.”

“Vậy bây giờ em hôn anh đi.”

“...”

Đừng đọ vô sỉ với Ngụy Trì, đừng đọ vô sỉ với Ngụy Trì, tuyệt đối đừng... Lời của cậu béo cứ như tin nhắn rác liên tiếp hiện trong đầu Nghiêm Nghiễm. Vùng khỏi bàn tay vừa có chút hơi ấm, Nghiêm Nghiễm thân nhiên bước đi dưới trời mưa lớn như không có gì xảy ra: “Giả đó. Mưa không tạnh đâu, em về trước đây, anh cũng mau về nhà đi.”

Ngụy Trì đuổi theo, nhanh chóng cởi áo khoác trùm lên đầu cả hai: “Biết ngay em sẽ không chịu mà.” Giọng điệu vài phần oán thán, vài phần giả vờ làm nũng.

Nghiêm Nghiễm vờ như không nghe thấy, nghiêng đầu cười trộm. Nước mưa rơi như trút trên đường đi bộ, tạt ướt gấu quần đã ướt sũng.

Những người lướt qua không ai là không vội vã bước nhanh, chân đạp vào vũng nước đọng cũng chẳng thấy cau mày. Nghiêm Nghiễm được Ngụy Trì che kín dưới áo khoác, len lén nâng tầm mắt, liếc nhìn cái cằm cùng đám râu ngắn cũn trên cằm gã. Những lúc uống bia, tay gian thương nói khoác chẳng cần soạn trước từng ba hoa rằng, gã năm xưa cũng là một anh chàng ngọc thụ lâm phong, phóng khoáng bất phàm, nổi tiếng trong trường. Tan học có biết bao nữ sinh buộc nơ hồng chạy theo đưa thư tình, tiết Thử dục có bạn học nữ chu đáo chuẩn bị nước uống lạnh. Thế nên đi tới đâu đều rộn vang tiếng cười.

Lúc đó Nghiêm Nghiễm quay đầu, đúng lúc tivi trong quán nướng đang phát tin tức giải trí, chẳng biết là anh chàng thần tượng nào đang rời khỏi sân bay, trên màn hình toàn là các fan nữ la hét khóc thút thút. Nghiêm Nghiễm nhìn kỹ, ừm, kiểu tóc này của thần tượng mình cũng cắt được. Sau đó lại vỗ đầu Ngụy Trì: “Ngoan, hoang tưởng có hại cho sức khỏe.”

Giờ nghĩ lại, có lẽ, đại khái, chắc là, hình như, có thể lời Ngụy Trì nói có một phần tỷ là sự thật. Mắt nhìn người đàn ông phía trước có biểu cảm chăm chú, tròng mắt sâu, mũi thẳng và cao, đường nét gương mặt nhìn nghiêng rõ ràng và cứng cỏi. Nghiêm Nghiễm chợt nhớ đến bóng lưng một người một ngựa xông pha mà không biết sợ hãi. Rất uy vũ, giống như một anh hùng. Bất kể là trong thế giới ảo hay đời thực.

Trong ánh nhìn si mê của Nghiêm Nghiễm, anh hùng bất mãn lên tiếng: “Bị người ta nhìn thấy thì đã sao? Hôn một cái cũng không được sao?”

... ..

Anh hùng thân cao tám thước vụt biến thành một thằng nhóc lưu manh không lấy được kẹo liền ăn vạ.

Nghiêm Nghiễm khò sở ngoảnh mặt sang hướng khác: “Ngụy Trì...”

“Ừ?”

“Nếu anh là một tên câm thì tốt biết mấy.”

Mưa mãi không tạnh, lớp gạch đủ màu sắc trên vỉa hè được gột rửa nên màu sắc tươi tắn hơn, cửa hàng bên đường cũng không đông khách, cô chủ cửa hàng tranh thêu chữ thập nhàn nhã trước khung thêu mùa lượn đường kim mũi chỉ, tiệm đồ da kế bên mở loa thật lớn, những ca khúc kinh điển như “Hai con bướm”, “Nước hoa có độc”, “Phía trên vàng trắng”... vang lên khiến lòng người rung động.

Thằng nhóc lớn xác không ngậm được miệng lấy một phút, chu môi trút hết mọi ảm ức trong lòng: “Em lúc nào cũng đả kích anh, cũng có lúc em có thể khen anh mà. Anh thừa nhận mình có hơi tự tin thái quá, nhưng con người luôn cần chút kích lệ. Bị đả kích nhiều như thế, anh sẽ trở nên yếu đuối mất.”

Nghiêm Nghiễm trầm nghĩ, phải, anh yếu đuối, anh rất yếu đuối, Phụng tỷ^[4] cũng không yếu đuối bằng anh

[4. Phụng tử tên thật là La Ngọc Phụng, một cô gái nổi tiếng trên cộng đồng mạng Trung Quốc bởi những phát ngôn gây sốc và sự tự tin thái quá của mình. Từ đó, “Phụng tử” trở thành cách nói mỉa mai châm biếm một ai đó ba hoa, khoác lác.]

Nét mặt Ngụy Trì đầy tổn thương: “Nghiêm Nghiễm, em chẳng tốt với anh gì cả.”

Nghiêm Nghiễm nghĩ tới chuyện hôm nay, xấu hổ không thốt nên lời.

“Quân Quân nói, ngày nào anh cũng sang tiệm làm tóc tìm em, không ra dáng ông chủ gì hết.”

Nghiêm Nghiễm gật đầu: “Cô ấy nói đúng.”

Ngụy Trì cắn phải lưỡi.

Nhe răng toét miệng một hồi, Ngụy Trì lại nói: “Vì luyện level chung với em, ngay cả trận chiến đồng đội anh cũng không tham gia, tụi thằng béo suýt nữa thì bóp chết anh.”

Trọng sắc khinh bạn. Nghiêm Nghiễm có thể đoán được bọn thằng béo đã mắng những gì.

Ngụy Trì từ từ ôm lấy Nghiêm Nghiễm đi về phía trước: “Còn nữa, bảo em dọn tới nhà anh, em cũng không chịu.”

“Em muốn suy nghĩ thêm...” Nghiêm Nghiễm bất lực giải thích.

Ngụy Trì cúi đầu ủ rũ tiếp lời: “Anh biết ngay mà.”

Nhìn gương mặt gã không vui, Nghiêm Nghiễm thấy khó xử, chủ động vươn tay chạm đến cánh tay đang giơ cao áo khoác của gã: “Lạnh không? Để em thay anh.”

Ngụy Trì bắt chước giọng điệu của Nghiêm Nghiễm: “Không lạnh, anh muốn suy nghĩ thêm đã.”

Nghiêm Nghiễm tức giận nhìn gã. Ngụy Trì trề môi, cười thật xấu xa.

Chuông điện thoại réo rất vang lên, giọng nói cô ý trầm bổng vang vọng giữa tiếng mưa rào: “Khởi tẩu bệ hạ, bên ngoài có một tên điêu dân cầu kiến, tiếp kiến hay là trảm ả?”

Người đi đường đồng loạt nhìn sang, có người không nhịn được bật cười thành tiếng.

Nghiêm Nghiễm thấp giọng giục: “Bệ hạ, mau nghe đi.”

Ngụy Trì nhướn mày, ý bảo Nghiêm Nghiễm nhìn đôi tay đang giơ cao của hắn: “Làm phiền ái khanh!” Một bụng xấu xa đều viết hết lên trên mặt.

Nghiêm Nghiễm sờ vào túi quần gã: “Ở đâu?”

Ngụy Trì then thùng đá mắt với cậu: “Ghét ghê, sàm sỡ người ta.”

Nghiêm Nghiễm đen mặt: “Ngụy Trì.”

“A, đừng sờ chỗ đó, đừng, um...”

“Có tin em mách với bà ngoại anh không?”

“Trong túi bên phải.”

“Ngoan, như vậy mới là bé ngoan.” Nghiêm Nghiễm đột nhiên cao giọng. Không để tâm người ngoài dòm ngó, cậu đứng ngay đầu đường, sờ mái tóc ướt sũng của Ngụy Trì một cách dịu dàng, giống như xoa đầu cún con vậy, “Rồi nhé, em khen anh rồi đó.”

Ngụy Trì đánh trống lảng: “Xem giúp anh là ai gọi vậy?”

Chuông đã tắt, Nghiêm Nghiễm giờ điện thoại lên, Ngụy Trì quay đầu sang. Màn hình sáng lên lập tức dính phải nước mưa, Nghiêm Nghiễm vội vã dùng tay lau quệt, màn hình cảm ứng tự động thay đổi, trong điện thoại của Ngụy Trì, Nghiêm Nghiễm thấy ảnh mình đang ngủ.

Nghiêm Nghiễm trong điện thoại an tĩnh nhắm mắt, nét mặt nhàn nhã, khóe môi hơi cong. Nghiêm Nghiễm không nhớ mình từng chụp tấm ảnh

này.

“Ừm...” Ai kia không kịp ngăn cản, chột dạ nhìn đi chỗ khác.

Nghiêm Nghiễm cũng ngây ra: “Lúc... lúc nào thế?”

Kẻ vừa nãy còn nói không biết ngưng giờ ngại ngừng nhìn sang mấy biển quảng cáo bên đường: “Cái lần anh bị bệnh, anh thức dậy sớm, em vẫn còn ngủ...” Không hiểu là bình minh quá rực rỡ hay đáng vẻ em ngủ quá đẹp, nhưng thật lòng chỉ muốn lưu giữ cảnh tượng này, thế lại tiện tay lấy điện thoại...

Đoạn sau Ngụy Trì không nói ra, Nghiêm Nghiễm nhìn gã, đột nhiên hai má ửng hồng: “Cho nên lần đó anh mới không cho em xem điện thoại.”

Lúc đùa giỡn đó, lục được tám hình cô nàng nóng bỏng trong điện thoại Ngụy Trì, chẳng qua chỉ nói đùa vài câu, gã nhanh chóng giật điện thoại về. Lúc ấy cảm thấy gã thật kỳ lạ, nhưng sau đó quá nhiều chuyện xảy ra, Nghiêm Nghiễm cũng quên mất. Giờ thì hiểu ra nguyên nhân rồi.

“Em nói vậy thì là vậy.” Ông chủ Ngụy lần đầu tiên trong đời bị truy vấn gắt gao đến thế. Ngụy Trì trầm nghĩ, lay hôn, ông đây bán đĩa lậu bị cảnh sát mời lên cũng không lằng nhằng thế này.

Nghiêm Nghiễm cũng không giữ được bình tĩnh, trong đầu chột lóc lên, một dấu chấm hỏi to hơn lập tức hiện ra: “Vậy... lần đó anh nói cũng là thật?”

“Gì cơ?” Đột ngột dừng chân, Ngụy Trì căng thẳng co người lại.

Nghiêm Nghiễm đã biết được đáp án, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng rực của gã, chậm rãi dùng ngón tay chỉ vào nơi đuôi mắt của mình: “Anh từng hôn em, ở đây.”

Cái đêm cùng ngủ một giường, gã nửa đùa nửa thật: “Nghiêm Nghiễm, anh từng hôn em, trên mặt, ở đây này.”

Thì ra là thật.

Ngụy Trì nóng bừng mặt: “Anh... bậy bạ cái gì thế!”

Hạ tay vắt áo khoác ra sau lưng, ông chủ Ngụy ngược chín mặt kéo Nghiêm Nghiễm chạy về ngã ba kế tiếp: “Chuyện hồi nào thế? Anh không nhớ, quên rồi!”

“Ngụy Trì”. Nghiêm Nghiễm gọi gã.

“Chuyện gì để sau hãy nói.” Ngụy Trì quyết tâm giữ trò vô lại. Lạy hôn, ông đây là nam tử hán đại trượng phu, ông đây nói không có là không có.

Nghiêm Nghiễm đứng tại chỗ không chịu đi: “Nói ngay tại đây.”

“Thật sự không có.” Ngụy Trì vội vàng phủ nhận.

Nghiêm Nghiễm dịu dàng nhìn vào mắt gã, nhón chân, hai tay vòng quanh cổ gã, đôi môi mềm chạm đến khóe môi gã.

“...” Cứng đờ nuốt ngụm nước bọt, tròng mắt Ngụy Trì muốn rớt ra ngoài.

Nghiêm Nghiễm áp vào mặt gã, nhẹ nhàng hỏi: “Nói đi, thật ra có hay không?”

Ngụy Trì an ủi mình, bà ngoại nói, làm đàn ông phải thành thật: “Có”.

Ôm lấy eo cậu, cúi người để cái hôn trở nên sâu hơn.

Mưa vẫn tiếp tục rơi, từng giọt nước từ tầng mây trút xuống dệt nên làn mưa, lại đan xen lấy nhau thành một tấm lưới kín kẽ. Người đi đường cúi đầu cầm ô như hóa mờ ảo sau làn mưa. Xe cộ đi lại, cây ngô đồng đã trụi hết lá đều trở thành những mảng màu ngung đọng.

Ngụy Trì thì thầm bên tai Nghiêm Nghiễm: “Đến nhà anh tắm nước nóng rồi hãy về, nhé?”

Hơi thở Nghiêm Nghiễm một thoáng lồi nhịp. Sau đó, rất nhẹ rất khẽ, Nghiêm Nghiễm đỏ bừng mặt gật đầu: “Vâng...”

~*~

Tựa vào lớp gạch men trắng tinh do trời đổ mưa mà trở nên ẩm ướt, nước nóng vừa mở, hơi nước ùn ùn phủ kín mặt gương.

“Thì ra em thích làm trước gương.” Người đàn ông phía sau mặt dày trêu chọc, “Anh nhớ rồi.”

“Anh nói bậy gì đó.” Giận dữ xoay người, Nghiêm Nghiễm lại không dám ngẩng đầu nhìn Ngụy Trì, mắt chạm đến bờ vai trần của gã, cậu bất giác run lên.

Cánh cửa kính của phòng tắm từ từ khép lại, đứng chen dưới vòi sen nho nhỏ, Nghiêm Nghiễm càng cảm nhận được hơi thở nóng rực tỏa ra từ thân thể trần trụi của Ngụy Trì: “Ngụy Trì...”

Bị đẩy đến dưới vòi hoa sen, nước nóng đột ngột trút xuống thân người rét lạnh do bị nước mưa làm ướt, Nghiêm Nghiễm bỗng run lên cầm cập.

Tiếng cười trầm thấp truyền đến từ lồng ngực Ngụy Trì: “Đừng căng thẳng.”

“Em căng thẳng, anh sẽ càng căng thẳng hơn.” Ngụy Trì nói.

Ngón tay thuận theo dòng nước nhẹ nhàng chạm vào thân thể Nghiêm Nghiễm, cậu lại run lên lần nữa.

Ngụy Trì kêu lớn: “Ai dà, em đừng run mà.”

Nghiêm Nghiễm càng không dám động đậy nữa, môi mím chặt, lưng tựa vào gạch men lạnh lẽo, hai tay đặt thế nào cũng thấy không tự nhiên.

“Nghiêm Nghiễm”. Im lặng hồi lâu, Ngụy Trì chợt lên tiếng.

Nghiêm Nghiễm run run mở miệng: “Vâng?”

“Chúng ta nói chuyện đi, như thế này cứ sao sao ấy, anh không làm được.”

Mở đôi mắt đang nhắm ra, Nghiêm Nghiêm từng chút từng chút hướng ánh mắt lên khuôn mặt của Ngụy Trì.

Cái không khí vừa ám muội vừa mê hoặc trong tiểu thuyết thật ra từ đâu mà có? Hai người trần trụi cùng nhau nghiêng đầu nghĩ ngợi.

“Ha...” Bốn mắt nhìn nhau, cả hai phì cười.

“Anh đã nói mà, không khí không đúng.” Kéo tay Nghiêm Nghiêm vòng quanh cổ mình, Ngụy Trì không quên bao biện cho mình.

Nghiêm Nghiêm lặng im nhìn trời: “Thì ra anh cũng căng thẳng.”

“Lần đầu tiên ai mà không căng thẳng?” Ngụy Trì lẩm bẩm.

“Cái gì?” Trong tiếng nước, Nghiêm Nghiêm nghe không rõ.

“Không có gì.” Không để Nghiêm Nghiêm lại có cơ hội mở lời, Ngụy Trì hôn lên môi cậu.

Dùng răng cắn lên đôi môi bị hút đến sung mọng, rồi dùng đầu lưỡi tách hàm răng đang nghiền chặt của cậu, chiếc lưỡi linh hoạt quen thuộc vươn vào vòm miệng đảo lượt khắp nơi. Đầu lưỡi quán quýt, thân thể áp sát vào nhau vô cùng khăng khít.

“Ngụy Trì, đợi đã... ừm...”

Nước nóng nương theo đường nét cơ thể chảy từ đỉnh đầu xuống tới gót chân, Nghiêm Nghiêm bị nước xối không mở mắt ra được, cảm giác bàn tay Ngụy Trì trượt từ gáy xuống ngực cậu: “Không lạnh nữa?”

“Ừm...” Cổ họng tựa như bị bông gòn thít chặt, lại thấy như có thứ gì đó muốn dâng trào từ trong cuống họng, xông ra khỏi làn môi mím chặt, Nghiêm Nghiêm không dám mở miệng, chỉ ậm ừ đáp lại.

Ngón tay Ngụy Trì lướt trên thân thể ướt đẫm của cậu tựa như đang chơi đàn, đầu ngón tay mang theo nước nhẹ nhàng lướt qua, khiến Nghiêm Nghiêm khẽ run lên: “Nghiêm Nghiêm, em lại run rồi.”

Lưng tựa vào lớp gạch men trơn ướt, Nghiêm Nghiễm bắt giắc cong người, bởi ngón tay Ngụy Trì quấn quanh trêu đùa đầu nhũ mà không ngừng lui lại, mười ngón tay trong vô thức lại vươn lên len vào làn tóc rối của gã, “Anh đừng nghịch nữa...um...”

“Anh không có.” Phản bác một cách nghiêm túc, Ngụy Trì nghiêng người thuận theo khöhe miệng khẽ hé của cậu, liếm lướt từ môi đến răng, một tay chậm rãi dọc theo eo, tìm đến phía dưới: “Nhưng từ lúc này, anh phải nghịch rồi.”

Hơi thở Nghiêm Nghiễm hỗn loạn, Ngụy Trì dịu dàng bên tai, phà ra hơi thở nóng rực: “Thường ngày em làm thế nào? Thế này? Hay như vậy? Hoặc ... như thế này?”

Khác hẳn với những khi tự an ủi thường ngày, lực tay và sự đụng chạm lạ lẫm chưa từng ném trái khiến Nghiêm Nghiễm không thở nổi: “Không, không phải... A...”

Nước ấm không ngừng tuôn ra từ vòi sen, xung quanh bốc lên hơi nước trắng xóa, mặc cho ngón tay nắm bắt thế nào, trong tay vẫn chỉ là cảm giác ấm ướt, chỉ có từng đợt khoái cảm truyền đến từ thân dưới không ngừng va đập vào trái tim vốn đã loạn nhịp.

Giọng nói trầm thấp quyến rũ của Ngụy Trì vờn bên tai: “Nghiêm Nghiễm, em rất nhạy cảm.”

Ánh mắt mở lớn giận dữ lại đổi lấy một nụ hôn dài điền đảo đất trời.

Ham muốn mỗi lúc một mãnh liệt, ngón tay lả lướt mỗi lúc một dịu dàng hơn. Nghiêm Nghiễm siết chặt cánh tay, áp sát vào Ngụy Trì hơn nữa: “Ừm...Ngụy Trì...”

“Anh biết, anh biết.” Ngụy Trì hôn cậu không biết mệt mỏi, nụ cười dịu dàng lại thoáng gian xảo, “Đừng vội, anh cho em... Ha ha, Nghiêm Nghiễm...”

“Ừ?”

“Chỗ này của em không bằng anh.”

“Biên! A...”

Không kịp có bất cứ phản ứng nào, khoái cảm mãnh liệt qua đi, Nghiêm Nghiễm mềm lả người ngã vào lòng Ngụy Trì.

Ngón tay vẫn lướt trên người cậu, Ngụy Trì ôm eo Nghiêm Nghiễm, sờ nắn đầy ám muội: “Thế nào?”

“Ngụy Trì...”

“Sao?”

Yếu ớt dựa vào người Ngụy Trì, Nghiêm Nghiễm lí nhí: “Vào giường đi...”

~*~

Xong việc, Ngụy Trì ôm lấy Nghiêm Nghiễm dịu dàng dụ dỗ: “Dọn đến sống với anh đi, sao cứ nhất thiết phải thuê nhà chứ?”

Một lúc sau, Nghiêm Nghiễm mới tỉnh táo lại: “Em không sống một mình.”

“Sao?”

“Còn A Lục nữa.”

Đề Bàng muốn kết hôn với bạn gái, A Tam, A Tứ thì nói dọn đến sống cùng đồng hương. Vốn dĩ dọn sang sống cùng Ngụy Trì cũng không sao. Kết quả, cậu nhóc A Lục xui xẻo đó khóc lóc chạy đến nói, ông chủ thuê nhà nói bây giờ muốn lấy lại nhà làm đám cưới cho con trai, A Lục sớm sẽ phải lang thang ngoài đường. Thế là, lòng tốt trời dậy, Nghiêm Nghiễm đưa ra một chủ ý khiến Ngụy Trì có thể thổ huyết ba thước: “Anh cũng phải thuê nhà, chúng ta thuê chung vậy.”

“Là vậy đó.” Nghiêm Nghiễm giọng điệu bình thản kể rõ ngọn nguồn với Ngụy Trì.

Ngụy Trì tức đến tím mặt. Im lặng nghiên răng hồi lâu, ông chủ Ngụy bắt đắ dĩ vùng dậy khỏi chắ: “Không nói nữa, anh đi xả nước nóng cho em tắm.”

Đợi hồi lâu, Nghiêm Nghiểm vẫn không động đậ.

Ngụy Trì quan tâm khom lưng sờ trán cậu: “Sao thế?”

Oán giận nhìn tên ngốc chẳng biết gì, Nghiêm Nghiểm cắn viền chắ: “Anh cho rằng, bây giờ em còn có thể xuống giường đi lại à?”

“Tại sao?” Ngắy ngắy ngô ngô, một tên ngốc vẫn không hiểu gì.

Nghiêm Nghiểm hít vào rồi lại thở ra, lạnh lùng ném ánh mắt lên gương mặt đang nghiểm túc suy nghĩ của hắ: “Eo em đau.”

Ngoài eo ra, còn có một chỗ khác đau chét đi đượ.

“À...” Ngụy Trì vỡ lẽ.

Đau lòng cúi người hôn lên gương mặt cậu, Ngụy Trì hàm ý sâu xa liểm môi, cười hì hì đè lên người Nghiêm Nghiểm: “Vậ thì một lần nữa nhé, cơ hội hiểm có mà.”

Chương 8

Thời tiết tháng Chạp nói thay đổi là thay đổi ngay, hôm qua còn đem áo ấm chặn bông phơi ngoài ban công, thoáng một cái đến nửa đêm đã nổi gió thét gào, sáng hôm sau trời vừa mưa vừa đổ tuyết, nếu không trùm kín người như con chim cánh cụt thì tuyết đối không dám ra đường.

Tết Tây còn chưa tới, thợ trong cửa hàng đã nhớ nhà da diết, bắt đầu bàn tính xem nên mua vé tàu hỏa vào lúc nào để kịp về nhà đoàn viên với gia đình trước đêm 30.

Thời tiết mỗi ngày một lạnh, giá nhà trong thành phố ngày một leo cao, thị trường nóng đến mức người ta phải tặc lưỡi. Mấy công ty môi giới nhà đất ở ngay đầu phố ngày nào cũng nườm nượp khách, làm ăn khấm khá đến mức một người tự xưng là “Không có tính ty nạn” như chú Khoan cũng phải đỏ mắt. A Lục có một người đồng hương làm nhân viên ở đó. Cậu ta thường đến cửa hàng cắt tóc, trong lúc gọi đầu nghe vô số cuộc điện thoại: “A lô, ông Trương, tôi là Jerry đây, sao cơ, ông đến rồi à? Tôi tới ngay, tới ngay đây”

Lúc nghe điện thoại, cậu ta ba hoa với A Lục đứng sau lưng: “Cậu thấy đấy, tôi bạn muốn chết đây. Không phải khoác lác mà là bạn thật đấy, đi gặp khách hàng đến mức chân rã rời cả ra. Cậu đoán xem, năm nay tôi kiếm được bao nhiêu?”

A Lục cúi đầu nhìn đám bọt trắng đen trên đầu cậu ta. Cậu ta cũng không để tâm, xòe ngón tay, giơ tay cao đến mức bên kia đường cũng nhìn thấy: “Tùng này này. Hi hi, đây chỉ là một phần thôi. Ông chủ nói, năm nay làm ăn khấm khá, cuối năm còn có tiền thưởng nữa. Sang năm mới, ông ấy sẽ đưa chúng tôi đi du lịch nước ngoài. A Lục, cuối năm cậu định về quê thế nào? Lại tàu hỏa à? Đúng là làm khổ bản thân, bao nhiêu người chen chúc trên tàu khác gì hoa quả đóng hộp. Còn phải túc trực ở bến xe mấy đêm liền để mua vé, mà mua được hay không lại là chuyện khác. Trời lạnh

thế này, đúng là cực hình. Tôi tính kỹ rồi, đặt vé máy bay, ngồi máy bay về quê. Haha, người có tiền cũng nên biết hưởng thụ đúng không?”

A Lục cười đáp: “Vậy sao? À, phát lên rồi mà, cho bố mẹ cậu nở mày nở mặt”.

Quay đi giả vờ như lấy khăn bông, đi tới chỗ Nghiêm Nghiêm, nhún vai: “Anh Nghiêm, sao em thấy trong lòng khó chịu quá?”

Nghiêm Nghiêm vỗ vai cậu an ủi: “Mặc kệ đi, hai đứa từ nhỏ đến lớn cùng nhau, tính cậu ta thế nào em chưa biết sao?”

Jerry đằng kia lại lớn tiếng nói chuyện với người khác. Khoác bộ vest trên ngực có thêu logo của công ty, thắt cà vạt sọc xanh vàng, trên đầu còn đầy bột xà phòng trắng xóa, nhưng cậu ta không thấy xấu hổ, gặp ai cũng đưa danh thiếp. A Lục một mình đứng trong gian phòng, lẩm bẫm: “Lại còn Jerry... Xì, ở quê ai chẳng biết biệt danh của cậu là Chuột?”

Lúc tính tiền, Jerry đảo mắt như muốn tìm A Lục. Nghiêm Nghiêm có ý đến sau lưng cậu ta: “Cậu còn cần gì không?”

Người thanh niên biết cách giao tiếp hơn A Lục, liền nở nụ cười rạng rỡ: “Không có gì. Lúc này tôi thấy lóe lên một cái, cứ ngỡ cúc áo rơi xuống sàn. Ha ha, có lẽ tôi hoa mắt rồi”.

Sau khi Jerry đi khỏi, A Lục mới từ nơi nào đó đi ra, theo sau là Ngụy Trì. Ngụy Trì kéo cậu ta ra ngoài, hai người đứng ngoài cửa hàng thăm thăm thì thì. Nghiêm Nghiêm khoanh tay, nheo mắt, chậm chậm đi đến phía sau quầy tính tiền. Vừa nhìn là biết có chuyện gì mờ ám. Ngụy Trì một tay khoác vai A Lục, hăng say nói gì đó, chốc chốc lại liếc nhanh vào trong cửa hàng.

Cái kiểu mày đưa mắt gian mãnh liệt ấy y hệt mấy tay bán vé chợ đen ngoài bến xe. A Lục bị gã kẹp dưới vòng tay như con gà con, nét mặt lúc vui lúc do dự. Ngụy Trì chẳng cho A Lục có cơ hội mở miệng, vỗ ngực nói đến cả văng nước bọt.

Sau đó, A Lục dường như đã nhẹ nhõm, hớn hờ đẩy cửa đi đến chỗ Nghiêm Nghiêm: “Anh Nghiêm, nói với anh một chuyện, em tìm được chỗ thuê nhà rồi, là anh Ngụy tìm giúp em. Cách đây không xa, hơn nữa còn là nhà mới xây chưa được mấy năm”.

“Ồ? Thật à?” Nghiêm Nghiêm cười, thong thả liếc mắt nhìn ra bên ngoài.

Ông chủ Ngụy vẫn ở đó, mặt hướng ra đường, hai tay đút túi áo khoác, ra vẻ đứng đắn. “Giá thuê nhà thế nào?”

“À, đắt hơn chỗ em đang thuê 300 tệ”. Ngại ngùng sờ sờ mái tóc xịt keo, A Lục vội giải thích: “Nhưng, nhưng thế là rẻ rồi, là giá thấp nhất rồi. Jerry nói với em, nhà ở chỗ đó rất đắt khách, nhà nào tốt một chút đều hét giá trên trời, chút tiền lương ít ỏi của em thực tế không ở đó được. Ha ha, anh Ngụy đã giúp em rất nhiều. Chỉ là... Chỉ là...”

Đang hớn hờ, A Lục đột nhiên gục đầu khó xử: “Anh Nghiêm, em xin lỗi anh...”

Nghiêm Nghiêm quan tâm hỏi: “Sao thế?”

“Căn nhà đó cái gì cũng tốt, chỉ là... chỉ là...” A Lục cúi đầu, giọng lí nhí: “Chỉ là hơi nhỏ một chút. Hơn nữa... hơn nữa đã có người vào ở rồi”.

Nghiêm Nghiêm đã hiểu ra. Ngụy Trì làm gì tốt bụng đến mức quan tâm A Lục có chỗ ở hay không? Bản thân gã còn sống trong chuồng heo kia kìa!

“Anh Nghiêm, chúng ta đã nói là thuê chung, nhưng mà em... chủ nhà nói... là...”

“Chỉ có thể ở thêm một người phải không?” Nhìn cậu ta căng thẳng đến độ nước mắt rom róm nước, Nghiêm Nghiêm giúp cậu nói nốt lời còn lại.

“Sao anh biết?” Mắt A Lục mở to vì ngạc nhiên.

Nghiêm Nghiễm bực bội liếc nhanh ra ngoài cửa: “Anh đoán thôi”.

A Lục thật thà, đầy vẻ ăn năn: “Anh Nghiễm, xin lỗi. Chúng ta đã nói sẽ cùng thuê nhà, nhưng em... Căn nhà đó...”

Nói rồi khoe mắt cũng đỏ hoe. Nghiễm Nghiễm mềm lòng, kéo cậu vào quây tính tiền, tay rút vội một xấp khăn giấy: “Không sao, anh không sao đâu. Chuyện thuê nhà anh có thể tự mình giải quyết”.

A Lục vẫn buồn bã: “Nhưng em thấy mình thật không có nghĩa khí. Hay là, anh Nghiễm à, em không thuê căn nhà đó nữa, chúng ta tìm chỗ khác...”

Nghiễm Nghiễm cuối cùng cũng thấu hiểu cảm giác của chú Khoan khi đối diện với cậu năm xưa, cậu vươn tay xoa đầu A Lục: “Nói lung tung nào? Em gọi đầu đến mù đầu rồi à? Căn nhà tốt như thế em còn muốn đi đâu tìm nữa?”

Thằng bé xui xẻo, lên thuyền bọn cướp mà không biết. Em thử không thuê xem, anh Ngụy tốt bụng kia không bóp chết em mới là lạ.

“Nhưng mà...” Tay cầm khăn giấy đầy vẻ đáng thương, A Lục mở miệng muốn nói gì đó.

Nghiễm Nghiễm không cho cậu ta cơ hội, nắm lấy bờ vai yếu đuối của cậu, trịnh trọng khấn khoản: “Anh ấy đã tốt bụng tìm giúp em một căn nhà, em cứ coi như nể mặt anh ấy đi. Anh thật sự không sao đâu, trên đời này ngủ đâu mà chẳng được?”

“Thật à?”

“Ừ”. Nghiễm Nghiễm gật đầu.

A Lục cuối cùng cũng yên tâm, dụi dụi đôi mắt đỏ hoe, đưa tay quệt quệt mũi: “Vậy em đi làm việc đây”.

“Đi đi”. Nghiễm Nghiễm thở phào một tiếng.

A Lục vừa mới đi được nửa bước đã quay lại: “Anh Nghiêm, em vẫn thấy mình không có nghĩa khí. Ừm... Nếu anh không tìm được chỗ, cứ đến tìm em. Cùng lắm, anh nằm giường, em nằm đất!”

Nghiêm Nghiễm vội xua tay bảo không cần.

A Lục ngần ngừ gật đầu, khóe miệng nhếch lên, chợt nhớ ra việc gì bèn háp tấp nắm lấy tay áo Nghiêm Nghiễm: “Phải rồi, em còn phải cảm ơn anh Ngụy nữa. Anh Nghiêm, em nên cảm ơn anh ấy thế nào đây? Mời anh ấy bữa cơm được không? Hay là mua gì đó? Anh Ngụy thích gì nhỉ? Có thứ gì anh ấy đặc biệt muốn có không? Nếu đưa tiền thì thiếu tế nhị quá, anh ấy chắc chắn không nhận.”

Thằng bé thật ngây thơ, cho dù có bị Ngụy Trì bán vào mỏ than, chắc giờ này A Lục vẫn tâm niệm lòng tốt của gã. “Không gì cả, anh ấy không quan tâm mấy chuyện này đâu”.

“À... vậy à...”

Mấy lời kiềm nén mãi cũng phải thốt ra, Nghiêm Nghiễm gọi: “A Lục”.

“Dạ?”

Hít một hơi sâu, Nghiêm Nghiễm chậm rãi nói: “Anh Ngụy của em cảm tình con chồn, chẳng tốt đẹp gì đâu, đừng có việc gì cũng tin anh ấy”.

“Dạ?” A Lục ngơ ngác, cậu thợ ngây thơ trong sáng như nước cất lắm khi ngô nghê đến mức bị khách hàng cố tình gây sự vẫn không biết.

Nghiêm Nghiễm xua tay: “Không có gì, em nhớ là được rồi. Đi làm việc đi. Phải rồi, mấy ngày nay tối có rảnh không? Em đến đây cũng hơn nửa năm rồi, không thể chỉ biết gọi đầu. Tan làm rồi ở đây một chút, anh dạy em vài kỹ năng khác”.

A Lục há miệng kinh ngạc. Nghiêm Nghiễm cười với cậu, rồi cúi đầu nghiên cứu sổ sách.

Bên ngoài, Ngụy Trì đã đếm hết số đèn của con đường, đến mức nhắm mắt cũng có thể vẽ ra không thiếu cái nào. Thời gian nhắm chắc cũng đủ, gã mới khịt khịt mũi thông thả trở vào.

Tiệm làm tóc rất vắng khách, vào mùa đông mọi người đều muốn ở nhà, mặc cho ngọn tóc mọc dài đâm vào cổ. Các cậu thợ thay nhau giúp vài người khách gội đầu, sấy, cắt. Chú Khoan đi vắng, chỉ còn mình Nghiêm Nghiêm.

Ngụy Trì len qua khe cửa vào cửa hàng, gác tay lên quầy tính tiền, cười híp cả mắt: “Nghiêm Nghiêm...”

Nghiêm Nghiêm chẳng thèm ngẩng đầu: “Lâu sạch nước mũi của anh trước đi”

“...” Ông chủ Ngụy thật thảm hại, nhưng dù thảm hại hơn nữa gã vẫn không quên khoe công: “Anh giúp A Lục tìm được một chỗ ở rồi”.

“Ừ...” Nghiêm Nghiêm vẫn cúi đầu, cảm thấy mấy con số trên sổ sách còn ưa nhìn hơn Ngụy Trì.

Ngụy Trì nhích từng chút một cho đến khi ép sát vào người Nghiêm Nghiêm, tay sờ vào tay cậu: “A Lục không cần sống cùng em nữa rồi”.

Nghiêm Nghiêm thản nhiên đáp: “Ừ, em biết”.

“VẬY... THÌ...” Ngón tay lướt trên mu bàn tay trắng trẻo, từ móng tay được cắt gọn ghẽ đến cổ tay bị tay áo che kín, Ngụy Trì cố ý kéo dài giọng, nửa vui mừng, nửa giấu giếm, “Khi nào em dọn đến nhà anh?”

“Ngụy Trì”. Nghiêm Nghiêm bỗng ngẩng đầu, ánh mắt sắc lẹm.

“Sao?”

“Mấy lời A Lục nói đều do anh dạy phải không?” Thằng ngốc chỉ mới bị Jerry dạy đời một câu thôi đã không dám ho he gì, đánh chết cũng không thể nói ra nhiều câu quan tâm đến thế.

“Việc này...” Ông chủ Ngụy bị vạch trần, không tỏ ra lúng túng, mắt đảo láo liên, “Hôm nay không thích hợp thảo luận vấn đề này”.

Nghiêm Nghiễm nhếch mép cười, dứt khoát hất cánh tay đang định sấn tới của gã: “Em thấy hôm nay không thích hợp thảo luận việc dọn nhà”.

Ngày Nghiêm Nghiễm dọn nhà là thứ Tư. Vào giữa tuần, đại đa số mọi người đều đi làm, cậu lại được nghỉ.

Cửa hàng tóc mở cửa đón khách cả thứ Bảy và Chủ nhật. Thợ chia ra làm hai người một nhóm, nghỉ luân phiên. Có khi làm sáu ngày nghỉ một ngày, có khi làm bốn ngày nghỉ hai ngày, không cố định, đều phải xem cửa hàng có đông khách hay không. Những người xa quê không có họ hàng để thăm hỏi, cũng chẳng có bạn bè để tụ tập, lúc nào được nghỉ đều như nhau cả, nằm lãn ra giường là hết một ngày. Chỉ có điều một khi việc nhiều lên, Nghiêm Nghiễm sẽ mơ mơ màng màng. Đầu óc hỗn loạn, bản thân cậu cũng không tính được, hôm nay có phải đi làm hay không.

Thôi thì cứ khoác áo vào, đến cửa hàng một chuyến. Sáng sớm, đã thấy chú Khoan kéo cửa cuốn lên, thấy Nghiêm Nghiễm đến thì ngạc nhiên: “Sao cháu lại đến? Hôm nay cháu được nghỉ mà”.

Nghiêm Nghiễm gãi đầu, vỡ lẽ: “À, cháu quên mất”.

Lại quay người trở về.

Chú Khoan ở phía sau lắc đầu cười: “Lịch làm việc của thợ đều do cháu sắp xếp, vậy mà lại quên lịch của mình”.

Từ sau khi quen biết Ngụy Trì, Nghiêm Nghiễm đã không còn gặp mấy việc ngớ ngẩn như thế này nữa.

Ông chủ Ngụy trước nay chưa hề xem mình như người ngoài, mỗi sáng đầu tháng đều đúng giờ chạy sang làm tóc, vừa vu vơ tán phét mấy chuyện không đâu, vừa âm thầm đứng trước tờ lịch đầy các nét vạch bằng bút chì, cúi đầu chăm chú bấm bấm điện thoại.

Sau đó cứ cách dăm ba bữa, gã lại sán đến bên Nghiêm Nghiễm, ghé tai câu khẽ phà hơi: “Nghiêm Nghiễm, thứ Hai tuần sau em được nghỉ, đi dạo phố với anh nhé. Anh mời em ăn cơm.”

Hoặc những lúc đang trò chuyện sôi nổi với người khác, Ngụy Trì bắt chọt ngoảnh đầu sang, nói với Nghiêm Nghiễm: “Nghiêm Nghiễm, thứ Sáu này thằng béo rủ anh đi chơi bóng rổ, em đi chung không?”

Nghiêm Nghiễm cau mày ngẫm nghĩ: “Thứ Sáu em phải đi làm”.

“Đừng có gạt anh! Thứ Sáu tuần trước em đi làm, thứ Sáu tuần này em phải được nghỉ chứ”, miệng khẽ cười chế giễu, gã quay sang nói chuyện với người ta, được hai câu lại ngoảnh lại: “Này, Nghiêm Nghiễm, nói rồi đấy nhé, thứ Sáu đi chơi bóng rổ”.

Dù sao có hỏi cũng không hỏi được gì, đôi mắt sáng chớp chớp, Ngụy Trì uồn lười còn nhanh hơn cả khách hàng nữ trở mặt: “À, là A Tam cho anh biết đó”.

“Ồ? Hôm qua không phải anh cũng nói cho em biết ư?”

“Ai dà, chừng nào em được nghỉ chính em còn không rõ thì làm sao anh biết được”.

Gã là vô tội nhất, đáng thương nhất, thiếu điều chưa khắc ba chữ “Hoa sen trắng” lên mặt mà thôi.

Nghiêm Nghiễm tóm lấy cổ áo trừng mắt nhìn gã, gã cong môi, dang hai tay, bộ dạng khoan dung thêm chút mừng rỡ: “VẬY CỨ XEM NHƯ ANH CỐ Ý NHỚ ĐI, MIỄN EM VUI LÀ ĐƯỢC”.

Nhìn xem, vô tội làm sao, đáng thương làm sao, một đóa “hoa sen trắng” rung rinh trước gió đoan trang làm sao.

Nghiêm Nghiễm đành buông cổ áo gã ra, mà lòng âm ức vô cùng.

Sau đó, Nghiêm Nghiễm cũng quen dần. Thậm chí có khi chủ động quay sang hỏi hấn: “Ngụy Trì, tuần sau ngày nào em được nghỉ?”

Bất kể đang làm việc gì, gã cũng có thể trả lời được ngay: “Thứ Ba”.

Thế là Nghiêm Nghiễm lại ung dung về nói chuyện với khách hàng: “Dì Trương à, thứ Ba cháu không đến, dì tìm chú Khoan hoặc Đề Bàng nhé”.

Mọi người ngã ngửa: “Hóa ra Ngụy Trì còn có khả năng này?”

Nghiêm Nghiễm cười cười không nói. Sau lưng, Ngụy Trì đi theo cậu, thong thả đẩy cửa, từ tốn nhả ra một làn khói thuốc: “Làm gì thế? Không được à?”.

Mặt mày hung ác, giương nanh múa vuốt, thật bá đạo, thật ngang tàng, cũng thật ra vẻ.

~*~

Hành lý của Nghiêm Nghiễm rất ít, đồ vật lớn nhỏ xếp lại với nhau, chỉ có một bộ chăn đệm, một va li quần áo và một hộp dụng cụ toàn lược với kéo.

Ông chủ Ngụy tay áo xắn cao thất vọng tràn trề: “Ít thế này thôi sao?”

Nghiêm Nghiễm xếp chăn đệm lên xe của gã, rồi không chút khách khí đặt cái va li nặng trĩu bên chân gã: “Vậy anh nghĩ có bao nhiêu?”

Giành luôn hộp dụng cụ trong tay Nghiêm Nghiễm, Ngụy Trì vừa chất đồ lên xe, vừa dài giọng than thở: “Sớm biết thế này tôi qua anh đã không mời thằng béo đi nhậu, làm anh phải tốn một mớ”.

“Làm gì?” Nghiêm Nghiễm khom lưng giữ đồ cho gã buộc dây.

Những ngón tay thoăn thoắt, Ngụy Trì nói: “Mượn nó cái xe tải?”

“Mượn xe để làm gì?”

Ngụy Trì ngừng tay, dán mắt vào người Nghiêm Nghiễm, đảo đảo mắt, hàm răng trắng tinh đều tăm tắp nhe ra: “Em thật sự muốn nghe?”

“Anh thật sự dám nói?” Biết thừa những lời gã sắp nói sẽ chẳng hay ho gì, Nghiêm Nghiêm nhướn mày nhìn gương mặt cười không khác gì hồ ly của gã.

Mượn xe làm gì? Dọn của hồi môn chứ làm gì. Mấy lời này có thể nói sao? Không thể nói ư? Nghiêm Nghiêm sẽ tức giận chứ? Chắc là sẽ tức giận? Sẽ tức giận nhỉ? Sẽ tức giận thôi...

Ngụy Trì rất thức thời: “VẬY anh không nói thì hơn”.

Tay chân nhanh nhẹn buộc chắc hành lý lên xe, gã đứng thẳng người vỗ mạnh lên thân xe đang bị đè nặng đến mức trĩu xuống: “Xong rồi, đi thôi”.

“Ừ”. Nghiêm Nghiêm gật đầu, cất bước ra khỏi khu phố. Xe của Ngụy Trì chở hành lý, không thể chở thêm người.

Ngụy Trì gọi với sau lưng cậu: “Áy, đợi anh đã”.

Nghiêm Nghiêm dừng chân, thắc mắc nhìn gã. Ngụy Trì vẫn đứng yên tại chỗ, không có ý định rời đi.

“Sao vậy?”

“Anh phải tìm người khác”.

Ngửa người ra sau, rướn cổ, Ngụy Trì cất cao giọng hét lớn về phía chung cư: “A Tam, xuống đây”.

Chẳng biết con nhà ai mới sinh, “oa...” một tiếng khóc toáng lên.

Không đợi Nghiêm Nghiêm xông tới túm cổ áo gã, A Tam đã chạy nhanh từ trên lầu xuống: “Anh Ngụy, có chuyện gì?” Dây giày hãy còn quết đất.

Chú Khoan tìm cậu ta cũng chẳng thấy nhanh đến thế. Máy trò chơi trong hàng net của Ngụy Trì sắp giống như ma túy rồi.

“Ừ, chìa khóa xe giao cho cậu, lái tới dưới lầu nhà anh”. Phóng khoáng ném chìa khóa cho A Tam, lúc này Ngụy Trì mới đến bên Nghiêm Nghiêm, híp mắt, nhoẻn miệng, tay nắm lấy tay: “Được rồi, đi nào, chúng ta về nhà”.

Hàng cây xanh đều héo cả, lá ngọc lan đã rụng hết, cành cây khẳng khiu quét vôi trắng xóa, nơi góc khuất vẫn còn lưu dấu tuyết của hôm qua, tan thành vũng nước ẩm ướt.

Ngụy Trì cầm tay Nghiêm Nghiêm mặt không chút biểu cảm đi qua một nhóm cô dì đang ngồi tắm nắng dưới lầu. Họ lần lượt dời mắt khỏi những cuộn len đầy màu sắc: “Ái chà, đây chẳng phải Tiểu Ngụy cháu bà lão nhà số 6 khu phố đối diện sao?”

Ngụy Trì bèn đứng lại chào hỏi họ: “Cô Thẩm lại làm dép bông đấy à? Năm ngoái bà ngoại cháu nói dép bông cô làm vừa ấm vừa đẹp mắt, bà rất thích đôi dép cô tặng, đến giờ vẫn còn mang đấy”.

“Thật à? Vậy cô sẽ làm thêm đôi nữa, để bà cụ có cái thay đổi. Mùa đông người già cần chú ý nhất là đôi chân, chân ấm thì cả người cũng sẽ ấm”.

Ngụy Trì vội vàng cảm ơn.

Các cô các dì nói nói cười cười, ánh mắt lướt qua lướt lại quanh Ngụy Trì và Nghiêm Nghiêm, thỉnh thoảng liếc sang đôi tay nắm chặt của hai người, trông thấy lại vờ như không thấy.

Tay Nghiêm Nghiêm bị nắm đau, cậu đưa mắt liếc nhìn Ngụy Trì. Gã thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, vẫn trò chuyện với mấy người phụ nữ.

“Tiểu Ngụy à, chắc là có bạn gái rồi chứ gì. Cũng không còn nhỏ nữa, nên kết hôn đi thôi. Kết hôn sớm một chút, cho bà cậu sớm được bông chắt, bà cụ chắc chắn sẽ vui lắm”.

“Ha ha, bây giờ không có 30 triệu thì không lấy được vợ tốt, làm gì có ai chịu gả con gái cho cháu mà chịu khổ”.

“Ai dà, cậu không có bạn gái, dì sẽ làm mối cho cậu. Con gái của đồng nghiệp một người chị em của dì, phải gọi là đẹp nức nở, ảnh chụp nhìn không kém gì minh tinh, công việc cũng rất tốt”.

Ngụy Trì đáp qua loa: “Người ta không thèm để mắt đến cháu đâu, phải không Nghiêm Nghiễm?”

Cứ như vừa nhớ đến có Nghiêm Nghiễm đến đây, các bà dì cuối cùng cũng nhìn đến cậu: “Đây là Nghiêm Nghiễm bên tiệm làm tóc phải không? Hôm nay tiệm nghỉ à?”

Ng nghiêm Nghiễm cười gượng gạo: “Không, hôm nay cháu nghỉ ạ”.

“Ồ...” Họ đồng loạt trầm trồ, ánh mắt lại lướt nhanh qua hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, “đi chơi với Tiểu Ngụy à?”

Ng nghiêm Nghiễm cố giữ nụ cười: “Không phải... phải...”

Ngụy Trì tiếp lời: “Không phải, cháu đến giúp cậu ấy dọn nhà”.

“Ng nghiêm Nghiễm dọn nhà à?”

“Vâng, dọn đến nhà cháu, sống chung với cháu”.

Họ chẳng nói gì nữa, nét mặt vui vẻ bỗng dưng đông cứng cả lại.

Ngụy Trì vẫn giữ dáng vẻ chẳng có gì là quan trọng cả, chào hỏi qua loa, ngang nhiên nắm tay Ng nghiêm Nghiễm tiếp tục đi. Đi được một đoạn, Ng nghiêm Nghiễm quay đầu nhìn lại, mấy người phụ nữ tím tím, không nhìn rõ biểu cảm cũng chẳng nghe rõ họ nói gì, chỉ thấy cuộn len dưới chân họ nảy rồi lại nảy.

“Không hay lắm đâu”. Ng nghiêm Nghiễm nói.

“Ừm?” Tâm trạng Ngụy Trì lại rất tốt, tay dùng sức, vung cao bàn tay đang nắm chặt của hai người, dường như muốn cao qua đầu. Có vẻ học sinh

tiểu học hiện nay cũng không làm chuyện ấu trĩ như vậy nữa.

“Đòn ra ngoài không hay lắm”. Tiệm làm tóc là nơi tập trung mọi điều thị phi, từ đại minh tinh trên màn ảnh tới cậu nhóc nhà bên, ai lợi dụng ai, người nào ngoại tình, vợ chồng nhà nào nửa đêm cãi nhau, chỉ cần không phải là chuyện của mình thì bất cứ việc gì cũng có thể lấy ra tán gẫu, Nghiêm Nghiêm đã nghe quá nhiều rồi.

“Họ muốn nói thì cứ để họ nói đi”. Đèn đỏ tắt, đèn xanh sáng, Ngụy Trì vững bước, nắm tay Nghiêm Nghiêm đi qua vạch đường thẳng tắp, “Anh muốn tất cả đều biết, anh và em sống bên nhau”.

Chẳng có gì phải lén lút cả, cũng chẳng có gì không thể cho người ta biết, chẳng qua chỉ là cả hai người đều là nam giới mà thôi, không có luật pháp nào quy định, đồng tính luyến ái ôm hôn thì phải trốn trong một góc không để ai nhìn thấy. Cho dù ánh mắt nhìn sang là bài xích hay coi thường, đều là chuyện của người khác.

Anh chỉ tuân theo cảm giác của mình, anh yêu em, anh muốn cùng em mười ngón tay đan vào nhau, lòng bàn tay áp sát, bất kể xung quanh không một bóng người hay người người nhòm ngó. Cũng giống như những đôi tình nhân bình thường khác dưới bầu trời này, vai kề vai, tay trong tay trải qua xuân hạ thu đông, cùng nhau đi hết mỗi mùa mưa giông bão tuyết.

Nghiêm Nghiêm dừng bước chân, ánh mắt Ngụy Trì chưa từng rục rờ như giây phút này. Dáng vẻ dám đương đầu với tất cả của gã giống hệt người anh hùng luôn xông pha trận mạc trong game.

Thậm chí sau này rất nhiều năm, nhớ lại buổi chiều đông ngày ấy, Nghiêm Nghiêm vẫn thấy lòng bàn tay nóng rục.

Có điều, người bạn thân thiết của Ngụy Trì, cậu béo, làm tan vỡ tưởng tượng và cảm động của cậu: “Xì, Ngụy Trì ấy à, không khoe khoang sẽ chết ấy. Bất cứ thứ gì vào tay anh ta, không lấy ra ba hoa khoe mẽ thì tối đến anh ta ngủ không thấy ngon”.

~*~

Chú Khoan thường cầm cái ấm tử sa mà chú mua với giá hai mươi mấy tệ từ hàng rong, dõng dạc dạy dỗ đám thợ học việc: “Mấy đứa có biết, vì sao có một số người thành công, một số khác lại thật bại không?”

Đám thợ học việc tinh ranh liền vác ghế ngồi vây lấy chú, mắt mở to, đầu ngược 45°: “Tại sao vậy chú Khoan?”

“Tại vì họ hiểu được một đạo lý, đứng ở núi nào nên hát bài gì, đến lúc nào cần làm việc gì. Làm người không thể chỉ dựa vào tài cán. Học tài học nghệ ai mà không biết? Phải biết luyện tập, người dốt đến đâu luyện mãi cũng thành tài. Nhưng người thông minh thật sự rất ít, còn phải xem ngộ tính và khả năng thiên phú nữa”. Thong thả hớp một ngụm trà, chú Khoan nheo mắt từ tốn nói: “Nhìn xem, nhiều lược và dao cạo để đặng kia, mấy đứa chẳng ai thấy, chỉ mình Nghiêm Nghiêm biết lấy khăn ra lau chùi, đây gọi là có tâm có nghề, thông minh. Có người thầy nào lại không muốn nhận một học trò chăm chỉ? Nhận một đám lười chảnh thây, có lấy làm củi đốt cũng không hầm được canh ngon, vậy có ích gì?”

Chú ý vị sâu xa bung ấm uống trà, đám học trò vội đứng dậy vây lấy Nghiêm Nghiêm, kẻ giành khăn lau người giành dao cạo. Chẳng mấy chốc, lưỡi dao cạo được chùi mài sáng bóng. Chú Khoan cười hài lòng, đám thợ học việc tới sớm hơn một năm nhún vai, rỉ tai nhau: “Chú Khoan mãi cũng chỉ có mấy chiêu này. Qua mười ngày nửa tháng nữa, ngay cả A Lục góc nghề nhất cũng không dọa được”.

Họ nói rất nhỏ, chú Khoan không nghe thấy. Ông chủ đầy vẻ tự hào bắt tréo chân ngồi trên chiếc ghế bar cao cao, nét mặt phoi phoi: “Chú nói đúng không, Nghiêm Nghiêm?”.

Nghiêm Nghiêm bê một chồng khăn đã phoi khô từ gian trong bước ra, mỉm cười đáp lại: “Đúng ạ, chú Khoan có nói sai bao giờ đâu”.

Chú Khoan càng hứng chí, hút vôi ấm sột soạt, ngón tay chà sát lên thân ấm, nhàn nhã như bậc thần tiên: “Con người ấy mà, khó nhất là biết tuân theo số mệnh. Lúc nào thì nên làm gì, đều là số kiếp hết cả, là quy củ

lão tổ tông từng đời truyền lại. Nên đi học thì đi học, nên kết hôn thì phải kết hôn, nên sinh con thì phải sinh con, tất cả đều phải chịu. Không thể phá rôi, cũng không thể làm sai. Vận mệnh đặt ở đó, làm thế nào cũng không thể thoát khỏi. Phải biết chừng mực. Cũng giống như chúng ta cắt đầu đinh cho khách, dài hơn thì không ra đầu đinh, ngắn hơn thì trọc đầu mất. ‘Đúng thời điểm’ là quan trọng nhất. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, vào đúng thời điểm, làm đúng việc với người thích hợp, chính là thành công”.

Các cậu thợ nghe đến choáng váng, Nghiêm Nghiêm chăm chú mở từng tấm khăn lông, gấp đôi, miết thẳng, lại gấp đôi. Chẳng mấy chốc, bên cạnh đã là chồng khăn vuông vức.

Trần Dịch Tấn vẫn đang hát trong loa: “Phụ nữ tốt sống không hạnh phúc, là lỗi của đàn ông. Đàn ông tốt sống không dễ, có phải là lỗi của cả xã hội?”

Chú Khoan thích bài hát này, cứ để cho Trần Dịch Tấn hát từ lúc sáng sớm cho đến nửa đêm đóng cửa, hát đến mức khách hàng cũng phát chán, chú vẫn cứ say sưa, chú nói: “Đây không phải lỗi của xã hội, gặp chuyện trắc trở không thể trách xã hội. Đó là định mệnh, và phải phục tùng định mệnh”.

Cậu ngõ A Lục sán đến hỏi: “Chú ơi, thế nào là định mệnh”.

Chú Khoan còn chưa mở miệng, mấy người khác đã trợn mắt đồng thanh: “Định mệnh chính là vào lúc nào thì nên làm việc gì! Mau quét tóc dưới sàn, rồi đi lau cửa kính, đây chính là định mệnh lúc này của cậu”.

Mấy lời này đã thành cửa miệng của chú Khoan, mấy cậu thợ lâu năm, đã thuộc lòng, mở miệng ra là nói được ngay. Nghiêm Nghiêm theo chú Khoan lâu nhất, cũng được nghe nhiều nhất. Buổi tối trông cửa hàng, chú vẫn thường đem mấy lời ấy ra dạy bảo cậu: “Nghiêm Nghiêm à, không phải chú nhiều chuyện. Cháu cũng lớn rồi, phải biết tiên bộ hơn một chút. Cháu nhìn Đè Bàng đi, nói về tay nghề hai đứa giỏi như nhau, thậm chí có khi cháu còn giỏi hơn nó. Nhưng mà nói đến làm người... này... Cháu có

hiểu chú nói gì không? Làm người, không phải là ‘làm người’ kia đâu mà là làm ‘người’ đây”.

Nghiêm Nghiễm thâm than, bị chú cằn nhằn nhiều lần, không hiểu cũng phải hiểu. Thì là mấy việc lấy vợ sinh con đó.

Đề Bàng làm rất tốt. Khi cần nỗ lực học nghề thì chăm chỉ học không chút lơ là. Lúc nên theo đuổi bạn gái thì thật lòng theo đuổi. Giờ đã đến lúc đơm hoa kết quả, Đề Bàng và bạn gái đang chuẩn bị kết hôn, ngày đãi tiệc cũng đã định, là Tết năm nay. Sau cái Tết này thì Đề Bàng sẽ không đến tiệm làm nữa.

Cậu ta muốn mở một tiệm làm tóc ở quê nhà, hai vợ chồng chí thú làm ăn hai năm, đợi tích cóp đủ rồi, vừa hay sinh một đứa con. Thành gia, lập nghiệp, nối dõi tông đường, cứ theo nếp mà làm, tuần tự từng bước một. Không để cho mấy kẻ lảm lời có cơ hội bàn ra tán vào.

Chú Khoan cho rằng, đây là con đường đúng đắn của đời người.

Nghiêm Nghiễm giả ngây: “Chú à, chú nói gì con càng nghe càng không hiểu?”

Chú Khoan như giận con cái chẳng nên thân, đánh mạnh vào gáy cậu: “Cái thằng này! Học cái gì thì học nhanh thế mà sao lại nhè ngay việc quan trọng thế này mà lơ ngo? Muốn chú tức chết hả?”

Sau khi tắt đèn đóng cửa, Nghiêm Nghiễm nhanh chóng chạy ra ngoài. Chú Khoan đứng sau lưng cậu, chột thờ dài: “Nghiêm Nghiễm à, chú cũng muốn tốt cho cháu thôi, không muốn cháu làm đường lạc lối. Lăn lộn Bắc Nam bấy nhiêu năm, có việc gì là chú chưa thấy đâu?”

Nghiêm Nghiễm không đáp, mà rảo bước nhanh chân đi. Gió lạnh rét buốt ủa tới, thổi đến mức gần như mở mắt không nổi. Dưới ngọn đèn đường vàng chập choạng, nụ cười của Ngụy Trì xán lạn tựa ánh bình minh.

“Sao muộn thế? Cả con đường cửa hàng nào cũng đóng cửa rồi, mỗi em là chậm nhất thôi”. Gã rứt cổ, than thở đi đến nắm tay Nghiêm Nghiễm.

Nghiêm Nghiễm để mặc gã nắm tay: “Nói chuyện với chú Khoan một lát”.

Gió ào ào thổi, Ngụy Trì mở khóa áo khoác, kéo cậu vào lòng. Đường phố đêm đông vẫn ồn ào náo nhiệt, biển quảng cáo rực rỡ của nhà hàng ánh những vệt loang loáng lên gương mặt người qua đường, mùi thơm của trứng luộc nước trà bay khắp phố. Có người dừng bước kinh ngạc nhìn hai thanh niên trẻ tuổi dường như quá mức thân mật, nhân viên quán nướng đứng sau lò nướng cất giọng chào Ngụy Trì, nhưng chợt im bặt khi trông thấy Nghiêm Nghiễm.

Những người đi đường lướt qua nhau, có thể có hàng xóm của Ngụy Trì, người khách quen nào đó của Nghiêm Nghiễm, phụ huynh người bạn học nào đó của Đậu Nha... Những con người sống trong một khu phố luôn thật kỳ diệu, từng sợi liên kết với nhau. Những mối liên kết này tập trung lại thành một mạng lưới tình người kín kẽ, mỗi ánh nhìn đều như một cây ăng ten bắt sóng, lảng lạng vươn đến từng góc ngách trong cuộc sống.

Gã thả nhiên ôm lấy cậu, ưỡn ngực ngẩng cao đầu đi qua ánh mắt dòm ngó dò xét của mọi người, cảm hếch cao, kiêu ngạo như một vị quân vương. Nghiêm Nghiễm dựa vào lòng ngực gã, những lời khuyên bảo của chú Khoan và chút lo sợ ray rứt trong lòng đều bay theo gió.

Tay Ngụy Trì vẫn luôn ấm áp, dù đang giữa mùa đông, nắm trong tay chẳng bao lâu sẽ truyền đến một hơi ấm sâu trong tâm khảm. Tay Nghiêm Nghiễm bốn mùa đều lạnh, lúc còn làm thợ học việc, từ sáng đến tối đều ngâm tay trong nước, khí lạnh đã ăn sâu vào trong xương cốt. Trên mạng thường hay có những bài viết thế này, là lời dặn dò thật đẹp đẽ: “Không được làm tổn thương những người con trai có lòng bàn tay lạnh giá, bởi người đó kiếp trước, là thiên sứ đã mất đi đôi cánh”.

Về đến nhà, cơm canh đều nguội lạnh. Ngụy Trì đem hâm nóng thức ăn. Ăn xong, Ngụy Trì chơi game, Nghiêm Nghiễm rửa bát. Sau đó Nghiêm Nghiễm ngồi cạnh Ngụy Trì cùng chơi game, hai người ở trong game hái cỏ, khai thác mỏ, bắt nạt mấy con quái nhỏ, ngắm phong cảnh. Giống như

trước kia Ngụy Trì từng nói, không có ai khác, chỉ có hai ta, đeo trường kiếm, tung vó ngựa, ngao du giang hồ, ngắm trời trong nước biếc, trông liễu xanh hoa thắm.

Thành viên trong nhóm vô cùng ngạc nhiên: “Sao gần đây lão đại ‘ngoan’ thế? Đứng giờ online, đứng giờ out, cũng chẳng ra ngoài ‘quây’ nữa. Chẳng lẽ...”

Nghiêm Nghiễm giữ im lặng.

Ngụy Trì nhoẻn miệng, hàm ý sâu xa liếc nhìn gương mặt hơi ửng hồng của cậu: “Anh không cho mấy người biết đâu”. Úp úp mở mở, giọng điệu cực kì dễ khiến người ta nổi đóa.

“Xì...” Quân chúng tổng tấn công.

Ngụy Trì chẳng thèm quan tâm, buông một câu: “Tối giờ ngủ rồi”. Liền log out tắt máy.

Rồi tắm rửa, lên giường.

Ngụy Trì khe khẽ trườn đến bên tai Nghiêm Nghiễm hỏi: “Được không?”

Nghiêm Nghiễm giữ chặt chăn, giọng như muỗi kêu: “Không được”.

Ngụy Trì ngoan ngoãn nằm yên.

Năm phút sau, gã lại sán đến: “Được chứ?”

“Không được”.

Lại qua năm phút.

“Nghiêm Nghiễm...”

Nghiêm Nghiễm không đáp.

Trong phòng một thoáng im lặng, rồi “sột soạt sột soạt”, lưỡi quần quýt, thân thể va chạm.

Nghiêm Nghiễm không kiềm chế được, kêu lên thành tiếng. Tay gian thương trước nay chẳng lời nói thật, giờ lại thật thà đến mức khiến người ta phải nghiến răng: “Nhìn xem, bây giờ cho dù anh không muốn, em cũng sẽ bám lấy anh thôi”.

Nghiêm Nghiễm cắn vai gã, kêu lên: “Anh có thôi đi không?”

“Còn sớm lắm...” Ngụy Trì mím môi, một rồi hai, hai rồi ba, ba lần ba là chín, lúc nông lúc sâu.

Dự báo thời tiết, ngày mai trời âm áp, vừa hay Nghiêm Nghiễm được nghỉ, có thể ngủ nướng. Cuộc sống thật tốt đẹp, thế giới thật hài hòa.

Chương 9

Ngụy Trì gần đây thường về nhà muộn. Nghiêm Nghiễm ngồi trước máy tính, vừa điều khiển nhân vật trong game vừa nghe tiếng cười nói râm ran trong chat room. Kim đồng hồ chỉ đến nửa đêm, phần lớn người chơi ngáp dài chào tạm biệt, chỉ có một vài con cú đêm tiếp tục phấn đấu. Ngoài cửa vang lên tiếng lách cách của chìa khóa, Nghiêm Nghiễm đi từ phòng ngủ ra phòng khách. Cửa mở, Ngụy Trì đứng dưới ánh đèn mờ lung, mùi rượu nồng nặc theo gió lạnh lan vào nhà.

“Muộn như vậy?” Nghiêm Nghiễm bước lên giúp gã cởi áo khoác.

Ngụy Trì âm ừ, mặt đỏ gay vì rượu: “Còn... cũng còn sớm”.

Đợt khi Nghiêm Nghiễm bung trà nóng từ bếp ra, phòng khách tĩnh lặng lạ thường. Ngụy Trì bình thường luôn nhảy nhót hiếu động, nay nằm vật trên sofa ngủ ngon lành.

Cẩn thận dìu gã về phòng ngủ, Nghiêm Nghiễm kiên nhẫn lau mặt thay quần áo cho gã. Ngụy Trì say khướt, lật qua lật lại vẫn không tỉnh, chỉ lười biếng nằm vùi trong chăn, tay chọt vươn ra kéo Nghiêm Nghiễm vào lòng. Cánh tay siết chặt, dụi dụi vào cổ, miệng lẩm bảm gì đó đến Nghiêm Nghiễm cũng không nghe rõ.

Ngụy Trì càng đi muộn về muộn. Buổi sáng Nghiêm Nghiễm đi làm, gã còn nằm trên giường ngáy to như sấm. Buổi tối khi cậu đã ngủ vẫn chưa thấy bóng dáng gã đâu. Mười một giờ, mười hai giờ, một giờ, hai giờ, ba giờ... mặt trời mùa Đông cũng thích ngủ nướng, năm giờ sáng vẫn tối như đêm khuya. Nghiêm Nghiễm tỉnh giấc vì cảm giác lạnh lẽo bất chợt ủa đến, quay lại nhìn, Ngụy Trì đang híp mắt chui vào chăn. Thấy Nghiêm Nghiễm thức giấc, khoe môi khẽ cử động nụ cười xòa. “Đi đâu vậy?” Nghiêm Nghiễm cau mày nhìn đôi mắt đỏ ngầu của gã, “Lại uống rượu rồi hả?”.

“Ừm...” Ngụy Trì đáp qua loa rồi trở mình vùi đầu vào gối.

Nghiêm Nghiễm đợi một lát, không thấy gã nói chuyện, chỉ nghe tiếng ngáy như sấm rền.

Ban ngày đến quán cũng không tìm được Ngụy Trì. Bên trong vắng khách, Quân Quân buồn chán ngồi sau quầy ngơ ngẩn: “Ông chủ à... Mấy ngày nay không thấy đến rồi, ai mà biết anh ta đi đâu. Chắc lại đi đâu đó làm bận rồi. Yên tâm, chờ khi xảy ra chuyện anh ta sẽ biết đường về thôi. Đến lúc đó... ha ha, xem bà ngoại sẽ dạy dỗ anh ta thế nào. Yên tâm đi, ai mà ăn hiếp được anh ta cơ chứ? Anh ta không ăn hiếp người khác đã là may lắm rồi”.

Nghiêm Nghiễm đứng tần ngần bên bậc cửa, bộ sofa vải thiếu đi bóng dáng ai kia, khiến cửa hàng cũng trở nên vắng lặng: “VẬY à... haha, cũng phải.”

Cô nàng đang cắm cúi sơn móng tay chợt ngẩng đầu: “À, chẳng phải anh sống cùng anh ta ư? Sao lại tới tận đây tìm người? Không phải chứ... anh ta không về nhà luôn à?”

Nghiêm Nghiễm lúng túng, vội quay người đi: “Không, không đến mức đó”.

Cô gái còn định nói thêm, bên tiệm làm tóc chợt ồn ào cả lên: “Nghiêm Nghiễm! Nghiêm Nghiễm đâu rồi?”

Chú Khoan hét lớn đến mức đứng đầu phố cũng có thể nghe thấy. A Lục mặt đầy mồ hôi vội chạy sang kéo cậu: “Anh Nghiễm, chú Khoan tìm anh. Di Trương đến rồi, đang chờ anh làm đầu đó”.

Nghiêm Nghiễm bần thần đứng trước gương, lặp lại những động tác mà ngày nào cũng làm một cách cứng nhắc, trong lòng đầy nghi vấn, Ngụy Trì có thể bận gì chứ?

Tiệm làm tóc làm ăn cũng bình thường, ngoài việc bụng bà chủ ngày một to lên thì chẳng có việc gì khiến chú Khoan bận lòng nữa. Tâm trạng thoải mái, dường như cũng không quan tâm đám thợ lười biếng nữa. Trong cửa hàng vẫn thường có những khách nữ ưa buôn chuyện, trông thấy bà chủ

bụng to liền hỏi thăm: “Ái chà, mấy tháng rồi? Chắc là sắp sinh rồi nhỉ? Đã đi siêu âm chưa? Là con trai hay con gái?”

Gương mặt bà chủ toát lên vẻ nặng nề của người đang mang thai, đưa tay sờ bụng chỉ cười không đáp. Chú Khoan ở bên cạnh cười ha ha đáp: “Con trai hay con gái đều thích hết”.

Cả tiệm tràn ngập tiếng cười.

Nghiêm Nghiễm vô tình nhìn thấy Tiểu Tiểu trong số người đang đợi bên cửa. Cô bé vẫn vậy, không vui không buồn, im lặng ngồi một góc. Cô bé không tham gia vào cuộc bàn tán của mọi người, cũng không để tâm đến hạnh phúc của chú Khoan và bà chủ, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn đám tóc vụn bay tới bay lui. “Nhà có khách, mẹ em không tới”. Nhận ra ánh mắt ngạc nhiên của Nghiêm Nghiễm, cô bé nhẹ nhàng giải thích: “Tóc mái dài quá, sẽ xòa xuống mắt. Vẫn như cũ”.

Chỉ ba chữ đơn giản, bao hàm tất cả mọi yêu cầu hà khắc của mẹ Tiểu Tiểu đối với kiểu tóc của con gái mình.

Nghiêm Nghiễm hiểu ý dẫn cô bé đến ngồi trước gương. Tiểu Tiểu vẫn cúi đầu, tay bấm màn hình điện thoại sáng lên rồi lại tắt đi.

“Em có việc gấp à? Không cần vội, chỉ một lát là xong”. Nghĩ rằng cô bé vội phải đi, Nghiêm Nghiễm an ủi.

Tiểu Tiểu ngẩng lên: “Em không vội”.

Nghiêm Nghiễm thuận thực lướt kéo, cây lược đuôi dài xoay vòng giữa các ngón tay: “Ồ? Cô bé xinh đẹp thế này, để bạn trai chờ một lát cũng phải thôi”.

Cậu buột miệng nói đùa, nét mặt Tiểu Tiểu vẫn không biến sắc: “Em không có bạn trai”.

Tiếng kéo “lạch cạch” vang, từng nhúm tóc vụn đen nhánh rơi từ kẽ tay xuống.

Từ cử chỉ đến cách ăn mặc của cô bé đều rất nhã nhặn, rất hợp ý của người mẹ, chỉ duy nhất thiếu đi sự hoạt bát mà những cô gái tuổi này nên có, ngay cả khi cười cũng gần như không rõ: “Mẹ em cứ vội vàng, nói em là “gái già”, sợ chẳng ai thèm ngó đến em. Khách hôm nay chính là người mai mối sẽ giúp em xem mặt”.

“Vây cũng tốt, có thể, duyên phận sẽ tới”. Nghiêm Nghiêm cười an ủi.

Tiểu Tiểu khẽ lắc đầu: “Chắc vậy”.

Sau đó cô bé nhắm mắt, không nói chuyện nữa.

Các dì các cô chờ đến lượt mình, túm tụm lại chuyện trò rôm rả, họ vây quanh trêu chọc một người mặc áo len màu hồng đào: “Ai dà, mẹ Từ này, con trai chị thì không cần vội. Nhà cũng chuẩn bị rồi, xe cũng có rồi, công việc lại ổn định, giờ thì chỉ có con gái người ta thử thách nó tí thôi. Con trai ấy mà, mới hai mươi lăm tuổi thì cần gì vội? Con gái khác hẳn, qua hai mươi lăm, nếu chưa có ai mới đáng lo ngại”.

Nghiêm Nghiêm đã nghe quen rồi, im lặng cúi đầu tĩa lại đuôi tóc bị chẻ ngọn của Tiểu Tiểu. Cô bé chợt mở mắt, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi: “Hừ, cứ làm như không kết hôn là một cái tội không bằng ấy”.

Nghiêm Nghiêm phì cười: “Sao lại thế được?”

Tiểu Tiểu không giải thích, tự mình bộc bạch: “Người đó... Em đã gặp hai lần, chẳng có gì để nói, chúng em thuộc về hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Nhưng bố mẹ em lại thấy anh ta rất tốt, còn hơn con rể của mình nữa”.

“Đã tết rồi, có muốn đổi một kiểu tóc mới không? Lần sau đi cùng mẹ, anh sẽ nói với cô ấy, có thể cô ấy sẽ đồng ý”. Nghiêm Nghiêm chợt đổi đề tài.

Tiểu Tiểu hơi ngẩn ra, sau đó mặt tươi hơn một chút: “Để xem thế nào”.

Nghiêm Nghiễm đưa mắt trông theo Tiểu Tiểu bước từng bước xuống bậc thềm, mãi đến khi xe cộ qua lại xóa nhòa bóng lưng cô bé. Bà chủ phân khởi trò chuyện mấy việc gia đình với khách nữ, khi thì nhà ai cưới gả, lúc lại nhà nào phát thiệp hồng.

Chú Khoan nói, lúc nào thì nên làm việc của lúc đó.

Vào giai đoạn cốt lõi này, kết hôn sinh con là một nhiệm vụ phải hoàn thành không liên quan đến hạnh phúc, chẳng dính dáng gì đến tương lai, cũng không màng liệu có phải thật lòng đồng ý, chỉ là một nhiệm vụ mà thôi.

Lúc sáng, Nghiêm Nghiễm đang ngồi bên giường mặc quần áo. Ngụy Trì tỉnh giấc, vươn tay nắm lấy cổ tay cậu: “Mợ anh nói với anh một chuyện”.

Nghiêm Nghiễm dừng lại lắng nghe.

Trong mắt Ngụy Trì hãy còn những vằn đỏ, lòng bàn tay nóng như lửa đốt: “Mợ nói, mợ giới thiệu cho anh một cô gái, bảo anh đi gặp mặt”.

Nghiêm Nghiễm quay lưng về phía hắn, nhanh chóng mặc áo len vào.

“Em nói xem, anh có nên đi không?”

Đứng dậy, khoác lên cái áo lông dày cộp, Nghiêm Nghiễm chỉ để lại cho Ngụy Trì bóng lưng thẳng tắp: “Anh muốn đi thì cứ đi”.

~*~

Khách quen của tiệm làm tóc một tháng trước còn than mùa đông này không lạnh lắm, vừa qua tết Tây, đã không ngừng xuýt xoa: “Lạnh quá, lạnh quá. Ngón chân cũng đông cứng cả rồi”.

Nghiêm Nghiễm lịch sự đón lấy áo khoác từ tay khách, treo lên mắc áo. Thỉnh thoảng có người khách chạm phải tay cậu, lập tức rụt lại như bị điện giật: “Ôi trời, Nghiêm Nghiễm cậu làm sao thế? Sao tay lạnh ngắt như nước đá thế?”

Nghiêm Nghiễm đã quen với câu hỏi này, nên chỉ im lặng. Họ nhón nháo một lát rồi lại đẩy câu chuyện đi thật xa.

Điện thoại trong túi quần rung lên, là tin nhắn của Nguyệt Trì. Trên màn hình trắng toát hiện lên dòng chữ ngắn ngủi: “Ra ngoài rồi, gió lớn quá”.

Nghiêm Nghiễm liếc nhanh qua, rồi lại mặt mày u ám nhét điện thoại vào túi.

Ngoảnh lại liền bắt gặp ánh mắt vừa hiếu kỳ vừa rụt rè của chú Khoan, Đề Bàng, A Tam, A Tứ, Hoàng Mao, A Lục. Họ đều trưng ra vẻ mặt muốn hỏi mà không dám hỏi, cứ như sợ Nghiêm Nghiễm sẽ vung kéo đâm thẳng vào ngực họ vậy.

Nghiêm Nghiễm mím môi, đứng thẳng lưng sau cái ghế cao: “Đi Vương lại đến nhuộm tóc ă? Vẫn nhuộm màu như cũ chứ?”

“Phải phải. Với lại tia ngắn giúp dì. Cháu xem này, tóc sau cổ dài quá rồi. Ai dà, Nghiêm Nghiễm này, dì nói cháu nghe...” Vị khách không hề biết nội tình đang trò chuyện rôm rả với người chị em bên cạnh, quay sang nắm lấy tay Nghiêm Nghiễm, nói bằng chất giọng phổ thông lãnh lớt.

Người ngồi xuống, kẻ đứng lên, khách đến rồi lại đi, chỉ có Nghiêm Nghiễm vẫn đứng tại chỗ, tay nhắc cao, mặt mày ủ rũ, chỉ chuyển động trong phạm vi chín viên gạch dưới chân, cứ như bị một bức tường vô hình vây lấy.

Không ai dám chọc giận cậu, ngay cả người chuyên làm biếng như A Tam cũng ngoan ngoãn đứng chờ sau lưng cậu, bảo gọi đầu thì gọi đầu, kêu đưa kéo thì đưa kéo, từ ngày học việc đến nay A Tam chưa bao giờ nghe lời đến như thế, chú Khoan bung ấm trà đứng sau quày tính tiền tấm tắc khen ngợi, Nghiêm Nghiễm chột ngẳng đầu: “Có việc gì sao chú?”.

Chú Khoan sặc nước trà, khom người ho sù sụ.

Từ lúc Ngụy Trì đã động vấn đề ấy đến nay, Nghiêm Nghiễm không về nhà gã mà chen vào căn nhà nhỏ của A Lục. Cậu thiếu niên thật thà không chút xảo trá liền trải chăn đệm của mình xuống sàn, thực hiện lời hứa trước đó không lâu: “Cùng lắm anh ngủ giường, em nằm đất”. Ban đêm nhiệt độ thường xuống âm, căn nhà A Lục thuê hướng Bắc, không có máy sưởi, trùm kín chắn, cuộn tròn người vẫn thấy lạnh như đang trong hầm nước đá. Nghiêm Nghiễm không ngủ được, mắt mở to nhìn trần nhà chờ trời sáng, bên dưới chốc chốc lại vang lên tiếng A Lục trở mình.

“Anh Nghiêm...” Giọng A Lục nhỏ đến gần như không nghe thấy.

Nghiêm Nghiễm cũng hạ giọng: “Ừ?”

“Hôm nay chú Khoan hỏi em”.

“Hỏi gì?”

“Chú ấy hỏi, sao mấy hôm nay anh không về... chỗ anh Ngụy?”

Nghiêm Nghiễm liếc mắt nhìn A Lục cũng đang cuộn tròn người nằm trên sàn: “VẬY em nói sao?”

A Lục vẫn giữ giọng điệu trẻ con như mọi ngày: “Em nói, em không biết”.

Nói xong, bản thân A Lục cũng thấy ngượng mà bật cười. Nghiêm Nghiễm khẽ cong môi: “Chú ấy hỏi khi nào?”

“Hai hôm trước, buổi trưa, lúc anh với anh Ngụy nói chuyện ngoài cửa”.

Nhà A Lục tối hơn nhà Ngụy Trì, rèm cửa sổ bằng vải dày ngăn hết ánh sáng bên ngoài, chỉ le lói đôi chút ánh sáng lọt vào từ cửa phòng. Nghiêm Nghiễm nằm ngửa, chùm đèn trang trí trên đầu biến thành một mảng đen trên trần nhà, tựa như đang đè lên ngực cậu, đến hít thở cũng khó khăn: “Chú Khoan có mắNG em không?”

A Lục cười ngậy ngô: “Không có, chú Khoan tốt lắm, chỉ đánh em mấy cái, à không, là cốc đầu em một cái thôi”.

Nghiêm Nghiêm ngậm lắc đầu. Thằng ngọc này sớm muộn gì cũng bị người ta ăn sạch không để lại miếng xương. Chẳng biết biến báo chút nào. Một lát sau, A Lục lại ngật ngừng lên tiếng: “Anh Nghiêm...”

“Ừ?”

“Anh... có cãi nhau với anh Ngụ không?”

Trong đêm tối, ngay cả tiếng ho của người trên lầu cũng nghe rõ.

A Lục đợi đến lúc muốn díp mắt ngủ, mới nghe thấy tiếng Nghiêm Nghiêm mơ hồ đáp: “Ừ”.

Sau đó, A Lục không nói nữa, vì chú Khoan chỉ dạy tới đó thôi.

Sau ba đêm Nghiêm Nghiêm không về nhà, Ngụ Trì đã tìm tới. Đó là lần đầu tiên Nghiêm Nghiêm thấy bộ dạng nhếch nhác của gã dưới ánh mặt trời, cũng còn may, dưới đất có cái bóng, chứng tỏ người mấy hôm trước nằm cạnh cậu là người sống chứ không phải cô hồn nhà nào đó. Nghiêm Nghiêm tự giễu.

Bước nhanh ra ngoài cửa trước tất cả mọi người, Nghiêm Nghiêm cúi đầu, đưa tay chào đón: “Xin chào quý khách. Quý khách muốn gội đầu hay là cắt tóc?”

Nụ cười tiêu chuẩn của một nhân viên phục vụ, giọng điệu tiêu chuẩn, lời chào cũng đúng tiêu chuẩn.

Ngụ Trì đứng ngoài cửa, nét mặt mỗi chỉ tăng thêm chứ không giảm bớt: “Sao em không về nhà?”

Nghiêm Nghiêm nhìn mũi giày mình, lại mỉm cười: “Hiện giờ đang đông khách, không còn chỗ nữa, quý khách vui lòng quay lại sau?”

“Đã hai ngày em không về nhà rồi”. Sắc mặt Ngụ Trì thiếu nảo, trong mắt vẫn lên những tia đỏ.

Nghiêm Nghiễm vẫn giữ thái độ tươi cười.

Ngụy Trì thấp giọng khàn khàn gọi: “Nghiêm Nghiễm”.

Nếu lúc này quay lại soi tấm gương treo trên tường, Nghiêm Nghiễm nhất định sẽ phát hiện, kỳ thực bộ dạng của cậu cũng chẳng hơn gì Ngụy Trì.

“Em đi đâu?”

Nghiêm Nghiễm không cười nữa, nhìn chăm chăm vào cái cằm lõm chồm râu của gã, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Còn anh đã đi đâu?”

“Anh...” Ngụy Trì im lặng.

“Anh không cho em biết, việc gì em phải cho anh biết”.

“Có, có vài cuộc tiếp khách, tạm thời thôi, qua vài hôm sẽ không phải đi nữa”.

Khi gã căng thẳng sẽ mò tìm thuốc lá, Nghiêm Nghiễm héch càm, nhìn gã cầm bật lửa nhưng châm mãi vẫn không được.

Nét mặt Ngụy Trì càng gấp gáp, vút cả điều thuốc lẫn bật lửa xuống đất: “Làm ăn mà, em có hiểu không? Buổi tối đi uống chút rượu hát mấy bài cũng bình thường thôi. Có phải anh không về đâu!”

Nhìn đầu tóc rối bời dính bết của gã, Nghiêm Nghiễm cảm thấy lửa giận bốc cao: “Bình thường. Anh đi xem mặt cũng là bình thường thôi.”

Gương mặt Ngụy Trì lập tức đỏ gay.

Khách trong cửa hàng kêu lạnh không chịu nổi, yêu cầu đóng cửa kính lại. Nghiêm Nghiễm giơ tay đóng cửa, hai người cứ thế đứng trên bậc thềm giữa gió rét căm căm. Dành hết tâm tư lo cho bà chủ nên chú Khoan đã quên thay đồng phục cho thợ, mùa đông lạnh lẽo, Nghiêm Nghiễm vẫn mặc sơ mi mỏng mảnh, áo vest ngắn lấp lánh khoác bên ngoài, chẳng bao

lâu, răng Nghiêm Nghiễm bắt đầu va vào nhau, thân người gầy gò đứng trước gió, dường như có thể bị thổi ngã bất cứ lúc nào.

Thấy cậu vẫn cứng đầu đứng đó không nói không rằng, Ngụy Trì xiêu lòng, cởi áo khoác dúi vào tay cậu: “Trời lạnh rồi, em mặc vào đi.”

Nghiễm Nghiễm cầm chiếc áo trong tay, môi vẫn mím chặt.

“Thật sự chỉ là chuyện công việc thôi, mới đầu cứ tưởng là việc nhỏ, không ngờ càng ngày càng lớn chuyện... Cũng không có gì, qua mấy hôm nữa là êm thôi...” Ngụy Trì sắp xếp câu cú, cố gắng giải thích.

“Thật ra là việc gì?” Nghiêm Nghiễm hỏi thẳng.

“Việc này...”

Tiếng nhạc vui nhộn vang lên không đúng lúc. Ngụy Trì nhìn số gọi đến, cầm điện thoại lùi lại mấy bước rồi mới bắt máy.

Trong lúc nghe điện thoại, chốc chốc gã lại nhìn sang phía cậu, Nghiêm Nghiễm cầm chiếc áo khoác hầy còn vương hơi ẩm, đứng bên cửa nhìn gã, từ ánh mắt ấy, cậu nhận ra sự lảng tránh.

“Có việc gấp, anh phải đi ngay”. Ngụy Trì vội vàng đi đến, ánh mắt do dự, thần sắc căng thẳng, “Thật đấy, Nghiêm Nghiễm”.

“Ờ”. Nghiêm Nghiễm đáp lời, nhưng trả lại áo khoác trong tay cho gã, “Vậy anh cứ đi đi, giải quyết xong mọi chuyện hãy đến tìm em, bao gồm, việc xem mặt của anh”.

Ngụy Trì mở miệng muốn giải thích thêm, Nghiêm Nghiễm đã đẩy cửa, đi thẳng vào cửa hàng.

Đến khi Nghiêm Nghiễm trở ra, ngoài cửa đã không thấy bóng dáng Ngụy Trì đâu nữa.

Khách hàng đến đều khen thái độ phục vụ của Nghiêm Nghiễm, biết đơn đả mím cười, động tác nhẹ nhàng. Mấy năm trước, cậu thợ học việc Nghiêm Nghiễm cũng bướng bỉnh như bao cậu thanh niên cùng tuổi khác,

sẽ nhăn nhó với người khách khó tính, khi bị kích thích sẽ sẵn sàng xắn tay áo sẵn tới đánh nhau. Dần dần, cái sừng nhọn của cậu đã bị những lời la mắng, dạy dỗ của chú Khoan cùng năm tháng mài mòn, tay nghề khá lên, tính tình cũng dịu xuống. Nhưng hôm đó, thợ trong cửa hàng đều biết Nghiêm Nghiêm tức giận sẽ là như thế nào, kể cả cậu Jerry đến khoe khoang cũng vậy. Cậu ta bị Nghiêm Nghiêm chê từ mái tóc vuốt keo bóng loáng đến đôi giày chưa được lau chùi sạch sẽ. Tất cả mọi người, bao gồm chú Khoan, người muốn đứng ra can ngăn, đều không dám động đậy dưới ánh mắt sắc lẹm như dao của cậu.

Chương 10

Nhà của A Lục vừa nhỏ vừa lạnh, mấy hôm nay lại phải nhét thêm Jerry. Cậu ta không thèm ở căn nhà mình bỏ tiền ra thuê, lại sống chết nằm đất với A Lục, giành giật chút không gian vốn đã rất chật hẹp.

A Lục tốt tính cũng tức đến bốc khói, ôm chần ầm ức cả buổi, cho đến khi mặt mày đỏ gay mới buột miệng: “Sao cậu không về nhà mình đi hả?”

Jerry ung dung ngồi trên giường, thương thức vẻ mặt bối rối khó xử của A Lục: “Hết hạn thuê rồi, tôi không muốn thuê nữa”.

“Vậy cậu muốn làm gì?”

“Mua một căn nhà”. Lại cái tính hay khoe mẽ. Nghiêm Nghiêm lắc đầu nghĩ, Jerry giống y như Ngụy Trì, không khoe khoang thì sẽ chết mất.

“Vậy thì cậu cứ mua đi, dù gì cậu cũng có nhiều tiền mà”. A Lục mĩa mai.

Jerry bắt tréo chân, cười thân thiện: “Vẫn đang xem nhà, chưa có căn nào ưng ý hết. Nay, cậu nói xem nên mua nhà trống rồi tự trang trí bày biện hay mua nhà đã đủ tiện nghi rồi? Hay mua nhà có sẵn nội thất đi, như vậy đỡ mất công hơn, cũng chỉ tốn thêm vài đồng, xứng đáng cả thôi”.

“Liên quan gì đến tôi?” A Lục bị đả kích mạnh.

Jerry mỉm cười, khom người xuống, giật lấy nửa tấm chăn từ tay A Lục đắp lên người: “Cho nên tôi mới tới ở nhà cậu vài hôm. Tuy chỗ cậu vừa nhỏ vừa lạnh, ngay cả lò sưởi cũng không có, nhưng tôi không chê đâu, ai bảo chúng ta là đồng hương chứ”.

A Lục chán nản, sắp khóc đến nơi rồi.

Jerry nhắm mắt ngủ, cứ như xung quanh chẳng có ai, mặc cho A Lục đẩy thế nào cũng không dậy. Nghiêm Nghiêm nhìn xuống, trông thấy Jerry

lén nhếch khóe môi, nụ cười cực kì vô sỉ, vô sỉ... hệt như Ngụy Trì.

Mấy hôm nay Nghiêm Nghiễm thường hay nhớ đến Ngụy Trì, chẳng biết vì sao, những lúc thất thần, hoặc mỗi khi vừa thức dậy hay trước khi đi ngủ, hình bóng Ngụy Trì sẽ nhảy ra từ trong đầu Nghiêm Nghiễm. Giống hệt như bóng dáng gã thường hay xuất hiện trong tiệm làm tóc, không báo trước, chẳng chút quy luật, hơn nữa, khiến người ta bực mình.

Các cô các bà đang tán gẫu trong cửa hàng, nhìn thấy Ngụy Trì thường vui vẻ chào hỏi: “A! Tiểu Ngụy, sao mấy hôm nay không thấy cậu thế? Lại đi sinh sự ở đâu rồi phải không? Nào vào đây đi, đứng bên ngoài làm gì? Gió lạnh lắm đấy. À, vừa hay cô muốn mua điện thoại, anh xem giúp cô loại nào tốt”.

Ngụy Trì vốn tự nhiên, chẳng xem mình là khách, qua lớp kính làm mặt quỷ vói vào bên trong, nói sao cũng không chịu vào: “À, không có gì đâu, việc làm ăn xảy ra chút chuyện, ra ngoài lo liệu mấy hôm, giờ đã ổn. Cháu đang bận, mọi người có thời gian thì ghé sang chơi.”

Chú Khoan cùng với mấy cậu thợ đều hướng ánh nhìn về phía Nghiêm Nghiễm.

Nghiêm Nghiễm đang chăm chú tia tóc cho khách, đầu hơi nghiêng, đúng lúc nhìn thấy bóng lưng gã, tóc dài qua gáy, áo măng tô sang trọng, khăn choàng cổ bằng len Cashmere bị gió thổi phật ra phía sau vai, dưới chân là đôi giày ống cao. Kéo gã đến trước cửa trường trung học, đảm bảo có thể khiến tất cả nữ sinh ngất ngây.

Hóa ra vẫn sống tốt lắm. Siết chặt dây kéo sáng loáng, Nghiêm Nghiễm chợt thấy chân răng ngựa ngựa.

Ngụy Trì đã rảnh rồi hơn, ngày nào cũng đứng ngoài cửa trò chuyện với các dì các cô. Nghiêm Nghiễm thắc mắc, vì sao gã chỉ tựa cửa mà nhất quyết không chịu vào trong. Sau đó A Tam cho cậu biết đáp án: “Vào rồi cũng bị đuổi ra, chi bằng ngoan ngoãn đứng ngoài”.

Nghiêm Nghiễm không nói gì, cúi đầu mặt đỏ tía tai, hóa ra hình tượng của cậu trong lòng người khác lại là tên hung thần ác sát như thế.

Các dì các cô thích ăn vặt, trong túi Ngụy Trì vừa hay lại có mấy viên chocolate. Các dì thuận miệng hẹn nhau làm đầu xong ra phố uống trà sữa, chẳng mấy chốc, Ngụy Trì xách theo mấy túi đầy trà sữa vào cửa hàng. Các bà các cô hãy còn xuân sắc kinh ngạc trước sự nòng hậu của gã: “Ồi trời, Tiểu Ngụy trúng số à? Hôm nay chịu chơi thế?”

Ngụy Trì vẫn đứng bên cửa, cười gian manh: “Không có gì, tâm trạng tốt ấy mà”.

Chocolate và trà sữa chuyển từ tay các dì các cô chuyển tới tay chú khoan, chú đưa A Tam, A Tam dúm lại vào tay A Lục, rồi A Lục mơ mơ màng màng đưa cho Nghiêm Nghiễm, Nghiêm Nghiễm im lặng nhận lấy, phát hiện bên trong có thêm viên kẹo sữa.

Trò cũ rích của Ngụy Trì, cũ đến độ cậu thấy mặt mặt thay gã. Tâm trạng ức chế tức giận lại dần tan chảy, vừa buồn cười vừa thấy ngọt ngào.

Không muốn bị mất mặt, Nghiêm Nghiễm chỉ lén nhìn bóng gã đứng trong gió, rồi cậu trốn vào gian trong, các dì vẫn tiếp tục trò chuyện với Ngụy Trì.

“Tiểu Ngụy, đã có bạn gái chưa? Dắt đến đây cho chúng tôi xem mặt đi”.

“Cháu không có làm sao cho mọi người xem mặt được”.

“Không có... vậy dì giới thiệu cho cậu. Cậu không còn trẻ nữa, cũng nên kiếm bạn đời đi, mau mau cho bà ngoại cậu bế chắt chứ”.

Ngụy Trì đáp qua loa: “Còn sớm mà, để sau hãy tính”.

Các dì các cô sôi nổi nói: “Không sớm đâu, sớm kết hôn, sớm sinh con, cuộc sống cũng sớm được ổn định, chẳng phải tốt sao. Ai dà, cậu đừng có cười, nghiêm túc nghe dì nói này, con gái đồng nghiệp dì, không tòi đâu, người ta từng tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, hiện giờ còn làm cho

công ty nước ngoài, dì từng gặp con bé rồi, hiền lành dễ thương, mỗi tội không cao lắm, cậu cứ quen thử xem, biết đâu duyên số nó tới thì sao”.

Phụ nữ đến tuổi này đều thích làm mai mối, chẳng mấy chốc chị một câu tôi một câu rôm rả cả lên. Giữa tiếng nói cười rộn ràng, Nghiêm Nghiêm phải cố gắng mới nghe thấy tiếng Ngụ Trì khỏ sở van xin: “Xem như cháu sợ mọi người rồi, cháu thực sự chưa muốn nói tới việc này”.

Không ai tin cả: “Người khác bảo ngược chúng tôi còn tin, Ngụ Trì nhà anh thì ngược cái gì? Hồi bé anh từng ngồng bị bà ngoại cầm chổi đuổi đánh từ trên lầu xuống tận dưới lầu, làm như chúng tôi chưa từng thấy vậy”.

Ngay cả thợ trong cửa hàng cũng bật cười, giọng điệu Ngụ Trì đây khó xử: “Cháu có người yêu rồi ạ”.

Hương vị kẹo sữa từ đầu lưỡi lan vào tận tim, Nghiêm Nghiêm dựa vào tường, cảm thấy trái tim như muốn ngừng đập.

“Vớ vẩn. Mấy hôm trước bà cậu còn nói với dì đang giới thiệu đối tượng cho cậu xem mặt. Thằng quý sứ, từ nhỏ đến lớn chẳng có câu nào thật”. Lập tức có người đứng ra vạch trần gã.

Không cần nhìn cũng hình dung ra được bộ mặt khó coi của Ngụ Trì lúc này. Sống trong cùng một khu phố nên mọi người quá hiểu gã. “Là do bà cứ đòi giới thiệu cho cháu”. Ngụ Trì vội vã thanh minh, “Cháu đã nói là cháu không đồng ý...”.

Các dì các cô uống trà sữa cắn hạt dưa, phân kích như thể đang xem nam chính trong phim Quỳnh Dao bày tỏ tình cảm.

Gió thổi vù vù, bầu trời lất phất mưa. Ngụ Trì vẫn đứng bên cửa với dáng vẻ đáng thương, vạt măng tồ bị gió thổi phàn phật. Gã vẫn không chừa tạt ăn mặc phong phanh, bên trong áo khoác chỉ mặc chiếc áo len mỏng, chiếc mũ dưới gọng kính đen đỏ ửng lên vì lạnh.

Nghiêm Nghiễm quay người đứng trước cái bàn gương cách xa cửa nhất, xa xăm nhìn gã. Người đàn ông thường ngày tinh thần phấn chấn lại vô cùng khổ sở, gã buồn bã nhìn Nghiêm Nghiễm, mắt rom róm nước, thần sắc ảm đạm, đầy vẻ khẩn cầu.

Ngụy Trì vẫn tiếp tục nói chuyện với mấy người phụ nữ, ánh mắt lại chưa từng rời Nghiêm Nghiễm: “Cháu đã nói với mợ mấy lần rồi, nhưng người ta giục quá, mợ cũng hết cách...”

Hết cách. Nghiêm Nghiễm nhìn từng đống tóc vụn dưới chân, thảm lạp lạp trong lòng. Cũng hết cách, nợ ân tình chẳng ai có thể chối từ. Ngụy Trì từng nói với cậu, mợ là một người tốt. Từ nhỏ đến lớn, ngoài bà ngoại ra thì mợ là người thương gã nhất. Sau khi mẹ Ngụy Trì ra nước ngoài, trách nhiệm chăm sóc bà ngoại và Ngụy Trì đều do cậu mợ gánh vác, chăm sóc mẹ già, lại càng phải trông nom thằng ôn thần ba ngày không gây họa thì không chịu ngồi yên là gã.

Cậu đi làm xa nhà, chỉ dịp lễ tết mới trở về, nhà cửa trong ngoài đều do một tay mợ cáng đáng. Quần áo giày dép, gạo củi mắm muối, em họ có thì tuyệt đối không thiếu phần của Ngụy Trì. Những gì em họ có, Ngụy Trì cũng có, thậm chí những gì em họ không có, mợ cũng lén mua cho Ngụy Trì.

Trời đổ mưa, mợ vội chạy đến trường đưa ô cho gã. Bị sốt, mợ đưa gã đến bệnh viện giữa đêm hôm. Đánh nhau với em họ, mợ bênh vực Ngụy Trì bất chấp con trai mình giận dỗi... đều là những việc nhỏ nhặt, chẳng thấm vào đâu, dần dần tích lại, giống như mớ tóc bị cắt bỏ kia, trở thành một món nợ to lớn. Mỗi khi nhắc đến mợ, Ngụy Trì đều xúc động. Hết cách rồi, đã nợ người ta nhiều như vậy, sao còn có thể khiến người ta khó xử. Huống hồ chi đó lại là người thân ruột thịt gã không thể chối từ.

Các dì các cô sớm đã thay đổi đề tài, trà sữa cũng được giải quyết sạch sẽ trong từng trận cười vang. Ngụy Trì vẫn chưa đi, hai người cứ thế nhìn nhau, chen giữa là một nhà đầy ắp giọng nói tiếng cười, tựa như đứng ở hai đầu thế giới.

“Vào gọi đầu đi, tóc anh bết đến tận cổ rồi kìa”. Nghiêm Nghiêm thẳng thắn mở lời trước, cũng chẳng cần biết gã có nghe thấy không, liền xoay người đi vào gian trong mở vòi nước nóng.

Nước ào ào đổ xuống, át đi tiếng gió thổi, át cả tiếng bước chân Ngụy Trì.

“Nghiêm Nghiêm...” Ngụy Trì đứng sau lưng cậu, cất tiếng gọi, giọng nói tựa như không dám tin, bao hàm cả nỗi vui mừng sung sướng sau cơn kinh ngạc.

Nghiêm Nghiêm vẫn không ngoảnh lại, nghe Ngụy Trì cất lực giải thích: “Mợ anh nói, chỉ cần gặp một lần là được rồi, chỉ một lần thôi...”

“Vậy thì đi đi”. Dù sao gặp một lần cũng chẳng mất gì.

“Nghiêm Nghiêm...” Gã không ngừng nỉ non, hơi thở phà lên má Nghiêm Nghiêm, chất chứa hối hận và thâm tình, “Về đi mà, vắng em, anh không ngủ được”.

Các dì các cô đang cười lớn ngoài kia, chỉ cần một người thoáng nhìn vào, sẽ trông thấy đôi thanh niên đang ôm lấy nhau. Ánh đèn rục rờ đôi lập hoàn toàn với gian trong mờ tối, gã siết chặt eo cậu, giống như muốn khảm sâu cậu vào trong lồng ngực. Má kề má, tóc đan xen, chẳng cần phải nói thêm gì nữa, kẻ tai thấp giọng gọi một tiếng: “Nghiêm Nghiêm” đã có thể khiến cậu thợ làm tóc thanh tú tài giỏi chân tay mềm nhũn, toàn thân run rẩy.

Nghiêm Nghiêm tựa vào ngực Ngụy Trì, khe khẽ thở dài. Kỳ thực, lời vừa dứt cậu đã hối hận rồi.

~*~

Tết lại đến, giữa màu tuyết trắng xóa có nhà nào đó dán giấy hoa trang trí đỏ tươi lên cửa sổ. Bọn trẻ nghỉ đông được bố mẹ dẫn đến tiệm cắt tóc, ngồi trên cái ghế cao cao ngùn nguẩy đôi chân nhỏ, không chịu ngồi yên mà nhìn ngó khắp nơi.

Đậu Nha lén lút đi xuyên qua dòng người, kéo vạt áo Nghiêm Nghiễm tinh nghịch làm mất quý: “Anh Nghiêm, lần này mẹ em làm tóc phải mất bao lâu? Hì hì, anh biết mà, lâu lắm rồi không đến, em muốn đi thăm anh Ngụy”.

“Đi đi, vừa uốn vừa nhuộm, chí ít cũng mất cả buổi chiều”. Nghiêm Nghiễm vò tóc cậu nhóc thật mạnh.

Chỉ mới hai ba tháng, cậu nhóc đã cao lên, lộ rõ thân hình dong dỏng, trên người mặc áo bông, trông hết như ngọn giá đỗ.

Mỗi năm Tết đến là lúc đắt khách nhất, đông đến nỗi cửa cũng không khép lại được. Bất kì ai đặt chân lên bậc thềm cũng phải kêu lên: “Ồi chà, sao mà náo nhiệt thế này hở chú Khoan? Hôm nay là 23 rồi mà vẫn phải làm việc”.

Chú Khoan bận đến mức không có thời gian ngoảnh lại: “Cũng tạm. Đợi lát nữa ăn trưa xong khách sẽ còn đông nữa. Ai dà, A Tam à, mau đưa anh Triệu đi gọi đầu. A Tứ, còn đứng đó làm gì? Mau đưa máy sấy cho chú. A Lục, nhanh rót trà cho khách đi”.

Các thợ học việc đeo bao tay ni lon dùng một lần, chỉ hận không thể nhúng luôn đầu vào bọt xà phòng. Tiếng máy sấy gần như át cả tiếng nhạc trong loa. Một người đứng dậy, ngay lập tức có người khác ngồi xuống. Nghiêm Nghiễm cúi đầu tập trung với cây kéo trên tay, vừa dặn dò xung quanh: “A Tam, tóc đừng sấy khô quá”.

“Bạch Bản, tóc của dì Chu uốn bao lâu rồi? Nhớ chú ý giờ giấc đấy”.

“A Lục, năm phút nữa xả thuốc cho Bình Bình”.

Một ngày bận rộn bằng việc của cả tháng. Buổi trưa, Jerry, người oang oang bảo sẽ ngồi máy bay về quê xách cơm hộp đến đưa cho A Lục, Nghiêm Nghiễm ngẩng đầu nhìn theo. Đợi đến khi ngẩng lên lần nữa, bên ngoài đã tối đen.

Có lẽ do đến Tết nên phần đông mọi người đều muốn nhuộm một ít màu có sắc đỏ lên ngọn tóc, hàm ý hồng vận đương đầu. Mái tóc màu vàng kim ánh đỏ bay trong gió, dưới ánh đèn neon nhiều màu sắc ngoài phố càng trở nên lóa mắt, đằng sau lớp cửa kính lấp loáng ánh đèn, Nghiêm Nghiêm nhìn đến ngó ngẩn.

Trong tiệm dần ngớt khách, chú Khoan đứng sau quầy tính tiền đóng sổ sách lại, mệt mỏi ngáp dài, hôm nay chú cũng nghe không ít lời mỉa mai từ mấy tiệm cùng nghề trong khu phố.

Nghiêm Nghiêm cho mấy cậu thợ học việc đã mệt đến trắng bệch mặt mày ra về trước, ngày mai có lẽ sẽ còn đông khách hơn. A Lục trợn mắt: “Hả? Không phải chứ?”

“Phải đó”. Nghiêm Nghiêm vỗ vai cậu, cười cười hù dọa, “So với ngày mai thì hôm nay chẳng là gì, ngày một sẽ còn đông hơn nữa. Tết năm ngoái, anh mệt đến mức ngón tay cũng không cử động nổi, A Tam trông thấy xì phồng là muốn nôn. Được rồi, về ngủ sớm đi. Đồ đạc cứ để anh dọn dẹp”.

Cậu ngoảnh đầu nói với chú Khoan: “Chú à, mau về đi, để cháu đóng cửa cho, thím đang đợi chú ở nhà đấy”.

Chú Khoan ân cần dặn dò: “Nghiêm Nghiêm, cháu cũng đừng ở lại khuya quá, cứ xếp kéo và lược lại là được, dù sao ngày mai cũng sẽ vút khắp nơi thôi. Mau về nhà đi, ngày mai cháu sẽ mệt đấy”.

Nghiêm Nghiêm ngoan ngoãn gật đầu: “Cháu biết rồi”.

Nghiêm Nghiêm không muốn về nhà, hôm nay chính là ngày Nguyệt Trì xem mặt, vào lúc này, có lẽ gã đang ngồi cà phê trò chuyện với cô gái nghe bảo là rất được. Gia đình bên kia nóng vội, chọn thời điểm này để gặp mặt. Mong một Tết năm nay vừa đúng vào ngày lễ Tình nhân, nếu hai người tối nay gặp mặt vừa ý, vậy thì hẹn gặp trong cái ngày vừa ngọt ngào lại vừa là lễ tung bồng, sẽ vô cùng lãng mạn và đầy ý nghĩa kỷ niệm.

Yêu nhau nửa năm chuẩn bị đám cưới nửa năm đến Tết năm sau đã có thể thết tiệc mừng rồi. Nếu Ngụy Trì nhanh lẹ hơn nữa, cuối năm là có thể bồng một đứa con... Tất cả chỉ là suy luận của Nghiêm Nghiễm, Ngụy Trì vỗ ngực đảm bảo, chỉ có lần này, tuyệt không có lần sau. Thế nhưng, Nghiêm Nghiễm không muốn một mình đối mặt với căn nhà trống không, nhà quá quanh hiu không tốt, dễ khiến con người ta nghĩ vắn vơ, rồi sẽ sinh chuyện cho xem.

Người khách cuối cùng cũng đẩy cửa ra về, các cậu thợ lê bước chân mệt mỏi chào hỏi ra về, chỉ còn lại mình Nghiêm Nghiễm giữa tiệm đèn đuốc sáng trưng, dọn dẹp những cái kệp và lược rơi ở khắp nơi.

Chuông gió bà chủ treo trước cửa vang lên lạnh lót, giờ này mà vẫn còn khách đến.

“Đóng cửa rồi, ngày mai hãy đến nhé”. Nghiêm Nghiễm từ chối mà chẳng ngần đầu.

“Em muốn... uốn tóc”.

Nghiêm Nghiễm đứng thẳng người, trước cửa là Tiểu Tiểu. Cô bé với gương mặt vô cảm tựa như con rối, mặc trên người chiếc áo len màu vàng mà mẹ cô thích, mái tóc đen nhánh suông thẳng đổ xuống bờ vai. Khóe mắt cô bé đỏ hoe, trong hốc mắt hãy còn ánh lệ chưa kịp khô.

“Em ra ngoài cho thoáng”. Cô bé ngồi trước bàn gương, nói một cách vô cảm. “Họ bắt em quen với anh ta, chính là người lần trước, nói chuyện cũng không nhiều hơn hai ba câu. Bởi vì em không còn nhỏ nữa, đến tuổi phải kết hôn rồi... Ngoài ra, anh ta có hai căn nhà, công việc ổn định, bố mẹ hai bên đều quen biết nhau, rõ nhau như lòng bàn tay. Chỉ thế thôi”.

Nghiêm Nghiễm đau lòng nhìn nước mắt lăn dài trên má cô bé.

“Em đã nói là, em không thích anh ta, em chẳng có gì để nói với anh ta cả, em ghét nhìn thấy bản mặt của anh ta, nhìn thấy tin nhắn của anh ta là em muốn vút điện thoại. Bố mẹ nói em đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi, trên đời này làm gì có tình yêu thuần túy. Kết hôn chẳng liên quan gì đến tình

yêu, nếu qua hai ba năm nữa mà em không kết hôn, thì nhà này sẽ bị người ta đàm tiếu, trước mặt thân thích sẽ không ngẩng đầu lên nổi, ai cũng sẽ biết nhà này có đứa con gái không gả đi được. Cho nên, em nhất định phải kết hôn, bất kể là ai, chỉ cần là đàn ông mà thôi, cho dù kết hôn rồi sau này ly hôn cũng được. Thật nực cười...”

Nghiêm Nghiễm đứng phía sau tách tóc cho cô bé làm hai phần, vén ra phía trước, cẩn thận đánh giá cô bé qua gương: “Anh sẽ uốn ngọn cho em. Trước hết tỉa lại ngọn tóc, phần dưới tóc uốn xoăn, lọn xoăn to, như vậy sẽ khiến gương mặt thon gọn hơn. Da em trắng, có muốn thử nhuộm màu tóc tự nhiên có ánh đỏ không, sẽ rất đẹp”.

“Được ạ”. Cô bé muốn nhoẻn miệng cười, nhưng nước mắt lại chảy ra nhiều hơn.

Nghiêm Nghiễm rút khăn giấy trên bàn gương đưa cho cô: “Đừng khóc nữa, sắp Tết rồi, phải vui lên”.

Tiểu Tiểu gạt đầu, nước mắt trên má phải qua khóe môi mà cô bé cong lên: “Như anh thật tốt, một mình sống bên ngoài, chẳng ai giục anh kết hôn”.

Nghiêm Nghiễm cười khò lắc đầu. Sao lại không có chứ?

Đều sống trên đời này, quan niệm thế tục ở đâu cũng như nhau. Không có bố mẹ ở bên còn có chú Khoan, chú không nhắc thì còn đám bạn bè thân thiết lòng đầy nhiệt tình, không nữa thì là các dì các cô thường đến tiệm ngồi đan len, rồi bà cụ ngồi tắm nắng dưới chung cư, mỗi lần ra ra vào vào, đều quan tâm nhắc nhở: ‘Nghiêm Nghiễm à, có bạn gái chưa? Chắc là có rồi nhỉ...’

Ánh mắt đầy thiện ý ấy chạy đến đâu cũng không thoát được. Nhìn xem, ngay cả Ngụy Trì nông cuồng kia cũng đành bất lực bị lôi đi xem mặt. Uy lực của thế tục thực sự rất to lớn.

Con người đều sống dưới ánh nhìn của người khác. Nam nữ ôm hôn nhau giữa thanh thiên bạch nhật là cảnh tượng đẹp đẽ đáng được chúc phúc,

còn cậu và Ngụy Trì dù chỉ một lần ngón tay chạm vào nhau trong góc nào đó cũng là sự phản nghịch không thể dung thứ. Cái gì là chính đáng, cái gì lại là không chính đáng, không phải do luật pháp phán xét, mà là do người đời đặt ra. Hôn nhân, gia đình, cuộc sống, không liên quan đến có yêu nhau hay không, cũng chẳng liên quan đến việc có vui vẻ hay không, càng không liên quan đến có hạnh phúc hay không, điều kiện để được công nhận từ xưa đến nay chỉ có một, đó là có phù hợp với thể tục hay không.

Không được thể tục chấp nhận, tức là đại nghịch bất đạo.

Gội đầu, sấy khô, lên thuốc, cô bé trước nay vẫn luôn kiệm lời như biến thành một người khác, thao thao bất tuyệt về những uất ức và không cam tâm chôn kín tận đáy lòng. Đối tượng kết hôn quá nhàm chán, sự chuyên quyền nhân danh yêu thương của bố mẹ, những áp lực vô hình xung quanh.

“Chỉ cần là đàn ông, tốt nghiệp đại học, có nhà, có công việc, bố mẹ sẽ vui vẻ mà tống em đi, bất kể người đó đã từng kết hôn hay là mắc bệnh, thời buổi này, kết hôn thực tế như thế đấy. Ha, tìm việc làm cũng còn phải xem có thích hợp hay không kia mà”.

Sau cùng, cô bé ngồi trước gương, mặt đăm lẹ: “Em trèo lên cửa sổ, nói rằng bố mẹ còn ép con thì con chết. Bố em khóc, cho rằng em không có bạn trai là do ông vô dụng, mẹ em thì mắng em bất hiếu. Em chẳng biết phải nói gì nữa, thì ra em lấy một người đàn ông mà em chẳng muốn gặp lại lần thứ hai là hiếu thảo”.

Bên ngoài trời đã tối hẳn, từng tiệm dần đóng cửa, chỉ có mỗi tiệm làm tóc vẫn sáng đèn. Nghiêm Nghiễm đứng dưới đèn cẩn thận uốn tóc cho Tiểu Tiểu, khuôn mặt cô bé vẫn ướt, khăn giấy lau nước mắt chất đống trên bàn.

“Em có người yêu à?”

“Không có”.

“VẬY TẠI SAO?” Những cô gái chống đối quyết định của cha mẹ trên phim thường là do con tim đã có chủ, Nghiêm Nghiêm thật sự không hiểu.

Cô bé nắm chặt cốc nước trong tay, mãi đến khi cốc giấy dùng một lần bị bóp đến biến dạng: “Bởi vì đây là hạnh phúc của em”.

Giữa căn tiệm không còn ai khác, câu trả lời ngắn gọn dứt khoát đến kiên định.

Nghiêm Nghiêm dừng tay, cả người ngơ ngẩn.

Cô bé vẫn luôn để mặc bị bài bố như búp bê, trong đôi mắt vẫn hay đờ đẫn vô hồn, lần đầu tiên lóe ánh sáng: “Từ nhỏ em đã nghe lời bố mẹ, cái gì cũng nghe. Họ muốn em thế nào thì em làm thế ấy. Bởi cho dù em không đồng ý, sau cùng họ cũng sẽ dùng đủ mọi cách khiến em đồng ý, nếu là vậy chi bằng em nghe theo lời họ, họ vui lòng còn em được yên thân. Nhưng lần này, em không muốn thế, vì đây là hạnh phúc của em”.

Cô bé cắn môi, nhún mạnh vé sau cùng. Sớm đã quen với việc phục tùng, ngay cả quần áo, đầu tóc, đến cả dáng đi tướng ngời cũng thế: “Anh rất kinh ngạc?”

Nghiêm Nghiêm chậm rãi gạt đầu, có chút ngượng ngập.

Khi đồng ý cho Ngụy Trì xem mặt, cậu từng nghĩ, nếu đổi lại là chú Khoan khản khoản cậu đi gặp mặt một cô gái đồng hương, liệu cậu có đồng ý không? Đáp án rất khó lường trước. Cậu phải nghĩ đến ân tình, phải nghĩ đến cảm giác của chú Khoan, lại càng phải làm tròn trách nhiệm làm con với người mẹ nơi quê nhà.

Có những lúc, chúng ta cũng nháo nhào đòi tìm hạnh phúc, thế nhưng, hạnh phúc luôn là thứ cuối cùng chúng ta nghĩ đến.

Cô bé không để tâm, nụ cười nhạt hé nở trên gương mặt còn vương nước mắt: “Bạn bè em nghe thế đều rất kinh ngạc”. Ai cũng nghĩ cô bé sẽ cứ thế ngoan ngoãn phục tùng cả đời.

“Hạnh phúc là của bản thân em, nếu muốn kết hôn thì phải là người mà em yêu. Đây là việc riêng của em, không phải nhiệm vụ cần hoàn thành, cũng không cần phải giao phó với ai. Thích ai, yêu ai, kết hôn với ai, phải là do em nói, người khác nói thế nào không liên quan đến em. Cho dù có ngày, đến khi em già cả vẫn không thể tìm được người cùng em suốt hết một đời, đó là sự lựa chọn của em, em không hối hận”. Tiểu Tiểu nói thế trước khi rời khỏi.

Mái tóc thẳng dài đến eo biến thành mái tóc xoắn phòng ngọt ngào, cô bé chỉ trong một đêm đã lớn lên.

Cô vẫn khẽ cười với Nghiêm Nghiễm, cậu đứng giữa căn tiệm, mặc cho gió thổi bay mớ tóc vụn. Tóc bay lên rồi khẽ khàng đáp xuống, Nghiêm Nghiễm vẫn chưa hết bàng hoàng bởi những lời tự tin của cô.

Chuông gió lại vang lên, có người đẩy cửa vào. Áo bành tô màu xám, khăn quàng cổ dài, đôi mắt sáng như sao.

“Biết ngay là em ở đây. Sao thế? Hết khách rồi đúng không? Ai dà còn quét gì nữa? Máy miếng gạch chỗ em quét mãi cũng chẳng sạch, ngày mai khách đến sẽ lại đầy tóc, còn quét làm gì... Nhìn xem, trên quần áo cũng có, đây này, trên cằm nữa... Lấp nhiều gương thế để làm gì? Cũng không biết tự soi mình, lãng phí. Ủây, đi thôi, còn không đi? Trời sắp sáng rồi, xem em ngày mai làm sao chịu nổi. Nào, đi nào”.

Gã vẫn cười như cũ, giơ tay đến trước mặt cậu. Nghiêm Nghiễm cúi đầu nhìn lòng bàn tay gã, lòng bối rối: “Xem mặt... thế nào?”

“Người đẹp! tuyệt đôi là người đẹp! Rất đẹp! Chuẩn!”

Tiếng cười khoa trương khiến Nghiêm Nghiễm chẳng thể ngẩng đầu: “Vây ư?”

Giây tiếp theo, Ngụy Trì ôm lấy Nghiêm Nghiễm, dưới ánh đèn rực sáng, trước những tấm gương bóng loáng, gã siết chặt cậu vào bờ vai mình: “Nghiêm Nghiễm à, em trở nên chẳng thú vị gì cả”.

Nghiêm Nghiễm thấy mắt mỏi đến đau nhức, cúi đầu nhìn đám tóc trên sàn, mệt mỗi lúc này mới ùn ùn ập tới.

Cậu cắn chặt môi không lên tiếng, mắt phải trừng lớn mới có thể ngăn thứ nóng hôi hổi trong hốc mắt tuôn ra. Ngụy Trì ôm lấy lưng cậu, trong giọng nói có chút vui mừng: “Nếu là lúc bình thường, em đã cầm kéo đâm cổ họng anh rồi, này, như thế này này, một tay túm cổ áo anh, một tay cầm kéo, mặt mày lạnh tanh như cục nước đá, mắt nhìn anh từ đầu đến chân”.

Gả bắt chước y đúc giọng điệu của Nghiêm Nghiễm: “Ngụy Trì, tốt nhất đừng có lần sau. Nếu không, cây kéo trong tay em không có mắt đâu”.

Cách một lớp quần áo, Nghiêm Nghiễm nhéo mạnh eo gã một cái. Ngụy Trì kêu lên “ui da”, nhưng tay không hề lơ lửng, vòng quanh eo Nghiêm Nghiễm, giọng điệu có chút ngại ngùng: “Anh không đi”.

“Cứ nghĩ, thật sự không hay lắm”. Ngụy Trì nói. Những khi căng thẳng, gã thường hạ thấp giọng, nói vừa nhanh vừa mơ hồ, “tóm lại chỉ bị mợ mắng một trận, rồi bị bà ngoại nói mấy câu, bị mắng quen rồi, chẳng sao cả”.

Nói thì đơn giản lắm, nếu đơn giản thì từ đầu đã không khó từ chối. Nghiêm Nghiễm biết, Ngụy Trì phải bỏ ra tuyệt đối không chỉ như lời gã nói: “Thật chứ?”

“Thật”.

Nói dối không gương mặt.

“Ngụy Trì”. Nghiêm Nghiễm chột nói.

“Ừ?”

“Dưới bàn phím máy tính ở nhà có một tấm thẻ tiết kiệm, mặt mã là ngày sinh của anh”.

Đó là tích cốp bao năm nay của Nghiêm Nghiễm.

“...”

“Anh có một lô hàng bị hải quan giữ lại, cậu béo đã cho em biết, việc lo liệu tốn không ít tiền đúng không?” Lo liệu hải quan cần tiền, hàng không lấy về được cũng cần một khoản tiền lớn đền cho các bên mua bán.

“Cũng, cũng không đến nỗi...”

“Đã mượn của cậu béo bao nhiêu tiền?”

“Không nhiều...”

“Ừm?”

“Thật sự không nhiều. Chỉ là...”

“Mấy hôm trước vì việc này mới bận như thế?”

Một hồi lâu, Ngụy Trì mới gật đầu xấu hổ: “Ừ”.

“Sao không cho em biết?”

Tay nhéo eo gã một cái thật mạnh, Ngụy Trì đau đến chảy nước mắt: “Ái... em nhẹ tay một chút. Ui da, ui da, ui da... Được rồi, anh nói, anh nói. Anh là muốn...”

Những lời sau đó không nghe rõ nữa.

Nghiêm Nghiễm ngẩng đầu lên, nhướn mày: “Ừm?”

“Ui da, đừng nhéo, anh nói. Anh chỉ muốn là... làm ăn lớn một chút, kiếm thật nhiều tiền một chút”.

Nghiêm Nghiễm buông tay chờ gã nói.

Ngụy Trì ngoảnh mặt đi, lỗ tai hơi ửng hồng: “Muốn...”

“Sao...”

“Nuôi em”.

Bảo vệ em, để em nấp dưới cánh tay của anh; chăm sóc em, cho em mọi thứ mà em muốn; yêu em, mong rằng có thể mãi mãi bên em.

Ngụy Trì không nói nữa. Nghiêm Nghiễm đã hôn gã.

~*~

Đêm đen buông xuống thành phố, bóng đèn neon chớp tắt khắp phố phường. Sao trên trời cũng trở nên mờ nhạt trước ngân hà nhân tạo ấy. Trong một góc của thành phố, một căn tiệm nho nhỏ. Một gian nhà ngập ánh đèn, cậu ngẩng đầu, gã lúng túng, môi chạm môi, lưỡi chạm lưỡi, có bao nhiêu tấm gương thì phản chiếu bấy nhiêu đôi thanh niên đang ôm lấy nhau.

“Ngụy Trì”.

“Ừm?”

Ngón tay dọc theo lồng ngực, ám muội trượt xuống, dừng tại vị trí khóa kéo. Bên đường vẫn còn vài người qua lại, qua tấm cửa kính sáng loáng vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ bên trong.

Đây có tính là “dã chiến” không? Hay là “bán dã chiến”? Thật kích thích!

Ngụy Trì ngoan ngoãn tựa vào bàn gương khắp khởi mong chờ, lòng bàn tay áp lên má Nghiêm Nghiễm: “Thực sự ở chỗ này chứ? Vị trí thế nào sẽ vào rất sâu...”

“Em biết”. Nghiêm Nghiễm cười, ánh mắt sáng ngời, đôi môi hồng khơi lên sóng lòng của Ngụy Trì. “Nhưng mà, em muốn anh biết một chuyện khác”.

“Việc gì?” Ngón tay dừng nơi khóa kéo nhẹ nhàng xoay vòng, Ngụy Trì nhắm mắt hưởng thụ.

Hơi thở khẽ khàng của Nghiêm Nghiễm gần sát bên tai: “Lần sau có chuyện gì còn dám giấu em, thì em sẽ không néo anh nữa đâu. Nhất là xem mặt, anh cứ thử đồng ý nữa đi, bất kể cái chân nào của anh bước ra khỏi nhà, em cũng sẽ cắt cái chân này của anh trước”.

Mồ hôi lạnh tuôn xuống theo làn tóc. Ông chủ Ngụy ngẫm cảm thấy mình rất hạnh phúc, đau và hạnh phúc.

Thế nào là đúng thế nào là sai. Tôi không biết. Cái gì là chính đáng, cái gì không chính đáng, tôi không biết. Không được thế tục chấp nhận? Đại nghịch bất đạo? Mặc kệ. Tôi không cần biết.

Tôi chỉ biết, đây là người sẽ cùng tôi sống trọn quãng đời còn lại, là hạnh phúc của tôi. Thế là đủ.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

Growing Readers